

Giới thiệu Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư

Thần vương độc phi: Thiên tài luyện đan sư – đang tiến hành – Dạ Phong Yêu

Giới thiệu truyện dị giới thú vị này:

Cô là ai ? Là Lăng Kỳ Tuyết, con gái của công ty y dược Lăng thị nổi tiếng. Một người phụ nữ mạnh mẽ, cẩn thận và vô cùng quyết đoán. Bất cứ kẻ nào từng khiến cô quý gối thì cô sẽ cắt đứt đi gân chân của kẻ đó. Nhục mạ cô, cô lập tức diệt cả nhà kẻ đó !

Nhưng chính vì tính cách như vậy mà cô bị người chồng mới lãnh giấy kết hôn về đâm chết.

Hắn ta là bạn thanh mai trúc mã, quen nhau hơn mười năm, người đàn ông yêu thương nhất. Cô không bao giờ để hắn thiếu thứ gì, lái xe hàng hiệu, mặc hàng hiệu, có một cuộc sống thối hào mà biết bao nhiêu người tha thiết mơ ước.

Hắn thế nhưng lại không biết đủ, thứ muốn chính là tài sản to lớn của cô !

Vì thế, ngay sau khi đăng ký kết hôn, Mục Tề lập tức dụ cô đến một chỗ rồi sau đó đâm một nhát.

Nhát dao này không chỉ làm cô bị thương, còn làm trái tim rỉ máu từng chút một.

Cô không ngờ, người mình chưa hề phòng bao giờ thì lại quay ra chơi mình một vô đầu như thế này !

Khi Kỳ Tuyết đang đón đau thì em gái cô xuất hiện muốn cô giao “ngàn phượng cổ ý”. Cuộc đời cô cuối cùng là làm những gì thất đức để trong một ngày bị đá kích tới hai lần như thế chứ ?

Lúc tuyệt vọng nhất Lăng Kỳ Tuyết bỗng được xuyên không, đến một thế giới cổ đại khác xa hoàn toàn với nơi bản thân từng sinh sống.

Ở một nơi như thế, cô sẽ như thế nào ?

Câu chuyện chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phản Bội

Trong phòng tổng thống ở tầng cao nhất của khách sạn xa hoa hải cảng..

"Vi cái gì!" Lăng Kỳ Tuyết cuộn tròn trên mặt đất, dùng tay cố sức che miệng vết thương lại, muốn ngăn máu tươi đang trào ra, nhưng ngón tay mảnh khảnh lại không thể ngăn được chất lỏng màu đỏ kia đang chảy đầy ra ngoài.

Tim, đau đến tận cùng!

Cố gắng nâng mắt, chất vấn người đàn ông đang đứng ở trước mặt nhìn xuống.

Đây là người chồng cô vừa mới lĩnh chứng kết hôn, là người đàn ông cô đã quen mười năm, lại là thanh mai trúc mã lớn lên cùng cô!

"Tuyệt nhiên, đừng trách anh! Anh thật sự không muốn cứ sống lang bạc kì hồ* như vậy, anh chỉ muốn có một người vợ dịu dàng chứ không phải một người phụ nữ mạnh mẽ, anh muốn có tài sản thực sự thuộc về mình, chứ không phải ả của em dùng của em!" Về mặt Mục Tề phức tạp, từ nhỏ hắn đã khao khát tài phú không đếm xuể kia của công ty y dược Lăng thị, lúc mười tuổi đã bắt đầu lên kế hoạch, tình cờ gặp Lăng Kỳ Tuyết, theo đuổi Lăng Kỳ Tuyết, năm mười lăm tuổi đã bắt đầu yêu đương, yêu đương dài dài đến hơn mười năm bọn họ mới lĩnh chứng kết hôn, vừa lĩnh chứng, hắn lập tức đổ cô đến cái khách sạn hải cảng hào lánh này, làm bước cuối cùng của kế hoạch, giết Lăng Kỳ Tuyết, kế thừa tài sản của cô.

(*)lang bạc kì hồ = đầu đường xó chợ

Không thể không nói, tâm cơ đủ thâm trầm!

Không phải hắn không muốn nhanh chóng lấy được tài sản, nhưng Lăng Kỳ Tuyết quá mạnh mẽ, quá cẩn thận, bọn họ yêu nhau mười năm, cũng chỉ có quan hệ nắm tay thuần khiết.

Mà hôm nay, ngày kết hôn, thừa dịp Lăng Kỳ Tuyết lơ là, Mục Tề quyết tâm đâm cô một dao. Trên dao có độc, độc tố có thể nhanh chóng làm thần kinh Lăng Kỳ Tuyết mất cảm giác, khiến cô không thể nhúc nhích, không thể dùng bản lĩnh để giết hắn.

Mắt thấy kế hoạch đã sắp thành công, làm sao hắn không vui về đây, tay cầm dao cũng đã bắt đầu run rẩy, Mục Tề lui ra phía sau hai bước, giống như cầu xin Lăng Kỳ Tuyết tha thứ, cũng như đang an ủi chính mình, thì thào tự nói.

Đừng trách hắn ta? Một cho hắn ta còn nói được câu đó! Cô tin tưởng hắn như vậy! Mặt Lăng Kỳ Tuyết hiện lên vẻ bi thương, mười mấy năm qua, cô tin tưởng nhầm người!

Hắn ta ở bên cạnh cô mười năm, từ trước đến giờ cô không thiếu hắn cái gì, lái xe hàng hiệu, mặc hàng hiệu, có cuộc sống thỏ hào mà biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ, thế mà lại không biết thỏa mãn, thật sự là nhân tâm không đủ cho rắn nuốt!

Phản bội là phản bội, nói nhiều lý do như vậy làm gì!

Lẽ ra cô có thuốc giải loại độc này, nhưng hôm nay mặc áo cưới nên cô đưa bọc nhỏ đựng thuốc giải độc cho trợ lý, không để bên người.

Cô chỉ có thể hận lòng dạ người đàn ông này thâm độc, mà bản thân cô vẫn chưa cẩn thận!

"Chị gái gia chủ thân ái, nếu chị giao《ngàn phương cổ y》cho em, em có thể tha cho chị một mạng!" Cửa phòng tổng thống đột nhiên bị mở ra, người tiến vào là một cô gái mặc váy dây vàng nhạt, trang điểm dày cộm, môi được tô đỏ như mồng khế, liên tục phát ra tiếng cổ quái.

Gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia chính là em họ Lăng Kỳ Liên của cô!

Trước đó đã hay tin Mục Tề và Lăng Kỳ Liên cầu kết với nhau nhưng cô không tin.

Từ nhỏ cô đã biết Mục Tề, còn Lăng Kỳ Liên lại là một trong số cực ít người ủng hộ cô làm gia chủ tương lai, cô tin bọn họ.

Nhưng hôm nay hai người này cùng xuất hiện, một kẻ muốn bảo vệ 《ngàn phương cổ y》truyền cho đời sau của gia tộc bọn họ, một kẻ thì muốn một người vợ dịu dàng, đó không phải là chứng minh tốt nhất rồi sao, chứng minh bọn họ thông đồng với nhau.

Một bên là người đàn ông đã quen mười năm, một bên là em họ mình tín nhiệm nhất, thật đúng là tra nam và tiện nữ!

"Muốn 《ngàn phương cổ y》?" Lăng Kỳ Tuyết cười lạnh, ngón tay giật giật, hiện ra một châm độc gần hai mili giống như lông tơ, đây là châm độc tùy thân cô giấu trong móng tay, chưa phóng ra lần nào.

Đã đến đây rồi, không thể đi tiếp nữa, nếu tôi không thể sống, thì các người chôn cùng đi!

"Cô tới đây một chút, tôi sẽ nói cho cô biết nó được cất ở chỗ nào." Lăng Kỳ Tuyết suy yếu động động môi, máu bị rút cạn, độc tố ăn mòn, khiến cho thân thể của cô đã cực kỳ hư nhược rồi.

Lăng Kỳ Liên tin là thật, "Thật sao!"

Ở góc độ Lăng Kỳ Tuyết không nhìn được, ve âm độc xuất hiện trong mắt Lăng Kỳ Liên, đợi đến khi lấy được 《ngàn phương cổ y》rồi giết Lăng Kỳ Tuyết cũng không muộn.

Lăng Kỳ Liên cười âm hiểm đi đến chỗ Lăng Kỳ Tuyết.

"Ồ đây..." Lăng Kỳ Tuyết cố ý nói rất nhỏ, tay cũng rút châm độc ra.

Lăng Kỳ Tuyết mất máu quá nhiều còn bị trúng độc nên không có sức lực, Lăng Kỳ Liên lớn mật yên tâm đưa lỗ tai đến, "Chị gái, chị nói lớn lên, chắc chắn em sẽ cho chị một con đường sống."

"Ồ... Địa ngục!" Sau khi dùng hết sức lực cuối cùng, tơ độc trong tay Lăng Kỳ Tuyết đâm vào cánh tay Lăng Kỳ Liên.

Đây là độc được mới nhất mà cô nghiên cứu ra, độc tính mãnh liệt, hiệu quả tức thời.

Cánh tay Lăng Kỳ Liên lập tức xuất hiện một cái châm như điểm đen, sau đó bàn tay nhanh chóng phình lên, nổi hắc ban, hắc ban lan tràn ra toàn thân với tốc độ mắt thường có thể thấy được, không tới một phút đồng hồ cô ta đã giống như người vừa vào mộ than, cả người biến thành màu đen âm đạm.

"A!" Lăng Kỳ Liên không cam lòng, thất khiếu* phun ra mấy tia máu màu đen, ngã xuống đất bỏ mình, còn chưa phản ứng gì đã chết.

(*) thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Thấy thế, ve mặt Mục Tề không phải tái đi mà mang vẻ phức tạp, sau đó phản ứng cực nhanh, thần sắc kích động, dao trong tay đâm mạnh vào ngực Lăng Kỳ Tuyết, rút ra, lại đâm.

Không biết đã đâm xuống bao nhiêu lần, chỉ thấy chất lỏng nóng bỏng đang liên tục tràn ra từ trên ngực Lăng Kỳ Tuyết, nhuộm đen áo cưới trắng tinh trước ngực cô, mảng lớn màu đen kia, chói mắt lại diễm lệ, giống như hoa Mạn Đà La đen nở rộ vùng địa cực, quyến rũ xinh đẹp đến cực hạn, lại tàn

mất ra hương thơm hấp dẫn trí mạng.

Khi xác định ngực cô đã huyết nhục mơ hồ, trái tim bị hủy, hơi thở của Mục Tề như bị rút mất, vẫn còn đang sợ hãi Lăng Kỳ Tuyết sẽ đột nhiên bật dậy lấy mạng hắn, lui lại mấy bước mới ngã ngồi xuống đất, lòng còn sợ hãi.

Lăng Kỳ Tuyết thật đáng sợ, chỉ cần cô ta còn sống thì hắn còn xui xẻo, hắn tự an ủi bản thân, không phải do mình thủ đoạn độc ác, mà là Lăng Kỳ Tuyết quá đáng sợ, hắn mới không thể không hạ độc thủ.

Chuyện cười!

Lăng Kỳ Tuyết dùng hết sức lực cuối cùng cong cong khóe môi, hiện lên nụ cười trào phúng.

Mục Tề cho rằng chỉ như thế đã có thể lấy được tài sản của cô sao!

Từ nhỏ cô đã mất cha mẹ, lấy được vị trí gia chủ giữa vô số thanh niên ở đại gia tộc nhà họ Lăng này thì làm sao có thể là loại người dễ dãi!

Tài sản không đếm xuể của Lăng thị không phải là sản nghiệp truyền thống của nhà họ Lăng, đó là tài sản khi cha mẹ cô còn sống đã để lại cho cô, sao cô lại không có biện pháp dự phòng chứ!

Từ ngày sinh nhật lúc cô mười tám tuổi, đã mời công chứng viên nổi tiếng nhất toàn cầu đến, để luật sư viết di chúc: Mặc kệ nguyên nhân chết đi của cô là gì, tất cả tài sản Lăng thị trên danh nghĩa của cô đều quyền cho từ nhiệm.

Dù cô có chết, có lĩnh chứng với Mục Tề, hắn ta cũng không nhận được một cắc!

Chỉ là cô không cam lòng, không thể kéo Mục Tề cùng xuống Địa ngục trước khi chết!

Dần dần khi máu chảy ra hết, gương mặt vốn trắng trẻo hồng hào của cô trở nên trắng xanh, vì mất máu quá nhiều nên cô không thể cười lạnh trào phúng, khi khóe miệng hạ xuống, trên khuôn mặt trắng bạch như giấy của cô lướt qua vẻ thê lương không cam lòng.

Cô có thể cảm nhận được sinh mệnh đang từ từ xói mòn, ý thức lại như mơ hồ bực lấy linh hồn của cô, một nơi như đường hầm thời không đang liên tục xoay tròn rồi xoay tròn, bên kia đường hầm, cha mẹ đang vẫy tay với cô...

Đây là lối lên Thiên đường sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Xuyên Qua

"Đánh chết nàng ta! Đánh chết phé vật này đi!"

"Phé vật này sống trên đời chỉ lãng phí lương thực, đánh chết nàng trừ hại cho dân!"

Ầm ỉ muốn chết! Lăng Kỳ Tuyết xoa xoa mi tâm, mới sáng sớm đã ầm ỉ phá vỡ mộng của nàng, đáng chết!

Mở mắt nhìn một vòng xung quanh, Lăng Kỳ Tuyết phát hiện nàng đang nằm giữa đường lớn, người mặc quần áo cổ trang đứng đầy bốn phía, mọi người vây thành vòng tròn, cả đám vung tay hô to, thần sắc phấn khởi như bị tiêm thuốc kích thích vậy.

Bỗng nhiên đầu Lăng Kỳ Tuyết vang lên ong ong, một đoạn kí ức không thuộc về nàng ùa vào trong đầu như thủy triều, kí ức 15 năm cứ như một bộ phim điện ảnh thần tốc chạy qua đầu nàng một lần.

Lăng Kỳ Tuyết mới biết được, hồn nàng đã xuyên qua!

Xuyên việt đến trên người đại tiểu thư con chính thất phủ tướng quân nước Nam Lăng đại lục Hoàng Diệc, trùng tên trùng họ!

Đây là một thế giới tất cả mọi người đều có võ công, người người đều bắt đầu tu luyện nguyên lực từ khi còn nhỏ, phần lớn hài tử đều có thể ngưng tụ nguyên lực lúc mới sáu tuổi, hơn tám tuổi mà chưa ngưng tụ được nguyên lực bị cho là phé vật.

Mà thân thể nàng xuyên vào đã mười lăm tuổi còn chưa ngưng tụ được nguyên lực, là phé vật trong phé vật.

Mẫu thân Lăng Kỳ Tuyết là chính thất của Lăng Nhạc, khi mới sinh bà ấy bị khó sinh mà chết, ban đầu nàng là đại tiểu thư con chính thất, được vô vàn sủng ái, nhưng vì cú tri tri không thể ngưng tụ nguyên lực mà biến thành phé vật, bị Lăng Nhạc ghét bỏ, nhận hết khi dễ của bọn đệ đệ muội muội, ăn đói mặc rách là bình thường, hằng ngày còn bị ăn đánh.

Vì đã ba ngày nàng không được ăn cái gì, lưu lạc đến đầu đường ăn xin, bị Lãng Nhị tiểu thư Lãng Kỳ Vân ra ngoài dạo phố nhận ra, bảo nàng mặc quần áo tã tời, ra cửa ăn xin làm mất mặt Lãng phủ, nên đánh nàng tàn nhẫn ở bên đường.

Nguyên chủ bỏ mạng dưới nắm tay của nàng ta, dẫn đến nàng xuyên việt.

Mặc kệ ở thế giới nào, quy tắc lớn nhất luôn là cá lớn nuốt cá bé, sinh tồn ở thế gia từ trước càng giúp Lãng Kỳ Tuyết lĩnh hội được điều này, nếu không có thực lực, thì chỉ có thể bị giẫm đạp.

Kẻ yếu, chưa bao giờ được đồng tình, chỉ có thể bị bắt nạt!

Nàng sinh tồn được ở thế gia cổ y, còn đoạt được vị trí gia chủ, chắc chắn phải có chút tài năng.

Tinh thông y thuật là một nhưng quan trọng nhất là phải mang tuyệt kỹ bên người!

Đời trước vô số người muốn nàng chết, nàng lại cứ còn sống, sống đến vui vẻ!

Chỉ riêng cái tên cận bã kia!

Nghĩ đến Mục Tề, trong con người lạnh lẽo của Lãng Kỳ Tuyết xẹt qua nét u tối.

Mục Tề là nét bút hồng duy nhất trong cuộc đời nàng, là si nhục lớn nhất của nàng!

Nhưng chuyện đó đã qua rồi, nàng lại đang ở dị thế, cũng không thể xuyên trở về báo thù được!

Lại mở mắt, hai mắt Lãng Kỳ Tuyết vụt qua tia sáng, nguyên chủ yếu đuối cứ biến mất cùng với linh hồn của nàng ta đi.

Một Lãng Kỳ Tuyết hoàn toàn mới sẽ sống lại!

Ở nơi dị thế này, nàng muốn tự mình nở rộ sáng rực một lần nữa!

"Đánh chết nàng ta!" Tiếng la hét xung quanh vẫn không dừng lại, cứ coi thường sinh mệnh như vậy.

Lãng Kỳ Vân mày liễu mắt hạnh, nghe thấy tiếng mọi người đồng thanh, hưng phấn đến mở cò trong bụng, kèm theo một nắm đấm ập đến Lãng Kỳ Tuyết.

Khí thế Lãng Kỳ Vân ào đến, nắm đấm bí mật kèm theo nguyên lực màu đỏ đánh tới Lãng Kỳ Tuyết, Lãng Kỳ Tuyết không dám qua loa, nín thở ngưng thần, chuẩn bị nghênh chiến.

Ở thế kỉ 21 mọi người đều hướng theo thuyết vô thần, rất ít người tu luyện nguyên lực, nhưng nàng thì khác, nàng sống ở thế gia cổ y, mỗi đứa trẻ sinh ra ở gia tộc đều được trưởng lão gia tộc tự tay thăm dò tư chất, đứa trẻ nào được tất cả các trưởng lão nhất trí khẳng định có tư cách tu luyện sẽ được gia tộc đưa cho một bộ sách tu luyện vào năm sáu tuổi, ưu thắng liệt thái*, người ưu tú nhất sẽ là gia chủ tương lai, có thể học tu luyện tâm pháp chuyên sâu từ vị gia chủ trước đó, nếu không thể thành gia chủ tương lai, một là uống độc được chỉ gia chủ mới có thuốc giải, bày tỏ lòng trung thành, hai là bị trưởng lão giết chết, ba là tự sát.(*)ưu thắng liệt thái: thành ngữ = tốt thì sống, kém thì chết

Cạnh tranh kịch liệt tàn khốc như thế.

Nàng thắng, trở thành gia chủ kế nhiệm, có cơ hội học tập tu luyện tâm pháp chuyên sâu.

Đó không phải do nàng may mắn, đó là sự cố gắng, vĩnh viễn không thất bại!

Nàng biết, không thể sống, cũng chỉ có chết!

Con người ở trong tuyệt cảnh, thường sẽ kích phát ra rất nhiều tiềm năng mà bản thân cũng không ngờ.

Đời trước, nàng có thể bộc lộ hết tài năng giữa nhiều đứa trẻ ưu tú như vậy, đời này, dù không thể ngưng tụ nguyên lực, nàng cũng không phải quả trứng tròn!

Ở nơi đây, cấp bậc tu luyện nguyên lực chia làm năm bậc ngưng nguyên, nguyên giả, nguyên cảm, nguyên vương, nguyên tôn, mỗi một cấp bậc lại chia thành sơ kì, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong, tu luyện giả cao giai có thể nhìn ra thực lực của tu luyện giả cấp thấp, nhưng tu luyện giả cấp thấp không thể nhìn được thực lực của tu luyện giả cao hơn hai cấp.

Điều làm cho Lãng Kỳ Tuyết ngạc nhiên là vừa rồi nàng thử ra tay, thân thể này thật sự không thể ngưng tụ nguyên lực, thế nhưng nàng lại có thể nhìn ra thực lực Lãng Kỳ Vân đang ở cảnh Ngưng Nguyên đỉnh phong dễ dàng.

Tu luyện nguyên lực là nguyên nhân làm cho thuộc tính thể chất của mỗi người khác nhau, chia làm năm loại nguyên tố Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, mỗi nguyên lực sẽ tạo ra màu sắc khác nhau.

Nguyên lực của Lăng Kỳ Vân là màu đỏ, chứng tỏ rằng nàng ta là một tu luyện giả hệ hỏa.

Lực công kích của mỗi tu luyện giả hệ hỏa đều rất mạnh, nhưng Lăng Kỳ Tuyết liếc mắt đã thấy tuy khí thể nắm đấm của Lăng Kỳ Vân rất mạnh, sức mạnh lại không như vẻ ngoài, lực công kích thực sự chỉ có một nửa, dù không thể ngưng tụ nguyên lực, nhưng đôi trước vì tranh đoạt vị trí gia chủ nàng đã đi học các loại kỹ năng trong dong binh đoàn, chỉ vậy cũng đủ để ứng phó Lăng Kỳ Vân rồi.

Không để ý đến cả người đang đau nhức, Lăng Kỳ Tuyết quay người một cái tránh thoát công kích nguyên lực, tiếp đó vọt đến trước mặt Lăng Kỳ Vân, vươn chân phải ra đá một cái.

Một cái này khiến Lăng Kỳ Tuyết phải nói tục!

Sao cái thân thể này yếu kém vậy chứ!

Cũng một cái đá này đá ngã Lăng Kỳ Vân, nhưng nàng cảm thấy chân phải của nàng cũng bị chặt đứt rồi!

Kém cỏi muốn chết!

Kéo chân phải không còn cảm giác về, Lăng Kỳ Tuyết xoay người, nâng khuỷu tay phải lên nện vào bụng dưới của Lăng Kỳ Vân - - bộ vị yếu nhất trên thân thể nữ nhân.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh.

Tất cả động tác của Lăng Kỳ Tuyết liền mạch lưu loát như nước chảy, chỉ trong nháy mắt, Lăng Kỳ Vân còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy bụng nàng ta đau đến như bị nổ tung.

Đau đến mức nàng ta không để ý hình tượng mà lăn lộn trên mặt đất.

Nếu còn ở quá khứ, chắc chắn Lăng Kỳ Tuyết sẽ tiến lên vặn đứt cổ nàng ta lấy mạng nàng ta mà không phải suy nghĩ, không lưu hậu hoạn.

Nhưng nàng vừa bước vào nơi dị thể này, vẫn còn quá yếu, nếu không nhìn sẽ loạn mưu lớn, hôm nay nàng giết Lăng Kỳ Vân, chắc chưa đến một canh giờ, người của Lăng gia sẽ nghiền nàng thành bã.

Nghĩ đến đây, Lăng Kỳ Tuyết vận tay chân của Lăng Kỳ Vân, ‘rắc rắc’ vài cái đã bẻ hết các ngón tay của nàng ta.

Các ngón tay trật khớp đau xót, Lăng Kỳ Vân đau đến càn kêu thảm thiết hơn, sau đó ngất đi mất.

Mọi người vây xem chấn kinh, đám người vừa nãy còn kêu la như đánh mấu gà lập tức im lặng, người nhìn ta, ta nhìn người, thật sự chuyện xảy ra quá nhanh, bọn họ còn chưa thấy rõ cái gì đã xảy ra, chỉ thấy Lăng Kỳ Vân ngã xuống đất ngất đi.

Lúc này, một tiếng hét truyền đến từ ngoài vòng vây: "Ai có gan dám làm muội muội ta bị thương! Nạp mạng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Kiểm Chút Lợi Tức

Nghe thấy tiếng, đám người tự động nhường ra một con đường.

Ngay sau đó một bóng dáng màu trắng bay vào trong vòng vây của đám người, người còn chưa đến, nguyên lực màu lục đã đánh vào sau lưng Lăng Kỳ Tuyết, khiến cho nàng chổng vó lên trời.

Mẹ nó!

Lăng Kỳ Tuyết thảm kêu xui xẻo!

Cái bóng màu trắng kia không phải Nhị tiểu thư Lăng phủ Lăng Kỳ Liên thì là ai!

Đám người chỉ thấy nàng mặc váy dài thuần trắng, gió lạnh khẽ đung đưa, kéo làn váy bay lên, có chút hương vị của nữ hiệp tung hoành ngang dọc.

Nhưng Lăng Kỳ Tuyết không nghĩ như vậy, chỉ thấy nàng ta rất có hương vị của trang B*!

(*) trang B: ra về đạo mạo

Dựa vào trí nhớ nguyên chủ, Lăng Nhạc say mê triều chính, sau khi chính thất mất, Lăng Nhạc lập tức đưa vị tiểu thiếp có thực lực cao Nhị di nương Đặng Ngọc Lan lên làm phu nhân.

Lăng Kỳ Vân là do Đặng Ngọc Lan sinh, mặc dù tu vi không cao lắm, trình độ bậc trung, nhưng vì mẫu mà quý, là tam tiểu thư con chính thất, ý vào chỗ dựa Đặng Ngọc Lan, hành sự kiêu ngạo ương ngạnh.

Tuy Lăng Kỳ Liên do thứ mẫu sinh, nhưng lại là người thiên phú tu luyện cao nhất trong thế hệ này của Lăng gia, năm mười bốn tuổi đã đạt tới nguyên giả đình phong, chỉ thiếu một cái kỳ ngộ là có thể đạt đến cấp bậc nguyên cảm.

Trong ấn tượng của nàng, di ba - nương của nàng ta đã chết, Đặng Ngọc Lan nhân đó mà mượn danh nghĩa nuôi lớn nàng ta, nàng ta cũng coi Đặng Ngọc Lan như mẫu thân thân sinh, tôn kính Đặng Ngọc Lan có thừa, còn càng chăm sóc muội muội Lăng Kỳ Vân này như bảo hộ tâm can bảo bối của mình vậy.

Thế nhưng Lăng Kỳ Tuyết lại cảm thấy thật ra Lăng Kỳ Liên cũng không như mặt ngoài kia, luôn ôn nhu hữu lễ tâm địa thiện lương với tất cả mọi người.

Toàn bộ đều là biểu hiện giả dối của Lăng Kỳ Liên, bản chất của nàng ta cũng giống như Lăng Kỳ Liên nàng biết đời trước vậy, là một bạch liên hoa xảo trá!

Lăng Kỳ Liên!

Vừa rồi!

Đời trước!

Nàng bị em họ Lăng Kỳ Liên hại chết!

Gặp lại thật nhanh!

Giương mắt nhìn khuôn mặt khác biệt với Lăng Kỳ Liên ở thế kỉ 21 kia, Lăng Kỳ Tuyết thầm cười khổ.

Ông trời đang muốn đùa cợt nàng!

Trước đó trên người nàng mang tuyệt kỹ, dù thân trúng kịch độc vẫn có thể miễn sát Lăng Kỳ Liên.

Nhưng vào lúc này, thời không chuyển hoá, thực lực khác biệt, với thực lực bây giờ của Lăng Kỳ Liên, muốn bóp chết nàng thì dễ như trở bàn tay!

May mà Lăng Kỳ Liên này chỉ giống tên, d-đl,qđ hình dáng khác xa, nếu không vậy thì nàng đã bất chấp mà bạo khởi đồng quy vu tận với nàng ta!

Đời trước nghiệm được rất nhiều dối trá và tranh đấu, Lăng Kỳ Tuyết đã dưỡng thành tâm tính dù thái sơn có sập trước mặt thì vẫn không đổi sắc.

Mặc kệ có phát sinh chuyện gì, chỉ cần bình tĩnh mới có thể phân tích chính xác tình hình, sau đó lựa chọn hành động có lợi nhất.

Vì thế ngay lập tức Lăng Kỳ Tuyết đã nghĩ ra đối sách.

Không phải Lăng Kỳ Liên này thích giả bộ sao? Vậy thì để cho nàng ta giả bộ tới cùng!

"Ôi!" Nàng ra vẻ đau đớn lăn lộn trên mặt đất, vừa cuộn tròn vừa thống khổ kêu lên, "Lưng ta đau chết rồi! Nhị muội muội thật xấu xa, lại đánh ta!"

Kêu đau là giả, nhưng đau đớn là thật.

Một chương nguyên lực vừa rồi của Lăng Kỳ Liên đánh cho nàng bay đi, đầu đập mạnh xuống đất, không thể là giả!

Thói quen đều do dưỡng thành.

Đời trước mặc kệ là đau như thế nào, nàng cũng không có thói quen kêu đau, đau hơn nữa thì cũng vô cảm rồi.

Bây giờ thì khác, ha ha, nàng đã phát giác bị một chương nguyên lực ập vào phía sau lưng thật sự đau muốn chết!

Tiếng từ bên trong cơ thể cũng phát ra rõ rệt, làm cho cả người đều đau nhức!

Lăng Kỳ Liên bị tiếng kêu thê thảm kia của Lăng Kỳ Tuyết làm cho da đầu run lên, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Lúc trước, dù bọn đệ đệ muội muội họ có bất nạt đánh đập Lăng Kỳ Tuyết như thế nào, nàng ta chỉ yên lặng chịu đựng, không dám phản kháng, càng không dám lên tiếng.

Hôm nay Lăng Kỳ Tuyết cực kỳ bất thường!

Cụ thể bất thường như thế nào, Lăng Kỳ Liên lại không nói được.

Nhưng cái câu mà Lăng Kỳ Tuyết hô lên kia: Nhị muội muội thật xấu xa, nàng nghe hiểu.

Mẹ ruột nàng đã chết, không có chỗ dựa là mẫu thân, mặc dù có gọi Đặng Ngọc Lan là mẫu thân, nhưng trong lòng bọn họ biết rõ, bọn họ chỉ lợi dụng quan hệ lẫn nhau mà thôi, khi có một bên mất giá trị lợi dụng, họ sẽ lập tức vứt bỏ đối phương, khi đó nàng cũng không có năng lực làm ầm ĩ ở Lăng gia vì thế chỉ có thể thận trọng, tính kế từng bước.

Nghe nói thái tử thích những cô nương thiện lương, nên nơi đâu nàng cũng biểu hiện rằng kính già yêu trẻ, tạo ra hình tượng hiền thực thiện lương cho mình, hi vọng một ngày kia có thể được thái tử để ý, nhân đó một bước bay lên trời, sẽ không cần hư dĩ ụy xà* vào đám người Đặng Ngọc Lan nữa.

(*)hư dĩ ụy xà: chỉ sự lệ thuộc vào những điều không tốt, không chắc chắn.

Cho nên, vì giữ gìn hình tượng thiện lương trước mặt người khác, dù sau lưng nàng và bọn đệ đệ bọn muội muội có bất nạt Lăng Kỳ Tuyết như thế nào, thì trước mặt người khác luôn bày ra đáng vẻ bảo vệ Lăng Kỳ Tuyết.

Nghe thấy Lăng Kỳ Tuyết kêu la, con người nàng vô thức hiện lên vẻ chán ghét, nhưng lập tức lại mỉm cười che đậy, cười khanh khách tiêu sái đi đến bên cạnh Lăng Kỳ Tuyết, đỡ nàng ta dậy, còn giúp nàng ta phui phui bụi đất trên người, "Tuyết tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây? Sáng sớm hôm nay không thấy tỷ ở nhà, làm cho muội rất lo lắng, tu vi của tỷ thấp, tâm tư lại đơn thuần, muội muội thực sự sợ rằng bỗng một ngày nào đó tỷ bị lừa bán đi mất."

Người mới bị lừa bán!

Tốt nhất là cả nhà người đều bị lừa bán!

Lăng Kỳ Tuyết âm thầm mắng, nhưng trên mặt là mỉm cười còn sáng lạn hơn Lăng Kỳ Liên, "Liên muội muội, muội. . ."

Than bùn*!

(*) than bùn!: trong ngữ cảnh tương đương câu chửi = mẹ nó

Bên ngoài Lăng Kỳ Liên đang phui tro bụi cho nàng, thực ra một chương đập xuống, ngằm mang theo nguyên lực trùng điệp vỗ vào lưng nàng, đau đến mức khiến nàng nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa là kêu lên!

Đù âm hiểm! Đù ngoan độc!

"Lẽ gặp mặt" nàng ta đưa hôm nay, Lăng Kỳ Tuyết nàng sẽ nhớ kỹ, chỉ cần hôm nay nàng còn sống, ngày khác, sẽ trả lại thỏa đáng!

Cho dù bây giờ nàng vẫn chưa có đủ thực lực để báo thù, nhưng vẫn có năng lực kiếm chút lợi tức.

Lăng Kỳ Tuyết cắn răng, nhếch môi, ngoài cười nhưng trong không cười bám lấy cánh tay Lăng Kỳ Liên, "Liên muội muội, muội đến thật tốt quá! Vừa rồi ta đi dạo phố với Vân muội muội, Vân muội muội vì tranh chấp một bộ váy với người ta, người nọ là cao thủ, đã đánh chúng ta ngất xỉu, may mà Liên muội muội đã đến rồi! Mau mau. . ."

Lăng Kỳ Tuyết cố ý nói năng lộn xộn, vô cùng hưng phấn mà vừa nói, vừa ra sức chà sát bàn tay bụi bẩn dơ dáy lên trên y phục tuyết trắng của Lăng Kỳ Liên.

Người dùng ám chiêu, ta cũng vậy!

Nàng tinh thông y thuật, nàng biết rõ trên thân thể người có bao nhiêu cái minh huyết, ám huyết và kết quả khi bấm vào đó, nhân cơ hội "chăm mút" trên người Lăng Kỳ Liên, nàng bí mật động tay vào những huyết vị quan trọng như thiên trung, danh môn, khúc trì.

Thủ pháp của nàng học được từ 《ngàn phương cổ y》, lúc đó người trúng chiêu sẽ không có cảm giác, nhưng một lúc sau, khi huyết vị bế tắc, huyết mạch không thông, sẽ cảm thấy toàn thân vô lực, còn xuất hiện ảo giác, thậm chí làm ra một vài chuyện không thể tưởng tượng được.

Lăng Kỳ Liên cực kì chán ghét với việc Lăng Kỳ Tuyết giả trò, hận không thể đâm chết nàng ta, nhưng phải duy trì hình tượng bạch liên hoa, nàng ta chỉ cười khanh khách cầm lấy tay của Lăng Kỳ Tuyết, không cho nàng cứ làm loạn nữa, rồi nhẹ nhàng buông tay Lăng Kỳ Tuyết ra, lui về phía sau vài bước, kéo ra một khoảng cách, "Tuyết tỷ tỷ, để muội nhìn xem tỷ một chút, không có việc gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cho Người Giả Bộ

Có việc!

Đương nhiên là có việc!

Chờ đến khi cấp bậc của ta cao hơn người, người để ta chụp mấy chương xem có sao không!

Lăng Kỳ Tuyết oán thầm bầu môi, làm ra vẻ cực kỳ ủy khuất, "Liên muội muội, tay tỷ đau, chỗ nào cũng đau, có phải Liên muội muội có đan dược trị thương hay không, cho tỷ một viên?"

Y phục nàng đã rách nát đến không đủ che thân, cả người lại bần thiêu dơ dáy, bộ dáng lại có vài phần đáng thương, giống như hải tử đang cáo trạng với phụ mẫu vậy.

Nhưng Lăng Kỳ Tuyết cảm thấy hành động của nàng có hơi khó khăn, nên chắc ăn mấy viên viên đậu kia hiệu quả sẽ tốt hơn.

Lăng Kỳ Liên lại bị lời nói của Lăng Kỳ Tuyết làm cho đầu như muốn nổ tung.

Cho người đan dược trị thương, người nghĩ đan dược là kẹo đường, muốn có thì có à!

Luyện đan sư trên đại lục Hoàng Diệc rất hiếm hoi, vì muốn trở thành Luyện đan sư, trước hết người tu luyện phải có thể chất lưỡng hệ hòa, mộc, nhưng chỗ nào ở thế giới này lại có nhiều người có thể chất lưỡng hệ hòa, mộc như thế, cho dù có, cũng phải nhìn thiên phú đã, có vài người đến cuối đời cũng không thể luyện ra một viên đan dược cấp thấp.

Cả Lăng gia cũng chỉ có một Luyện đan sư, còn là Luyện đan sư cấp thấp, chỉ có thể luyện chế đan dược chữa thương cấp thấp, số lượng còn hữu hạn.

Gia tộc khổng chế việc phân phát đan dược cực kỳ nghiêm khắc, rất nhiều người cả năm không được một viên, thiên tài như nàng được phát không ít, nhưng bảo nàng phải lấy phần của mình cho Lăng Kỳ Tuyết, nàng không muốn.

Lăng Kỳ Tuyết nhìn ra do dự trong mắt Lăng Kỳ Liên, nghĩ thầm, chắc phải thúc thêm một cú thôi.

Tuy nàng có thể chữa trị những vết thương trên người mình, nhưng có cơ hội làm cho Lăng Kỳ Liên xuất huyết, vì sao phải buông tha chứ?

"Liên muội muội muội biết không, ngày đó ta đến trước cửa phủ thái tử xin cơm, đã nghe thấy thái tử điện hạ nói, Liên muội muội chính là nữ tử thiện lương nhất nước Nam Lăng này!"

Trong trí nhớ của nguyên chủ có rất nhiều thứ linh tinh, đi ăn xin trước cửa phủ thái tử cũng là một trong số đó, không việc nào là không làm ... đúng là không làm thất vọng cái nghề kiếm ăn mà!

Trước đây nguyên chủ chưa từng gặp thái tử, nhưng đã có thể sinh tại hoàng gia, dù gen lão cha không tốt, gen mẫu thân cũng không thể kém được!

Lăng Kỳ Tuyết bịa chuyện, "Dáng vẻ của thái tử điện hạ rất đẹp, vừa cao vừa to lại mê người, còn cực kỳ thiện lương cho ta một ngân tệ đó!"

Tất cả chú ý của Lăng Kỳ Liên đều đặt vào việc thái tử cho Lăng Kỳ Tuyết một ngân tệ, không hề thắc mắc chuyện Lăng đại tiểu thư phủ đại tướng quân lại tới phủ thái tử ăn xin, làm mất mặt người Lăng phủ, Lăng gia.

Với hiểu biết của nàng ta về Lăng Kỳ Tuyết, con đói dưng lên, thật sự có thể tới chỗ đó ăn xin, nàng ta nói dáng vẻ thái tử rất tuấn tú, Lăng Kỳ Liên tin là thật, vốn đang do dự có nên đưa một viên Phục Nguyên Đan để duy trì hình tượng thiện lương của mình hay không, nghe vậy cắn răng một cái, lập tức lấy ra một viên Phục Nguyên Đan màu đen trong không gian giới chỉ, đưa cho Lăng Kỳ Tuyết, vẫn lo lắng dặn dò, "Tuyết tỷ tỷ nên chú ý, nơi nơi đều có người xấu, đừng dễ bị đoạt đi."

Lăng Kỳ Tuyết thấy thế lập tức thò tay ra lấy, d.đ!!qđ còn chưa tới nơi, Lăng Kỳ Liên đã thu tay trở về, "Không được không được, nơi này có quá nhiều người xấu, vẫn nên đặt ở chỗ muội muội thì yên tâm hơn."

Lăng Kỳ Tuyết: ". . ."

Vô liêm sỉ!

"Liên muội muội ta rất đau, muội cho ta ăn Phục Nguyên Đan đi, thái tử điện hạ ghét nhất là người tâm địa độc ác thủ đoạn tàn nhẫn!" Lăng Kỳ Tuyết đột nhiên kêu to, hét lớn đến nỗi người nào vậy xem cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Người tự biết muốn đeo mặt nạ thì phải làm chuyện gì, không cho cũng phải cho, trừ phi người không cần hình tượng của mình nữa.

Vừa rồi Lăng Kỳ Liên chỉ cảm thấy hôm nay Lăng Kỳ Tuyết hơi khác lúc trước, nhưng không biết khác chỗ nào, bây giờ, nàng ta có thể khẳng định, Lăng Kỳ Tuyết lớn gan hơn rồi!

Trước đây, chưa đề cập đến nói chuyện, các nàng đánh má trái của nàng ta, nàng ta phải lập tức đưa má phải qua.

Nhưng hôm nay, Lăng Kỳ Tuyết dám đòi nàng Phục Nguyên Đan, lại còn mang theo ý tứ uy hiếp!

Tay cầm đan dược của Lăng Kỳ Liên nắm chặt, thật sự muốn dùng một quyền đánh nàng ta đến không nói được lời nào.

Nhưng trước mắt bao người, phải giữ thiện lương của nàng!

Trong đầu không ngừng tưởng tượng ra khuôn mặt tươi cười của thái tử điện hạ khi nhìn thấy về thiện lương của mình, cuối cùng Lăng Kỳ Liên cũng áp chế lửa giận trong lòng, hung hăng nhét đan dược vào miệng Lăng Kỳ Tuyết.

Ăn! Ăn! Ăn chết người!

Trong lòng hận không thể làm cho Lăng Kỳ Tuyết nghẹn chết, ngẩng mặt lên, Lăng Kỳ Liên lại bày ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng, đi đến. Lẽq.úyđô.n
ôn nhu nói: "Tuyết tỷ tỷ, tỷ chậm một chút, đừng nuốt nhanh quá!"

Nàng ta gần như là cắn răng nói ra câu kia, trong lòng Lăng Kỳ Tuyết sáng khoái vô cùng, cho người già bộ, xứng đáng!

Thấy tay cầm đan dược của Lăng Kỳ Liên còn có ý muốn móc đan dược trong miệng của nàng ra, Lăng Kỳ Tuyết lập tức cắn tay nàng ta, lè lưỡi một cái, nhanh chóng cuốn đan dược vào trong miệng, Phục Nguyên Đan vào trong miệng có hơi chua sót, là hương vị của đan dược cấp thấp, nhưng đúng là tác dụng này.

Lăng Kỳ Tuyết có thể cảm nhận được đan dược từ dạ dày của nàng đã nhanh chóng lan ra toàn thân, bắt đầu trị liệu vết thương lớn nhỏ trên cơ thể nàng, chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, qua một hai ngày nữa là khỏi.

Lại nhìn Lăng Kỳ Liên, vẻ mặt phẫn nộ, sự ảm nẫn đang sắp bạo phát, cắn răng mím môi, trợn mắt trừng trừng, tức giận bật ra từ trong mắt giống như có thể hóa thành từng mũi tên, xuyên thấu ngực nàng.

Nhưng mà tu vi nàng ta vẫn chưa đủ để đạt tới cảnh giới có thể hóa ánh mắt thành tên, Lăng Kỳ Tuyết không hề sợ hãi trừng lại nàng ta, lại còn hồn nhiên nói, "Liên muội muội, muội muốn so mắt ai lớn hơn với ta sao? Không cần so đâu, chắc chắn mắt của ta to hơn mắt muội, mắt của Liên muội muội thật nhỏ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đôi mắt trong veo, giống như là một tiểu cô nương không rành thế sự, rõ ràng đã chiếm hết tiện nghi mà còn bày ra vẻ ủy khuất không ai bằng!

Thú vị!

Ngoài đám người kia, trong một nhả gian trên tầng hai, ở ghế gần cửa sổ của một lầu xa hoa bên đường phố, Đông Phương Linh Thiên tạo nhả nâng một cốc sứ bạch ngọc lên, nhẹ nhàng chạm môi, nhắm nháp hương vị mỹ tửu, thu hết tất cả hành động của Lăng Kỳ Tuyết trên đường vào đáy mắt.

Đông Phương Linh Thiên hẳn đã hành tẩu khắp nơi trên đại lục Hoàng Diệc này, còn dạng người gì mà chưa gặp qua, cũng không ít người được tiện nghi lại còn khoe mẽ, nhưng lần đầu tiên hắn gặp được người suy nghĩ kín đáo lại trầm ổn lão luyện, xuất thủ tàn nhẫn lại không dây dưa như Lăng Kỳ Tuyết.

Càng lúc càng cảm thấy Lăng Kỳ Tuyết thú vị!

Nói vài câu với tùy tùng bên cạnh, tùy tùng lập tức biến mất ở chỗ ngồi.

Phía dưới, tâm lý chiến đấu của hai tỷ muội còn đang hừng hực khí thế, Lăng Kỳ Liên bị Lăng Kỳ Tuyết nói ba xạo đến ngậm miệng, cũng không biết trả lời nàng ta kiểu gì.

Chẳng lẽ Lăng Kỳ Tuyết không nhìn thấy nàng bị nàng ta làm cho tức đến trợn mắt há!

Mắt nàng rất lớn mà, làm sao có thể nhỏ được.

Dù sao nàng ta bị Lăng Kỳ Tuyết nói đến khí huyết lên não, nhất thời mất đi lối suy nghĩ bình thường.

Nghĩ đến chung quanh còn có người nhìn, Lăng Kỳ Liên thu liễm tức giận trên mặt, trong lòng thầm nghĩ: Để người khác ý một lúc, xem sau khi trở về ta xử lý người như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Ăn Vụng

Lăng Kỳ Liên xoay người muốn đi, lại quên mất Lăng Kỳ Vân vẫn nằm ở dưới đất, nên Lăng Kỳ Tuyết lại phải nhắc nhở, "Liên muội muội, Vân muội

muội vẫn nằm trên đất kia, muội không cần bẻ muội ấy về sao?"

Lăng Kỳ Liên bị Lăng Kỳ Tuyết chọc giận đến phát cáu, muốn dùng một chiêu đánh bay Lăng Kỳ Tuyết làm cho sau này nàng ta không thể nói lên lời nữa!

Nhưng bây giờ không được, người đứng đầy xung quanh, hình tượng của nàng sẽ bị phá hủy!

Tương tự như tươi cười như thần tiên của thái tử điện hạ, Lăng Kỳ Liên hít sâu một hơi, nhanh chóng nhin kích thích muốn một chiêu chụp chết Lăng Kỳ Tuyết xuống, xoay người khom lưng ôm lấy Lăng Kỳ Vân, lại thấy thân thể nàng ta rất bất thường, lúc này nàng ta như một con ếch bị bẻ gãy tứ chi, mềm nhũn.

Cẩn thận kiểm tra một lượt mới phát hiện ra các khớp tay chân của Lăng Kỳ Vân đều bị trật, tình trạng thảm không thể nói!

Nghĩ đến lời nàng ta vừa nói, d~đ,l,qđôn các nàng đang đi dạo phố, sau đó có một cao thủ đánh nàng ta hôn mê, nàng dùng ánh mắt đánh giá kỳ Lăng Kỳ Tuyết.

Lăng Kỳ Tuyết nâng mặt thần nhiên nhận lấy đánh giá của Lăng Kỳ Liên, nhìn thì nhìn, dù sao cũng không có ai sẽ tin rằng một đồ bỏ như nàng lại có năng lực đánh Lăng Kỳ Vân đang ở đỉnh phong ngưng nguyên cảnh đến nửa chết nửa sống.

"Tỷ đi theo sau muội!" Lăng Kỳ Liên nghe theo lạnh lùng bỏ lại những lời này, ôm Lăng Kỳ Vân đi trước.

Lăng Kỳ Tuyết thật sự đi theo sau nàng ta, nhưng trong lòng đã chuẩn bị tâm lí bị đánh .

Căn cứ kinh nghiệm trong quá khứ của nguyên chủ, trước mặt người khác Lăng Kỳ Liên tuyệt đối sẽ không đánh nàng, nhưng vừa hồi phủ thì không như vậy, đợi đến đêm khuya yên tĩnh, nàng ta sẽ xuất hiện ở căn phòng nhỏ sập xệ của nàng, phát tiết những tức giận bị Đặng Ngọc Lan ức hiếp lên người nàng.

Ký ức của nguyên chủ về Lăng Kỳ Liên cực kì rõ ràng, đây cũng là một trong những nguyên nhân khi nàng nhìn thấy Lăng Kỳ Liên lại có thể ảm nhận được.

Trước mặt nàng ta, tạm thời chỉ có thể nhịn!

Nhìn đến một ngày thực lực của nàng mạnh hơn nàng ta thì không cần nhịn nữa rồi.

Trở về phủ, Lăng Kỳ Tuyết yên lặng trở lại tiểu viện nàng ở, nằm trên giường nhỏ bản thủ dơ dáy.

Ánh chiều như máu, tà dương xuyên qua lỗ thủng trên nóc nhà, chiếu vào mặt Lăng Kỳ Tuyết.

Vài ngày chưa ăn cái gì, bụng đói đến kêu ầm ầm, Lăng Kỳ Tuyết hoàn toàn không ngủ được, đứng lên, đi ra phòng nhỏ.

Ánh mặt trời ban chiều yếu ớt chiếu lên trên người, cả người ảm áp cực kỳ thoải mái, chân trời có mấy con gì đó Lăng Kỳ Tuyết không biết thỉnh thoảng bay qua, nhưng trong trí nhớ nguyên chủ đã từng nhìn thấy ma thú phi hành.

Trong thế giới này động vật gọi là ma thú.

Ma thú nơi này cũng giống như con người, cũng có khả năng tu luyện, dựa theo thực lực mà chia làm ma thú cấp thấp, ma thú cao cấp, và vương thú, nghe nói còn có thánh thú, thần thú.

Nhưng đó chỉ là nghe nói, kí ức của nguyên chủ không có tin tức cụ thể.

Ma thú cấp thấp lại có thể chia làm chín giai nhỏ, d~đl,qđ sau cửu giai là đỉnh phong, ma thú cấp thấp đột phá có thể thăng cấp thành ma thú cao cấp, cứ suy tiếp ra như vậy, từng cấp bậc ma thú đều phải qua hết chín giai nhỏ.

Ma thú bay trên trời là ma thú cấp thấp Cẩm Dực Bạch Yến, hình thể loại ma thú này không lớn, tính cách ôn hòa, không có tác dụng gì, người bình thường cũng không khế ước với loại ma thú này.

Nhìn Cẩm Dực Bạch Yến bay tới bay lui trên trời, suy nghĩ đầu tiên của Lăng Kỳ Tuyết lại là: có thể ăn chúng nó được không?

Giá mà có một cái cung, bắn cho một con rơi xuống rồi nướng, mặc kệ nó có ăn được hay không, cứ lấp đầy bụng rồi nói.

Thế nhưng cái viện này rộng tuếch, xung quanh toàn cỏ dại!

Sau khi đứng trước cửa mấy phút đồng hồ, Lăng Kỳ Tuyết làm một cái quyết định kinh người - - đi phòng bếp ăn vụng.

Đời trước nàng là gia chủ tương lai của Lăng gia, ngồi trên gia tài mấy vạn, muốn ăn cái gì thì cũng có người làm sẵn đưa đến phòng nàng, từ lúc nào nàng lại lưu lạc đến hoàn cảnh đói bụng đến phải ăn vụng rồi.

Nhưng thời gian rất gấp rút, có lẽ nàng nên chờ chút tinh lực suy nghĩ xem phải trộm thức ăn đến trong bụng như thế nào đã.

Đi ra khỏi viện, giống như đi vào một thế giới khác, trong viện mọc đầy cỏ dại, hoang vu thê lương, ngoài sân lại là những tòa kiến trúc thuần một màu, cao lớn, trắng lè.

Đi ra khỏi cái cửa này, Lăng Kỳ Tuyết có cảm giác vừa đi ra từ xóm nghèo bước vào hoàng cung, không khỏi cảm thán, địa vị của nguyên chủ ở phủ tướng quân thật đặc biệt, đúng là không bằng hạ nhân mà!

Thừa dịp đang chàng vạng, vừa lúc là thời gian cơm chiều, các bà tử nha hoàn đang đi lại bận rộn bung nước đưa cơm cho các phòng thứ suất, ngẫu nhiên có kẻ liếc mắt khinh thường nhìn Lăng Kỳ Tuyết một cái, lại vội vàng đi đưa cơm.

Cũng bởi vì tất cả mọi người không có thời gian để ý đến Lăng Kỳ Tuyết, nàng mới có thể thuận lợi tiêu sái đến cửa phòng bếp.

Mới tới cửa, từng mùi thơm đồ ăn từ bên trong tràn ra làm cho Lăng Kỳ Tuyết càng tiết ra nhiều nước bọt hơn, đói bụng nuốt vài ngụm nước miếng, đi tới bên cửa, bên trong có mấy đầu bếp đang cầm muối, tất cả mọi người đã vội đi hầu hạ chủ tử rồi.

Lăng Kỳ Tuyết đứng ở cửa, hai mắt lóe sáng quét một vòng quanh trù phòng, nhắm ngay vào một cái đĩa ở gần cửa, trong đĩa để đầy thịt không biết là loại ma thú gì.

Nuốt nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, mặc niệm một hai ba, nhanh chân xông vào bên trong, sau khi lấy được cái đĩa thì co cẳng chạy, một đường bão táp trở lại phòng nhỏ của nàng.

Vừa ăn thịt xong, Lăng Kỳ Liên đã tới rồi.

Vẫn lại là y phục bạch sắc, nhưng mà không phải là bộ ban ngày, đã thay ra một bộ ngắn hơn một chút, làn váy trắng không chạm đất thêu hoa mai hồng nhạt.

Lăng Kỳ Tuyết đánh giá một chút, tán thưởng, phù hợp cái khí chất bạch liên hoa của nàng ta quá đi!

Nếu không phải Lăng Kỳ Liên này không đến đây đòi nàng «ngàn phượng cổ y», nàng thật sự nghi ngờ nàng ta cũng xuyên qua!

Mỗi lần Lăng Kỳ Liên tới tiểu viện cũng chỉ ở trong sân, bởi vì phòng nhỏ rất bẩn, sẽ làm bẩn giấy của nàng ta.

Lần này, nàng ta vẫn đứng ở trong sân, nhỏ giọng la lên với cửa phòng, "Lăng Kỳ Tuyết nguoi đi ra cho ta!"

Ban ngày bị Lăng Kỳ Tuyết lấy mất một viên Phục Nguyên Đan trên đường, d-đ=f qđ sau khi trở về nàng lại bị Đặng Ngọc Lan trách cứ vì không bảo hộ được Lăng Kỳ Vân, nên Lăng Kỳ Vân mới bị thương nặng, kìm nén đến tức giận đầy bụng mà không có chỗ phát tiết, lại nghe phòng bếp có người đến báo, Lăng Kỳ Tuyết đi phòng bếp trộm thịt ma thú cho hạ nhân ăn.

Nàng muốn giả bộ thiện lương, muốn nhanh chóng chiếu cố Lăng Kỳ Vân, chế giễu Lăng Kỳ Tuyết, vậy mà sắp làm được rồi!

Lúc sáng tức giận, sau khi trở về lại chịu khiển trách của Đặng Ngọc Lan, cả khuôn mặt Lăng Kỳ Liên đều trở nên vẩn vọ hung dữ.

"Lăng Kỳ Tuyết nguoi đi ra cho ta!" Lăng Kỳ Liên tức giận hét lên vang xa, cực kì chói tai.

Lăng Kỳ Tuyết nhú mày, nếu trước đây có người dám kêu gào như vậy với nàng thì đã làm phân bón nơi rừng núi hoang vắng rồi!

Nếu không vì thực lực bây giờ không đủ, làm sao Lăng Kỳ Liên có thể giương nanh múa vuốt với nàng như vậy!

Lăng Kỳ Vân tư chất bình thường, thực lực kém cỏi, nàng tin chắc sẽ không có ai tin rằng một đồ bỏ đi có thể đánh bại người tu luyện ra nguyên lực nên mới dám ứng chiến.

Thực lực của Lăng Kỳ Liên phải cách nàng mấy con phố, tùy lúc là có thể nghiền ép nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hiện Thực

Trước mắt Lăng Kỳ Tuyết chỉ có thể kí gửi hi vọng vào huyết vị sắp bị tắc nghẽn trên người Lăng Kỳ Liên, mong nàng ta nhanh chóng mất đi sức lực.

Nhưng mà, suy nghĩ rất tốt, hiện thực lại nan giải!

Lăng Kỳ Liên lại vẫn lớn tiếng kêu gào ở bên ngoài: "Lăng Kỳ Tuyết nguoi đi ra cho ta!"

Giọng nói trung khí mùi phần kia, giống huyết mạch bị ứ trệ chỗ nào!

Lăng Kỳ Tuyết không nói, cũng không đi ra, nếu Lăng Kỳ Liên thật sự có thể đi vào đánh nàng thì khác.

Lúc này ra ngoài, nàng không biến thành một cái bánh thịt mới lạ.

Nghĩ lại nàng đường đường là gia chủ Lăng gia, lại bị tra nam hại chết, còn xuyên việt thành một phế vật không thể tu luyện, lưu lạc đến nông nổi này!

Mạnh lên!

Lăng Kỳ Tuyết cực kì hi vọng mạnh lên!

Chỉ có cường đại mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình, không bị làm thịt!

Lăng Kỳ Liên ở bên ngoài hô đến rất cổ hợm, Lăng Kỳ Tuyết tính tình thời gian, cũng gần đến lúc huyết mạch trên người nàng ta bị ứ trệ.

Lăng Kỳ Tuyết không đi ra, Lăng Kỳ Liên ở bên ngoài nóng nảy, tức giận như sư tử cái, trên người nổi lên một tầng lệ khí thô bạo, giống như một giây sau sẽ hóa thân thành nữ ma đầu phá tung căn phòng nhỏ này vậy!

"Người đi ra cho ta! Nếu không ra, ta đánh chết người!"

Lần này, Lăng Kỳ Tuyết cảm nhận được tiếng của nàng ta đã suy yếu, lại đợi một lúc, nghĩ đã đến lúc công dụng của huyết vị trên người nàng ta bắt đầu phát huy rồi, nên bình tĩnh tiêu sái ra khỏi phòng nhỏ, còn dùng tay che miệng, gấp không ngừng: "A. . . Liên muội muội sao muội lại tới đây, có phải muốn đến đây ở với tỷ không? Liên muội muội thật tốt, một mình tỷ ở đây rất tịch mịch."

Lăng Kỳ Liên bị Lăng Kỳ Tuyết chọc tức đến giận sôi lên, búi tóc được cài lên tỉ mỉ cũng bắt đầu tán loạn, ở trong hoàn cảnh dơ dáy bẩn thỉu nơi đây lại có hơi giống với một bà cô.

Nếu không phải tạm thời không muốn bị vạch mặt, có lẽ Lăng Kỳ Tuyết đã không nhịn được cười bể cả bụng rồi.

Làm bộ như lo lắng, tiến lên "quan tâm" Lăng Kỳ Liên, d*đ-l-q,đ nếu lại có cơ hội gian lận trên người nàng ta, về sau nàng sẽ không phải sợ Lăng Kỳ Liên nữa rồi.

Bên này, Lăng Kỳ Liên hét vài tiếng, sức lực bỏ ra để hét lên lại bất thường, cảm thấy rất kỳ quái, nàng ta nhanh chóng vận khí muốn kiểm tra xem cô hợm làm sao, lại phát hiện không thể dẫn ra chút khí lực nào, đan điền như bị rơi mất vậy, vừa nhắc tới khí lực nàng ta lập tức nhận ra, dù muốn ngưng tụ ra nguyên lực mình đặc ý nhất cũng cần dùng sức lực rất lớn.

Nàng là tu luyện giả cực kì có thiên phú của Lăng phủ, lúc này lại không ngưng tụ được nguyên lực, nếu nói ra chẳng phải xấu hổ chết ha!

"Lần này tạm tha cho người, lần sau đừng trách ta không khách khí!"

Tâm trạng Lăng Kỳ Liên kinh hãi, cũng không dám biểu hiện ở trên mặt, nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết đi ra, tiện thể mắng mắng vài câu rồi đi mất.

Lăng Kỳ Tuyết: ". . ."

Không khách khí cũng được mà!

Nàng cứ ở bên trong lảng phí thời gian nghĩ cách an ủi Lăng Kỳ Liên sau khi bước ra, thật là uống công, xem ra không có cơ hội động tay chân một lần nữa rồi.

Nhìn tiểu viện trống không, Lăng Kỳ Tuyết hừ lạnh, nếu không phải nàng cơ trí, nhân cơ hội mà động thủ ở trên đường, không khéo lúc này đã bị da tróc thịt bong rồi!

Nói thì hay lắm, lại còn tạm tha nữa chứ!

Nhưng Lăng Kỳ Tuyết biết lần này chỉ tạm thời tránh được, nếu thực lực của bản thân không thể nâng cao, về sau còn phải chịu bất nạt!

Sau khi Lăng Kỳ Tuyết trở về, lập tức ngồi xếp bằng trên giường, thử vận khí, lại không thể ngưng tụ nguyên khí.

Rõ ràng lần nào nàng cũng bỏ sức rất nhiều, nhưng chỉ có một ít tập chung ở vùng đan điền, còn không đạt được một phần chứ đừng nói đến tràn đầy!

Lại kiểm tra cẩn thận, nàng phát hiện tám huyết của mình lại có màu đen!

Trúng độc!

Tám huyết vị chương môn, dương lăng tuyền, huyền chung, cách thú, đại trừ, thái uyên, thiên trung, nãi phủ, nội tạng, gân cốt, tủy, máu, xương, mạch, khí huyết, đều tập chung vào tám cái huyết vị bị tắc này, nguyên lực qua hít thở mà đi, nên tự nhiên cũng ít tụ tập đến vùng đan điền, đan điền không thể

đây, tị khí kiểu gì!

Mẹ nó!

Thủ pháp hạ độc được che giấu rất cao minh, chỉ sợ rằng đã hạ độc từ trong bụng mẹ rồi.

Nếu đời trước Lăng gia không phải thế gia cổ y, Lăng Kỳ Tuyết lại là gia chủ tương lai, tinh thông cổ y, thông hiểu mọi triệu chứng, lại còn có thể tu luyện chuyên sâu, nàng cũng không nhìn ra!

Mặc kệ do ai hạ độc, hiện tại cũng không phải là lúc báo thù, trước mắt quan trọng nhất là giải độc, ngưng tụ nguyên lực, đề cao thực lực.

Trong《Ngân phương cổ y》có ghi lại phương pháp giải độc, nhưng trong tay Lăng Kỳ Tuyết lại không có dược liệu, rõ ràng có phương thuốc cũng phí công.

Đôi bụng còn có thể đi ăn vụng, phòng bếp cũng không có ai trông coi, nhưng khuyết thiếu dược liệu thì không thể dễ dàng trộm được như vậy, chỗ trồng dược liệu là nơi trọng yếu của Lăng phủ, có cao thủ đỉnh cao của Lăng gia trông coi, cách này không được, phải nghĩ phương pháp khác.

Khắp nơi trên đại lục Hoàng Diệc đều là rừng rậm, bây giờ nàng đang ở La thành sát với thủ đô của Nam Lăng quốc, ở đây có một nơi là Lạc Nhật sâm lâm, bên trong có rất nhiều dược thảo, chẳng qua cũng có rất nhiều ma thú, không ngưng tụ ra nguyên lực giống như nàng bây giờ, mà chỉ dựa vào kiến thức học được trong dong binh đoàn ở kiếp trước, thì chỉ có thể đi bộ xung quanh vùng đất đó, nếu vào sâu một chút, sẽ bị giết để bón phân. Nhưng hầu hết dược thảo đều sinh trưởng ở sâu trong rừng rậm, cách này cũng không được!

Lăng Kỳ Tuyết nghĩ chỉ có thể lấy ra một đan phương trong 《ngân phương cổ y》 rồi bán đi, đổi một ít tiền bạc, cứ giải độc trước, tu luyện ra chút nguyên lực, rồi lại tính toán bước tiếp theo.

Nàng là người thuộc phái hành động, nghĩ đến là làm, nhân lúc đang buổi xế chiều, Lăng Kỳ Tuyết lều bầu đi xuống giường, tìm một miếng vải rách trong ngăn tủ, cuối cùng mò mẫm hồi lâu, lại không kiếm được miếng vải rách nào, chỉ có thể nghênh ngang đi ra ngoài.

Cho dù nàng có thể tìm ra một miếng vải rách, nàng cũng chỉ có hai bộ quần áo thay đổi hằng ngày, không thể che giấu thân phận, cuối cùng vẫn là nghênh ngang đi ra ngoài.

Dựa vào trí nhớ tìm đến hiệu thuốc lớn Lâm La, mới đi đến gần cửa, một tiểu nhị trong quán đã chạy ra ngoài ngăn.

Ai chẳng biết đại tiểu thư Lăng phủ là một phé vật không thể tu luyện!

Nhưng Lăng Kỳ Tuyết không tức giận, chỉ bình tĩnh hô to vào trong tiệm: "Thạch thượng liên, mật hoa, viêm điểm thảo. . . ngưng huyết thảo!"

Hiệu thuốc Lâm La là hiệu thuốc lớn nhất Nam Lăng quốc, không chỉ có đầy đủ dược liệu, còn mở chi nhánh khắp nơi trên cả nước, mà mỗi một cửa hàng đều có Luyện đan sư tọa trấn, trên đại lục Hoàng Diệc hiếm hoi Luyện đan sư này, không thể không nói đó là đại thủ bút.

Nguyên chủ chưa từng đi vào hiệu thuốc Lâm La, cho nên không biết việc bên trong có Luyện đan sư tọa trấn là thật hay giả, đan phương nàng nói ra chính là Thăng nguyên đan, nếu bên trong thật sự có Luyện đan sư tọa trấn, nghe được mấy vị dược liệu trong phương thuốc của nàng, chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú.

Dù sao đan phương thăng nguyên đan của nàng cũng không phải chỉ là một đan phương bình thường.

Thăng nguyên đan có thể giúp tu luyện giả đề cao cảnh giới ngưng tụ nguyên thêm một cấp bậc, thăng cấp làm nguyên giả.

Không phải mỗi người đều là thiên tài, rất nhiều tu luyện giả mắc kẹt ở đỉnh phong cảnh giới ngưng tụ nguyên rồi không thể đột phá, lúc này, nếu không không có một cơ duyên, cũng chỉ có thể dựa vào đan dược thôi.

Đương nhiên, nàng sẽ không thật sự nói tất cả dược liệu trong đan phương ra, nói mấy vị thuốc chỉ để Luyện đan sư trong kia hứng thú thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ta Không Có Tiền!

Ngay khi nàng hô ngưng huyết thảo lên, có một giọng nam trong veo mà lạnh lùng truyền ra từ bên trong, "Cô nương mời vào!"

Rõ ràng hẳn ta đã đề nén xuống, nhưng Lăng Kỳ Tuyết vẫn có thể nghe ra kích động khó kiềm chế trong giọng nói.

Ánh mắt tiểu nhị đuổi nàng ra khỏi cửa kinh ngạc, Lăng Kỳ Tuyết ngẩng đầu ưỡn ngực, đắc ý liếc hán ta một cái, đi vào.

Không hổ là hiệu thuốc lớn nhất Nam Lăng quốc, đi vào trong mà giống như là đi vào một thương thành cực lớn!

Bên trong bày hàng loạt những tủ thuốc to lớn, các loại dược liệu được cửa hàng viết tên dán lên trước để phân loại, có hơi giống như siêu thị tự do hiện đại, có thể cho đóng gói dược liệu người mua cần cho họ, họ cũng có thể tự mình chọn, đương nhiên, những loại dược liệu hạn hiếm quý giá đều được đặt ở nơi đặc biệt trong cửa hiệu, để tiểu nhị đi lấy.

Lăng Kỳ Tuyết lập tức chú ý tới trong một góc của hiệu thuốc, một bộ bàn ghế bằng gỗ lê được đặt ngay ngắn, trên tràng kỉ là một công tử mặc bạch y đang lười nhác ngồi đó, dung nhan tuấn đạt, trên bàn trước mặt có hương trà đang bốc lên, vị công tử kia khẽ chạm chén trà, nhàn nhã phẩm trà.

Lăng Kỳ Tuyết đi tới.

Có phải luyện đan sư hay không thì nàng không biết, nàng cảm thấy hình như giọng nói vừa rồi phát ra từ chỗ này.

"Không biết cô nương có ý gì?" Lăng Kỳ Tuyết còn chưa đi đến, vị công tử kia đã mở lời trước.

"Không phải các hạ đã biết rồi sao?" Lăng Kỳ Tuyết không trực tiếp trả lời, mà đi tới, tự nhiên rót một chén trà, vừa rồi sau khi trộm ăn thức ăn, còn chưa uống nước, lúc này lại đi cả một đoạn đường, khát đến kinh khủng, nếu hán ta chủ động gọi nàng vào, dĩ nhiên cũng sẽ không để ý việc nàng uống một chén trà.

Vị công tử bạch y này chính là thiếu đông gia của hiệu thuốc Lâm La Lâm Vĩnh Cửu, vừa rồi nghe thấy Lăng Kỳ Tuyết nói ra đan phương kia ở bên ngoài, hán lập tức kinh ngạc.

Không phải tất cả luyện đan sư kia đều có đan phương này trong tay, sợ rằng sau khi truyền ra ngoài thì áp lực cạnh tranh của mình sẽ càng lớn, cô nương này thì tốt rồi, vừa tới đã nói thẳng nguyên đan, chẳng lẽ không sợ người trên đường nghe được sao?

Không biết có phải cô nương kia nghĩ ra được đan phương này không, mà xui quý khiến, Lâm Vĩnh Cửu muốn gặp vị cô nương này, cũng vô thức thốt ra lời mời.

Khi Lăng Kỳ Tuyết tiến vào, thực tại dọa hán hoảng hốt, không phải Luyện đan sư đều do núi vàng núi bạc tạo lên hả, cho dù không tốt lắm, cũng sẽ là một tiểu phú ông, làm sao lại có thể có một luyện đan sư ăn mặc rách nát như vậy.

Lại đi gần vào, hán phát hiện trên người nàng ta không có nguyên lực lưu động, tuy y phục có hơi keo kiệt, nhưng không hề luống cuống, ngược lại, khỏe mỗi con lên mỉm cười như có như không, giống như toàn bộ đều nằm trong bàn tay của nàng.

Nếu vừa rồi hán không nghe lầm, tiểu nhị trong tiệm đuổi nàng ta ra ngoài, nói nàng ta là đại tiểu thư phế vật Lăng gia.

Một phế vật thì làm sao có thể có đan phương của thẳng nguyên đan, dù Lăng Kỳ Tuyết không nói hết đan phương của thẳng nguyên đan, nhưng trong lòng hán lại có cảm giác, Lăng Kỳ Tuyết đã luyện thẳng nguyên đan.

Nhìn Lăng Kỳ Tuyết trấn định tự châm trà cho mình rồi dùng trà, Lâm Vĩnh Cửu càng há to miệng, nói không ra lời.

Người ta đồn rằng Lăng Kỳ Tuyết thường ăn không đủ no, đi ăn xin trên đường lớn, chẳng lẽ luyện ra da mặt từ khi đó?

Lăng Kỳ Tuyết ngồi đối diện thu hết vẻ mặt ghen hờn nhìn trần trời của Lâm Vĩnh Cửu vào đáy mắt, dĩ nhiên mỉm cười, "Lăng Kỳ Tuyết, không biết các hạ là..."

"Lâm Vĩnh Cửu!" Lâm Vĩnh Cửu cũng rõ ràng, nàng ta là một nữ tử cũng đã tự giới thiệu, hán có lí gì mà che lấp, "Thiếu đông gia của hiệu thuốc Lâm La!"

"À...!"

Lăng Kỳ Tuyết chỉ "À..." một tiếng. Sau đó lại tự nhiên uống một ngụm trà nhỏ, mãi sau cũng không nói lời nào.

Thấy nàng như vậy, Lâm Vĩnh Cửu kinh ngạc, không phải mục đích nàng ta nói ra đan phương của thẳng nguyên đan chỉ để tiến vào uống một ngụm trà chứ?

Hán còn lâu mới tin!

"Không biết Lăng đại tiểu thư đại giá quang lâm là có việc gì?" Lâm Vĩnh Cửu mở đầu.

"Đương nhiên là mua thuốc rồi! Chẳng lẽ Lâm thiếu chủ còn bán cái khác?" Lăng Kỳ Tuyết nói xong, con ngươi tối tăm tà ác như vô ý quét qua chỗ bụng dưới của Lâm Vĩnh Cửu.

"..." Lâm Vĩnh Cửu thề, từ khi hán lớn như vậy tới bây giờ, đây là lần đầu tiên hán bị một nữ nhân đùa giỡn rõ ràng như thế này.

Từ nhỏ Lâm Vĩnh Cửu đã bắt đầu giúp phụ thân buôn bán, nào có dạng khách nhân gì mà chưa gặp qua, xấu hổ qua đi lập tức khôi phục tự nhiên, "Xin hỏi Lãng đại tiểu thư muốn mua dược liệu gì, hiệu thuốc Lâm La của chúng tôi không dám nói là có tất cả, nhưng cũng là hiệu thuốc đầy đủ nhất của Nam Lăng quốc rồi."

Nói đến hiệu thuốc Lâm La, trên mặt Lâm Vĩnh Cửu tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào.

Hiệu thuốc Lâm La là tâm huyết mấy đời người chăm lo của Lâm gia bọn họ, có thể truyền xuống nhiều đời, truyền tới thế hệ của hắn cũng coi như là thế gia rồi.d-đ/lq,đ

"Không biết nơi này của Lâm thiếu chủ có thất diệp thảo không?"

Thất diệp thảo là dược liệu giải độc mấu chốt, không phải đồ hiếm, nhưng cũng khó có được hơn nhiều loài dược liệu khác.

Lâm Vĩnh Cửu cười nói: "Lãng đại tiểu thư tới thật đúng lúc, hôm qua bốn tiệm mới nhập vào một lượng lớn dược liệu, trong đó cũng có một gốc thất diệp thảo, chỉ là..."

Lăng Kỳ Tuyết nhìn ra chuyện hắn khó xử, nói thẳng: "Ta không có tiền!"

"A?" Với kinh nghiệm thương trường của Lâm Vĩnh Cửu, nghe thấy khách nói đồng tây rồi bảo không có tiền vẫn muốn mua cũng không khỏi giật mình một cái.

Nhưng lập tức nghĩ đến đan phương vừa rồi nàng nói ra, Lâm Vĩnh Cửu bình tĩnh trở lại.

Lăng Kỳ Tuyết cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, tuy vẫn còn non mềm một chút so với nàng xử lý Lăng thị kiếp trước nhưng ít nhất cũng rất lão luyện sắc bén.

Nếu là nàng, nàng không sẽ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trên thế giới này có rất nhiều người thâm tàng bất lộ, cho dù không có tiền, khó mà nói được khi hắn vừa ra tay, người có thể kiếm được lợi ích còn cao hơn giá trị hàng hóa hay không.

"Ngoại trừ thất diệp thảo, ta còn muốn phục thần hoa..." Cũng không quản Lâm Vĩnh Cửu có nhớ hay không, Lăng Kỳ Tuyết báo ra một chuỗi dài tên thuốc, sau đó nhún mày lại, "Không biết Lâm thiếu chủ có bằng lòng làm một vụ buôn bán với tiểu nữ từ không?"

"Buôn bán gì?" Thương nhân vô lợi bất khởi tảo*, nghe thấy buôn bán, Lâm Vĩnh Cửu càng hứng thú.

(*)Thương nhân vô lợi bất khởi tảo: thương nhân không lợi không dậy sớm= thương nhân không làm việc không có lợi cho mình

"Ta lấy đan phương thăng nguyên đan đổi những dược thảo này."

"Luyện đan sư chúng ta đều có đan phương của thăng nguyên đan!"

"Nếu Luyện đan sư của các người có đan phương giống như của ta, Lâm thiếu chủ cũng sẽ không mời ta vào!" Lăng Kỳ Tuyết tràn đầy tự tin, Lâm Vĩnh Cửu muốn lấy được lợi ích lớn hơn nữa từ nàng nhưng thật xin lỗi, trước kia tỷ cũng là thương nhân, bây giờ tỷ càng cần ích lợi lớn hơn!

Lâm Vĩnh Cửu bị nhìn thấu cũng không xấu hổ, còn nở nụ cười, "Ha ha, người ta nói đại tiểu thư Lăng gia là phé vật ngu dốt, ta lại cảm thấy không đúng rồi!"

"Nếu Lâm thiếu chủ không muốn sinh ý này, thì ở La Thành cũng không phải chỉ có hiệu thuốc nhà các người!" Lúc này sắc mặt của Lăng Kỳ Tuyết lạnh xuống, trước kia nàng nói chuyện làm ăn cũng không ít hơn Lâm Vĩnh Cửu, hiểu được dẫn đo trong lòng đối phương.

Ngay từ đầu Lâm Vĩnh Cửu đã cảm thấy hứng thú với đan phương của nàng, đó là lợi thế.

Về mặt Lâm Vĩnh Cửu đấu tranh, theo như dược liệu Lăng Kỳ Tuyết nói, có mấy vị dược liệu cực khó có được.

Lăng Kỳ Tuyết lại không nói hai lời, đứng dậy rồi chạy lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhân Cơ Hội Ấp Cướp

"Lãng đại tiểu thư dừng bước, ta đồng ý thành giao!" Lâm Vĩnh Cửu sốt ruột, túm chặt tay áo Lăng Kỳ Tuyết.

Lăng Kỳ Tuyết không vui kéo tay áo lại, tuổi của vải dệt tay áo đã lớn, nhẹ nhàng kéo một cái, tay áo bị xé nát, lộ ra gần nửa cánh tay trắng bóng.

"Không thể ngờ Lâm thiếu chủ mà thế nhân đều khen ngợi khiêm tốn ôn hòa, lại là tốt mã dê cừi*, đồ háo sắc lừa đời lấy tiếng thôi!" Giọng nói và vẻ mặt Lăng Kỳ Tuyết đều nghiêm túc, hung hăng bỏ tay Lâm Vĩnh Cửu ra.

(*)tốt mã dê cừi: chỉ có hào nhoáng bên ngoài

Lần này Lâm Vĩnh Cửu thật sự xấu hổ rồi.

Mười lăm năm trước, La Khởi - mẫu thân Lăng Kỳ Tuyết chính là thiên tài có thể đếm trên đầu ngón tay của Nam Lăng quốc, tuy người đã chết, nhưng chắc sẽ để lại một ít gì đó phòng thân cho Lăng Kỳ Tuyết không thể tu luyện.

Thừa dịp Lăng Kỳ Tuyết không có tiền, cứ dùng được liệu đổi với nàng ta, tranh thủ đạt được lợi ích lớn nhất.

Lúc này Lăng Kỳ Tuyết vừa đến đã chiếm quyền chủ động, điều này cũng coi như thôi, nhưng hần lại chủ động túm tay áo của nàng, nói như thế nào cũng là do hần không để ý.

"Thật xin lỗi!" Lâm Vĩnh Cửu không suy nghĩ nữa, cực kì buồn bực!

Mặt mũi ném hết đến nhà bà ngoại rồi!

Mà sao tay áo này lại dễ hỏng như thế, hần chỉ mới kéo nhẹ thôi!

Bây giờ nói cái gì cũng không được, xé rách tay áo là sự thật.

Tại góc độ Lâm Vĩnh Cửu không nhìn tới, ánh mắt Lăng Kỳ Tuyết lướt qua vẻ giảo hoạt, lộ tay tính là gì, nàng có thể tiếp thu tất, huống chi nàng đang cần loại hiệu quả này, đúng là nhân cơ hội ăn cướp!

"Nếu sau khi nam tử khinh bạc nữ tử chỉ cần nói một câu thật xin lỗi là xong việc, chẳng phải thế giới này sẽ lộn xộn rồi hả? Hay Lâm thiếu chủ cảm thấy trên người Lăng Kỳ Tuyết không có tí nguyên lực nào, là một cô gái yếu đuối, nên chịu được Lâm thiếu chủ khi dễ?" Lăng Kỳ Tuyết hăng giọng, kì thực trong lòng lại vui mừng đến nở hoa, nhìn bộ dáng đơ ra của Lâm Vĩnh Cửu, nghĩ nên cướp kiểu gì tiếp.

"Ta..." Lâm Vĩnh Cửu ấp úng, nói không ra lời, nghĩ lại trong nghề này hần cũng là người biết ăn nói, sao hôm nay lại bị Lăng Kỳ Tuyết chặn miệng chứ!

Lăng Kỳ Tuyết rèn sắt khi còn nóng nói: "Bản tiểu thư tốt xấu cũng là đại tiểu thư con chính thất phủ tướng quân, thanh danh cũng đáng giá mấy đồng tiền, nếu phải thanh toán, chúng ta ghi giá công khai, người tặng thêm cho ta một vài được liệu, ta sẽ không tính toán chuyện hôm nay với người nữa."

Lâm Vĩnh Cửu tròn tròn mắt, thanh danh cũng có thể yết giá sao, hần lớn như vậy mới nghe được lần đầu đó, đang định nói thì bị Lăng Kỳ Tuyết ngắt lời: "Hay là Lâm thiếu chủ cảm thấy nữ tử trời sinh phải để người khi dễ, tuy ta không được sủng ái ở phủ tướng quân, nhưng tướng quân vẫn muốn có thanh danh của mình, Lâm gia là thế gia về được liệu lớn nhất Nam Lăng quốc, nhưng đối với Lăng đại tướng quân chiến công hiển hách, người nào sẽ cười đến cuối cùng, Lâm thiếu chủ người vẫn nên cẩn thận cân nhắc suy nghĩ đi."

Lâm Vĩnh Cửu bị Lăng Kỳ Tuyết nói đến trên trán đã toát hết mồ hôi rồi, ai nói đại tiểu thư Lăng gia ngu dốt dễ bắt nạt, ai nói Lăng đại tiểu thư là phé vậ, đi gặp quỷ hết đi, Lăng đại tiểu thư trước mắt hần không chỉ có đan phương, còn có thể nhẹ nhàng vừa đâm vừa xoa nói mấy câu băng quơ đã nói cho hần không còn đường sống rồi.

Lâm gia không chỉ có độc nhất mình hần, vị trí thiếu chủ này cũng do hần chém giết giữa một đồng người tuổi trẻ đầy hứa hẹn, theo như lời Lăng Kỳ Tuyết, có lẽ Lăng đại tướng quân không muốn gặp Lăng Kỳ Tuyết, nhưng đề cập đến chuyện thanh danh của Lăng gia, Lăng đại tướng quân cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn!

Vị trí thiếu chủ này của hần cũng chưa được củng cố, đến lúc Lăng đại tướng quân đánh tới cửa, vị trí thiếu chủ hần khó khăn lắm mới có được này sẽ lung lay sụp đổ!

Không phải chỉ là một vài được liệu sao, tiền tài riêng của hần vẫn có thể trả được!

Nghĩ thông những điều này, Lâm Vĩnh Cửu gần như là cắn răng phun ra hai chữ, "Thành giao!" Lăng Kỳ Tuyết có thể tưởng tượng ra nội tâm hần đang tức giận đến muốn xé tan nàng, vô vị nhún nhún vai, đâu có cách khác, ai bảo hần ta không "thức thời" ngay từ đầu chứ, còn muốn áp bức nàng, không lấy chút lợi ích thì nàng tự cảm thấy có lỗi với bản thân!

"Lâm thiếu chủ đừng keo kiệt như vậy, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, bỏ được bỏ được, có bỏ mới có được, buông tha mới có thể có cái khác, người sẽ không chịu thiệt thòi, sự khác biệt không chỉ ở trước mắt, người nên phóng tầm mắt ra xa một chút!" Lăng Kỳ Tuyết ăn không nói có, báo ra chừng ba mươi loại được liệu.

Lâm Vĩnh Cửu muốn thổ huyết, d.đ.l.q.đ cái gì là buông tha mới có được cái khác, lại còn phóng tầm mắt xa một chút, ánh mắt hần rất tốt!

Còn có, chỗ nào chỉ là một vài được liệu, tên được liệu nàng nói ra có giá trị năm vạn kim tệ!

Một nửa tiền tài của hần đó!

Nghĩ đến tiền bạc bản thân tích góp vài năm sẽ lập tức voi mất một nửa, Lâm Vĩnh Cửu ủ rũ như cà nhiễm sương, không có tí tinh thần nào.

Rất nhiều dược liệu được tự chọn, Lăng Kỳ Tuyết tự mình đi chọn dược liệu.

Vì trong quá trình hái và bảo tồn dược liệu, nhiệt độ và thủ pháp khác nhau, dược hiệu bảo tồn được cũng khác nhau, Lăng Kỳ Tuyết cực kì lão luyện, có thể liếc mắt một cái đã nhận ra cây nào tốt nhất.

Nhìn bóng dáng Lăng Kỳ Tuyết bay tới bay lui giống như bướm bướm ở quây thuốc, dược liệu mỗi lần xuất hiện trong tay nàng đều có dược hiệu tốt nhất, Lâm Vĩnh Cửu càng lúc càng nghi hoặc, thật không thể tin lời đồn, ít nhất hẳn thấy Lăng Kỳ Tuyết quyết đoán sắc bén, thông minh nhanh nhạy, trên người nàng xuất hiện hào quang như ẩn như hiện.

Nhưng ánh hào quang đó giống như bị che đậy bởi một tầng bụi mỏng, tạm thời che mất hào quang trên người nàng, chỉ đợi thời cơ chín muồi, hào quang của nàng sẽ bắn ra bốn phía, bay thẳng lên trời, trở thành cường giả hùng bá một phương.

Lập tức Lâm Vĩnh Cửu bình thường trở lại, năm vạn kim tệ không tính là cái gì, kết giao cường giả tương lai mới là lợi ích lớn nhất, khó trách Lăng Kỳ Tuyết nói ánh mắt hắn không đủ xa, hẳn thật sự không thể bỏ được, người làm việc lớn nhất định phải có một cái tâm làm việc lớn trước, chứ không phải tính toán chi li cái lợi nhỏ lông gà vỏ tỏi.

Khi nói chuyện với Lăng Kỳ Tuyết, Lâm Vĩnh Cửu đã mơ hồ thông suốt, con mắt nhìn mọi vật cũng trở nên rộng mở.

Suy nghĩ lợi ích cần thận, tâm tình Lâm Vĩnh Cửu cực tốt, còn chủ động giúp gói dược liệu Lăng Kỳ Tuyết chọn vào bao.

Tiểu nhị trong tiệm lấy làm kì quái, hẳn đang nhìn thấy gì.

Đại tiểu thư phế vật của Lăng phủ đang chọn dược liệu ở phía trước, mà thiếu chủ của bọn họ lại thí điền thí điền theo ở phía sau, giúp nàng ta đóng gói dược liệu chọn được.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Kỳ Tuyết đã chọn xong dược liệu cũng đóng gói xong, nhưng mà lại thiếu mất thông huyết thảo.

Vừa rồi nàng chọn lựa dược liệu của Tây Tuyền Đan, bên trong có vài loại dược liệu giống như Giải Độc Đan, nàng cũng không sợ Lâm Vĩnh Cửu có thể nhìn ra cái gì.

Nhưng thông huyết thảo là dược liệu quan trọng nhất khi luyện chế Tây Tuyền Đan, nhất định không thể thiếu.

Lâm Vĩnh Cửu lộ vẻ khó xử: "Nói thật, thông huyết thảo rất khó lấy được, không chỉ hiệu thuốc Lâm La của ta, khéo tìm cả thủ đô Nam Lăng cũng không được vài cây."

Lời này của hắn là thật, đời trước Lăng Kỳ Tuyết cũng chỉ luyện Tây Tuyền Đan được một lần, nguyên nhân cũng vì không có thông huyết thảo.

Dù có giải được độc trên người nàng, nếu thiên phú không tốt, thì vẫn không thể biến cường, nếu có Tây Tuyền Đan, tình huống sẽ cực kì khác.

Nhưng mà chỗ nào mới có thông huyết thảo luyện chế Tây Tuyền Đan đây?

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Thiếu Lò Luyện Đan

Lâm Vĩnh Cửu lại nói, "Nhưng tại hạ có nghe nói trong phủ của Lăng đại tướng quân có giữ một gốc, do trước đó đại tướng quân bình định thú triều trở về, hoàng thượng ban thưởng cho đại tướng quân, mặc dù ta không biết người cần thông huyết thảo làm gì, nhưng ta dám khẳng định, dược thảo vẫn còn ở phủ tướng quân chưa bị dùng đến."

Thông huyết thảo là đồ hiếm, đến một mức độ nào đó có thể đã thông huyết khí, có tác dụng mở rộng nguyên lực, nhưng tự dược thảo đã có độc, không thể trực tiếp sử dụng, cần luyện chế thành đan dược, Luyện đan sư của Lăng gia chỉ là một vị Luyện đan sư cấp thấp, không có năng lực luyện hóa thông huyết thảo.

Lăng Kỳ Tuyết và Lâm Vĩnh Cửu đều nhất trí điểm này.

Luyện đan sư ở thế giới này cũng phân biệt cấp bậc, mới nhập môn là Luyện đan sư sơ cấp, cao hơn nữa là luyện đan sư cao cấp, trên đó là Luyện đan sư đan vương, Luyện đan sư đan quân, nghe nói lên cao còn có đan tôn, đan thánh, nhưng đây chỉ là nghe nói, ít nhất là trên đại lục Hoàng Diệc này chưa có ai từng thấy.

Luyện đan sư sơ cấp chỉ có thể luyện chế đan dược sơ cấp, Tây Tuyền Đan là đan dược cao cấp, Luyện đan sư sơ cấp của Lăng gia không thể luyện hóa

được thông huyết thảo, hơn nữa, thông huyết thảo đó là do hoàng thượng ban cho Lăng Nhạc, ông ta cũng không muốn cầm thông huyết thảo đi tìm những Luyện đan sư khác luyện chế, dù sao giá tiền tìm Luyện đan sư bên ngoài rất cao, đan được luyện được còn phải phân chia 5:5.

Cho nên hai người khẳng định thông huyết thảo vẫn còn ở Lăng phủ.

"Cám ơn Lâm thiếu chủ đã tiết lộ tin tức, ta nợ người một nhân tình, ngày khác nếu thiếu chủ có chuyện, lúc nào cũng có thể tới tìm ta!" Lăng Kỳ Tuyết bắt đầu sửa sang lại được liệu chọn được thành một bọc thật to!

Lâm Vĩnh Cửu cũng nhìn thấy, sáng khoái lấy ra chiếc nhẫn ở ngón giữa, đưa cho Lăng Kỳ Tuyết, "Cho vào cái nẹp giới này đi."

Ánh mắt Lăng Kỳ Tuyết sắc bén nhìn thẳng Lâm Vĩnh Cửu một lúc, cho ra kết luận: không có việc gì mà ân cần, không phải kẻ gian thì là phường trộm cắp.

Có lẽ là Lâm Vĩnh Cửu cũng cảm thấy hân hoan đường đột, cười ha ha giải thích: "Ta nghĩ nếu sau này Lăng tiểu thư luyện được đan được cao cấp, có thể hợp tác với hiệu thuốc Lâm La của chúng tôi, chỉ gửi bán ở đây."

"Nếu như vậy thì ta cũng không già mồm cái lão, tin rằng sau này Lâm thiếu chủ sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì quyết định hôm nay! Nhưng mà....." Lăng Kỳ Tuyết cười gian, Lâm Vĩnh Cửu thấy vậy sợ hết hồn, không phải đại tiểu thư ngài lại muốn đánh cướp cái gì của hắn nữa chứ!

Quả không ngoài dự liệu.

Lăng Kỳ Tuyết nói tiếp: "Ta còn thiếu một cái lò luyện đan."

Lâm Vĩnh Cửu: "....."

Thật đúng là không khách khí!

Khẽ cắn răng, đưa Lăng Kỳ Tuyết tới trước kệ đựng lò luyện đan trong dược phòng, "Tự người chọn một cái."

Hắn không phải Luyện đan sư, không biết cách chọn lò luyện đan.

Lăng Kỳ Tuyết liếc mắt nhìn qua, không có mặt hàng tốt, tùy tiện chọn một cái ném vào trong nẹp giới, đọc lại đan phương và phương pháp luyện chế Thăng Nguyên Đan cho Lâm Vĩnh Cửu, xoay người ra khỏi hiệu thuốc Lâm La.

Nghe có vẻ không tệ, về sau bán đan được luyện được đi, sẽ có rất nhiều tiền.

Sờ sờ cái túi trống tuếch, d*đ"lq.đ tưởng tượng có rất nhiều kim tệ đang bay tới phía nàng, Lăng Kỳ Tuyết nhanh chân trở về.

.....

Còn chưa đến tiểu viện tan hoang của nàng, Lăng Kỳ Tuyết đã nghe thấy tiếng la hét loạn lên trong tiểu viện, ai mà làm ầm ĩ ở bên trong vậy?

Nhưống mày, lập tức đi vào tiểu viện, lặng lẽ ném nẹp giới vào trong bụi cỏ dại.

Cũng may bình thường không có ai thu dọn nơi này, cỏ dại mọc thành bụi, ném một cái nẹp giới nhỏ nhỏ vào bên trong tức thì đã không thấy đâu.

Đi vào nhìn qua, một vụn con thảo nê mã đang mãnh liệt chạy như điên qua đầu nàng!

Đặng Ngọc Lan mang theo cả đám nha hoàn gia đình đang hùng hùng hổ hổ ở bên trong, không nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết nên phát giận lên gian phòng của nàng, cái roi da cứ vụt một cái lại vụt một cái, vụt nát cửa phòng nàng. Trước đó không muốn rời khỏi phủ tướng quân là vì nàng cảm thấy nàng chiếm thân thể của nguyên chủ, thì phải giúp nàng ta tìm ra nguyên nhân vì sao mẫu thân lại khó sinh.

Bây giờ nguyên nhân nàng không rời đi có thêm một cái: trong phủ tướng quân có thông huyết thảo nàng cần.

Lăng Kỳ Tuyết ung dung đi vào, thấy Đặng Ngọc Lan thì sững sờ, sau đó lập tức hèn nhát tiến lên gọi một tiếng: "Phu nhân!"

"Cuối cùng tiểu tiện nhân cũng trở lại, nói cho ta xem người đi làm chuyện xấu ở đâu vậy?" Đặng Ngọc Lan nói xong vung roi da trong tay lên, quật vào Lăng Kỳ Tuyết.

Roi da của Đặng Ngọc Lan hung hăng phóng tới, mắt thấy sắp roi trên người nàng.

Với thân thủ của Lăng Kỳ Tuyết thì chỉ cần nhẹ nhàng lánh sang là có thể tránh được, nhưng nàng do dự.

Đặng Ngọc Lan có thể tới nơi này, chứng minh bà ta đã nhìn thấy thương thế trên người Lăng Kỳ Vân, đi điều tra qua, cũng nghe nói do nàng gây nên.

Bà ta không tin một phế vật không hề có nguyên lực lại có khả năng đánh đến mức khớp xương toàn thân của Lăng Kỳ Vân bị trật, d-đ*q/đ ra tay đánh nàng, vừa đề hã giận, vừa thử dò xét.

Khi roi da sắp roi xuống người Lăng Kỳ Tuyết, dưới chân Lăng Kỳ Tuyết bị vấp vào một khối đá vụn, lao đảo một cái, ngã về phía một trong hai nha hoàn bên người Đặng Ngọc Lan.

Lăng Kỳ Tuyết dùng ám chiêu, tay thừa dịp mà "Sò" một chút ở trên người nha hoàn Thần Khuyết, toàn thân nha hoàn kia lập tức trở nên chậm chạp, roi da cũng nhanh chóng bay tới, đánh vào vai nàng ta.

Đặng Ngọc Lan là tu luyện giả nguyên cầm trung kì, cái roi này đã quật rách y phục trên người, lộ ra da thịt xây xát, máu đỏ tươi chảy xuống theo tay nàng ta, lập tức tạo ra một khoảng màu đỏ dưới chân.

"A!"

"A!"

Nha hoàn và Lăng Kỳ Tuyết gần như là cùng phát ra tiếng hét thảm thiết.

Nha hoàn là bị đau, Lăng Kỳ Tuyết đang ngã trên mặt đất, ngay khi tiếp xúc thân mật với mặt đất, lập tức phát ra tiếng hét thê lương.

"Hu hu..... Đầu gối của ta đau quá!" Lăng Kỳ Tuyết nằm trên mặt đất gào khóc.

Trong sân nhỏ chỉ còn lại tiếng Lăng Kỳ Tuyết quý khóc sói tru, những người còn lại cũng trộm nhìn mặt nhau, đều cảm thấy về quý dị khó tin đang dao động trong không khí.

Rõ ràng Đặng Ngọc Lan muốn đánh Lăng Kỳ Tuyết, cũng thấy roi da sắp roi xuống trên người Lăng Kỳ Tuyết, mà ngay lúc đó lại phát sinh biến hóa, đánh vào nha hoàn.

Quá quý dị rồi!

Quan trọng nhất là không ai thấy rõ khi đó đã xảy ra chuyện gì!

Lăng Kỳ Tuyết nằm trên mặt đất không đứng lên, dùng sức khóc thút thít, còn hô to "Đau chết rồi!"

Nhìn dáng dấp không giống như giả bộ, Đặng Ngọc Lan buồn bực không nói lên lời.

Khi nữ nhi của bà được Lăng Kỳ Liên ôm trở về, cả người nhũn như đồng bần, tất cả khớp xương đều bị trật, mời Luyện đan sư Lăng phủ xem qua, thì lại biết không thể luyện chế được đan dược nổi lại, phải nhờ Luyện đan sư cao cấp hơn, d.đl*q/đ vì thế Đặng Ngọc Lan đi cầu xin Lăng Nhạc vào trong thành mời luyện đan sư cao cấp luyện chế đan dược nổi lại khớp xương.

Người của thế giới này mà ngã bệnh hoặc bị thương, phần lớn sẽ lệ thuộc vào Luyện đan sư, chứ không phải tìm đại phu.

Lúc đầu trong thành còn có mấy vị đại phu, nhưng y thuật đều không cao, vẫn có thể chữa khỏi bệnh vặt với vết thương nhỏ, bệnh nặng hơn một chút thì chỉ có dựa vào luyện đan sư, càng về sau, càng hoàn toàn biến thành có bệnh có thương tích thì mời Luyện đan sư chứ không phải đại phu, cuối cùng, đại phu biến mất trên đại lục này.

"Đừng kêu nữa, còn kêu nữa ta vạt chết ngươi!" Đặng Ngọc Lan hung thần ác sát hét lên với Lăng Kỳ Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tự Khí Thành Công

Lăng Kỳ Tuyết lập tức ngưng khóc, bộ dáng mềm yếu đang cực kì sợ hãi, chỗ khoe mắt còn có hạt châu đang nhỏ xuống, làm bộ đáng thương nhìn Đặng Ngọc Lan một cái, lại lập tức cúi đầu xuống.

Đặng Ngọc Lan cẩn thận nhìn từng động tác cực nhỏ của Lăng Kỳ Tuyết, Lăng Kỳ Tuyết như vậy không khác gì bình thường cả, người như vậy thật sự có năng lực đánh Vân nhi trọng thương sao? d.đ.l.q.đ

"Ngươi nói cho ta, có phải ngươi đánh Vân nhi không?" Đặng Ngọc Lan cầm roi da trong tay lên, đe dọa.

"Phu nhân, người..... Người cảm thấy ta có năng lực đánh Vân muội muội sao?" Lăng Kỳ Tuyết không trả lời mà hỏi lại.

Đây thật sự là nguyên nhân Đặng Ngọc Lan nghi ngờ, nhưng rõ ràng có người nói nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết động thủ với Lăng Kỳ Vân.

Khó hiểu hơn là sau khi Lăng Kỳ Vân tỉnh lại cũng không biết mình bị ai động thủ!

Bà cẩn thận nghĩ lại, dường như chỉ có một người nói nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết động thủ, chẳng lẽ người kia bị ảo giác?

Đặng Ngọc Lan càng nghĩ càng thấy có khả năng, phiền não cực kì.

Bà từng giây từng phút đều muốn bóp chết Lăng Kỳ Tuyết, nhưng Lăng Nhạc đã nói, Lăng Kỳ Tuyết không thể chết, giữ lại mạng của nàng ta còn hữu dụng, cho nên phế vật như Lăng Kỳ Tuyết mới có thể sống đến bây giờ.

Không thể lấy mạng Lăng Kỳ Tuyết, Đặng Ngọc Lan cầm hận quát một roi vào người nàng, rồi mang người đi.

Roi kia trút lên rất nặng, vết thương trên người Lăng Kỳ Tuyết không hề nhẹ hơn trên người nha hoàn!

Thế nhưng nàng không thể nổi giận vào lúc này, nếu không một khi Đặng Ngọc Lan báo thù cho Lăng Kỳ Vân, nàng không hề có năng lực chống cự.

Liều lĩnh đã thành tính, nhưng không tự lượng sức chính là tìm đường chết!

Tiểu nữ tử co được dân được, nàng báo thù mười năm chưa muộn!

Đặng Ngọc Lan, Lăng Kỳ Tuyết nhớ, hôm nay nàng là người bị ức hiếp, không lâu sau, khi nàng mạnh lên, chắc chắn Đặng Ngọc Lan phải trả giá thật lớn!

Lần đầu tiên trong đời bị bắt nạt ở trước mặt người khác như vậy, Lăng Kỳ Tuyết siết tay thật chặt, móng tay dài khảm vào trong thịt, lòng bàn tay đau đớn đang nhắc nhở nàng: nhất định phải trở nên mạnh mẽ!

Hơn nữa còn là nhanh chóng trở nên mạnh mẽ!

Nàng có kinh nghiệm tu luyện từ kiếp trước, có « cổ y ngàn phương », còn có các loại kỹ năng học được ở đoàn lính đánh thuê.

Trở nên mạnh mẽ chỉ còn là việc sớm chiều!

Đặng Ngọc Lan vừa dẫn người đi, Lăng Kỳ Tuyết đi tới nơi nàng ném nệm gối, tìm được nệm gối bị nàng vứt bỏ, trở lại trong phòng nhỏ rách nát.

Căn phòng nhỏ rách nát lại vắng vẻ, bình thường sẽ không có người, Lăng Kỳ Tuyết yên tâm lấy đồ ra.

Lò luyện đan, dược liệu, tất cả chuẩn bị ổn thỏa, đột nhiên Lăng Kỳ Tuyết đau buồn phát hiện: nàng không có chân hỏa!

Kiếp trước nàng tu luyện đến Nguyên Vương đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa đã bước vào cấp bậc Nguyên Tôn, mà cấp bậc luyện đan sư đã đến đan vương, tất nhiên có thể ngưng ra chân hỏa, nhưng trước mắt, nàng còn không ngưng tụ được nguyên lực, lấy lửa ở đâu đây!

Chân hỏa không có, Lăng Kỳ Tuyết chỉ có thể chấp nhận phá đi học tủ rách nát trong góc phòng, dùng phương pháp nguyên thủy nhất—— nhóm lửa, nhóm lửa dưới lò luyện đan, bắt đầu luyện đan.

Lăng Kỳ Tuyết chưa xót nghĩ: nếu đại lục Hoàng Diệc có bình chọn cho Luyện đan sư mộc mạc nhất, nhất định nàng sẽ ôm thưởng về!

Luyện đan là một việc vô cùng hao tổn tâm trí, d-đ=lq.đ Lăng Kỳ Tuyết tập chung tinh thần nhìn chăm chú vào biến hóa trong lò luyện đan, có kinh nghiệm luyện đan đời trước, nàng cực kì nhạy cảm với nhiệt độ, có thể nói không cần nhiệt kế cũng có thể biết với nhiệt độ lửa bên ngoài thì nhiệt độ bên trong cao bao nhiêu.

Rất khó khống chế nhiệt độ do củi đốt, nhưng Lăng Kỳ Tuyết không thể ghét bỏ, ai bảo bây giờ nàng là một phế vật chứ!

Từ khi bắt đầu luyện đến đan thành, toàn bộ thời gian mất hai canh giờ, cả quá trình mất Lăng Kỳ Tuyết cũng không dám khép lại, chỉ sợ sơ ý một chút, sẽ hỏng nát dược liệu không dễ kiếm được này.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, rốt cuộc khi Lăng Kỳ Tuyết sắp mệt là cũng thở ra một hơi thật dài, dựa vào trên giường, đợi đan thành.

Khoảng một khắc đồng hồ sau, nàng cẩn thận mở nắp lò luyện đan ra, thấy bên trong là Giải Độc Đan đang nằm yên.

Ánh mắt hơi mệt mỏi lại lập tức toát ra vẻ vui mừng.

Đan thành!

Đan dược màu đen hun lên hình như có dấu hiệu cháy khét, đan dược cấp thấp, miễn cưỡng gọi là đan thành!

Chỉ cần hỏa lực hơi yếu đi một chút, lần luyện đan này sẽ thất bại.

May mà nữ thần may mắn đứng về phía nàng!

Hai canh giờ đồ mồ hôi, hai canh giờ khổ cực hóa hư không.

Giờ phút này, là thời khắc vui vẻ nhất của Lăng Kỳ Tuyết từ khi nàng đi tới nơi này!

Trời đã tối đen, không có một con gió, ánh sao nhật chớp động trên bầu trời đêm, không trăng.

Lăng Kỳ Tuyết không biết rằng từ khi nàng ném được liệu vào lò luyện đan, trên nóc nhà có một bóng dáng màu đen, nhìn rõ từng hành động trong phòng, khỏe môi hơi nhếch lên, ánh mắt nam nhân nhìn Lăng Kỳ Tuyết càng trở nên thâm trầm.

Lăng Kỳ Tuyết cẩn thận lấy giải độc đan ra, nuốt xuống không hề do dự, đi tới trên giường xếp bằng.

Đan được vào miệng, cảm giác thanh mát lập tức tràn vào trong huyết mạch, lưu động theo huyết dịch, lấy xu thế đánh tan tất cả vọt tới toàn thân, dưới khí thể đánh thẳng, tám huyết bị tắc nghẽn cũng được đã thông.

Không lâu sau nó lại biến thành một dòng âm áp tuần hoàn khắp người, Lăng Kỳ Tuyết nắm lấy thời cơ, d,đ-lqđ tụ khí đan điền, từ từ vận chuyển khẩu quyết tu luyện kiếp trước học qua.

Ước chừng qua một chén trà, Lăng Kỳ Tuyết cảm thấy vùng đan điền có dấu hiệu tràn đầy, tăng thêm sức lực, liên tục ngưng khí đánh thẳng vào đan điền.

Rốt cuộc, vùng đan điền cũng ngưng tụ ra những điểm màu đỏ.

Lăng Kỳ Tuyết biết, nàng ngưng tụ nguyên lực thành công, thuộc tính của nàng là hỏa, cho nên điểm sáng hiện ra màu đỏ.

Sau khi điểm màu đỏ hiện ra, bên trong đan điền của nàng lại xuất cả màu lục, màu nâu, màu vàng kim, có cả điểm sáng màu xanh lam.

Nàng còn chưa kịp vui mừng mình lại là Tu luyện giả năm thuộc tính, thì lại thấy vùng giữa đan điền lại xuất hiện một điểm đen còn lớn hơn năm điểm sáng kia!

Điểm sáng năm màu vây lượn chung quanh điểm đen, di chuyển rất nhanh, giống như trái đất xoay quanh mặt trời vậy, vận chuyển không ngừng, nguyên lực liên tục xông ra từ vùng đan điền, tràn vào mười hai đại mạch chủ trên cơ thể, lập lại tuần hoàn.

Xong rồi!

Lăng Kỳ Tuyết mở mắt ra, ánh mắt lấp lánh, giống như ánh sao sáng nhất trong vũ trụ mênh mông, lóe ra tia sáng long lánh.

Vì tụ khí thành công, chất thải bản thủ ở trong cơ thể tràn ra ngoài qua lỗ chân lông, trên da của nàng bị che kín bởi một tầng chất bản màu đen, tản mát ra mùi gay mũi, như tên ăn xin mới bỏ ra từ trong đồng rác vậy, vừa dơ vừa loạn, còn rất thối.

Lăng Kỳ Tuyết lại không hề ghét bỏ mùi thối này, ngược lại còn rất vui vẻ vì độc tố biến mình thành phế vật đã thoát ra ngoài, tung tăng chạy ra phòng, đi tới giếng cũ bên cạnh tiểu viện, múc nước, cởi quần áo bản thủ trên người ra, cũng không để ý nước rất lạnh, trực tiếp dội một thùng lại một thùng lên người.

Thân hình trên nóc nhà cứng đờ, cảm giác khác thường khiến Đông Phương Linh Thiên xoay mặt không dám nhìn nữa, hơn nữa, nhìn lên cũng không phải hành vi của quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Năm Loại Thuộc Tính

Nhưng mà!

Mẹ nó!

Ai nói có thể nhắm mắt làm ngơ chứ!

Cho dù có nghiêng mặt qua một bên, không nhìn xuống thân thể như đậu nành khô quắt phía dưới nữa, hắn vẫn không nhìn được mà nhớ đến một mảnh tuyết trắng bắt ngờ tiến vào trong con ngươi!

Nhắm mắt lại, không nhìn được, tế bào não lại càng sinh động, vừa rồi không thấy rõ, bây giờ mơ mộng, mảng trắng bóng kia ở dưới bầu trời đêm đen mịt, càng trở nên đối lập, tươi sáng hơn.

Chất lỏng đỏ tươi chảy ra từ trong mũi của hắn, Đông Phương Linh Thiên thầm rửa yêu tinh, lắc mình một cái, biến mất trong bóng đêm.

Bên kia, Lăng Kỳ Tuyết vẫn cho rằng cái tiểu viện lụi bại này hoàn toàn không có người vào ban đêm, lớn mật yên tâm tẩm dục, không phát hiện tí nào, đời trước ngay cả Mục Tề cũng không có cơ hội nhìn qua thân thể nàng, giờ lại bị một người xa lạ nhìn hết, nàng còn hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khi tẩy rửa chất đen thùi lù sềnh sệ trên người.

Cho đến nửa đêm, Lăng Kỳ Tuyết không biết mình đã dục bao nhiêu thùng nước giềng, mượn ánh sao nhàn nhạt thấy nước đọng dưới chân đã chảy một đường thành một vũng nước, nước mới chảy xuống cũng không bị vẩn đục nữa, mới thỏa mãn trở về trong phòng, lấy một bộ quần áo cũ rách ra mặc vào.

Nàng không lập tức đi ngủ, mà là xếp bằng ở trên giường, một lần lại một lần vận chuyển khẩu quyết.

Nàng cần trở nên mạnh mẽ!

Nhanh chóng trở nên mạnh mẽ!

Tuy nói tiểu nữ tử cô được dân được, nhưng, nàng không muốn tái hiện thảm cảnh bị quất một roi nữa!

Vì tránh điều đó, chỉ có thể trở nên mạnh mẽ.

Con đường cường giả không phải miệng nói một tiếng đã có thể trở nên mạnh mẽ, mà phải không ngừng cố gắng kiên trì, d.đlq.đ bỏ ra nhiều mồ hôi và khổ cực hơn người khác mới có thể đạt được!

Vận chuyển khẩu quyết mà Lăng gia truyền lại cho đời sau mấy lượt, Lăng Kỳ Tuyết mệt mỏi, đi ngủ.

Sau khi nàng đi vào giấc mộng, Đông Phương Linh Thiên lại trở về.

Lần này, hắn không núp ở nóc nhà nữa, mà đi thẳng vào trong phòng Lăng Kỳ Tuyết.

Hôm nay hắn nhìn rõ ánh sáng ngũ sắc phát ra trên người Lăng Kỳ Tuyết, đôi mắt kinh hãi.

Theo hắn biết, thuộc tính tu luyện trên nhiều nhất đại lục này là tứ thuộc tính, hắn là duy nhất!

Nhưng thể chất Lăng Kỳ Tuyết lại là ngũ thuộc tính, quả thực là muốn nghịch thiên!

Nếu hắn có thể thấy rõ một điểm đen được ánh sáng năm màu vây quanh, chắc chắn hắn phải ngửa mặt lên trời mà hô to: biến thái!

Yêu nghiệt ngang trời như thế xuất hiện sẽ dẫn tới hoang mang, tạo ra rất nhiều ảnh hưởng bất lợi với Lăng Kỳ Tuyết!

Đông Phương Linh Thiên trầm ngâm trong chốc lát, lấy ra một Phi Thú lục bích từ trong nạp giới của mình.

Lại xuyên một sợi chỉ đỏ qua lỗ nhỏ của phi thúy, đeo lên người Lăng Kỳ Tuyết.

Ở nơi này, người thực lực cao hơn có thể nhìn ra thuộc tính của người có thực lực thấp hơn, chuyện năm loại thuộc tính của nha đầu này không thể truyền đi!

Khối phi thúy này có tác dụng ấn dấu thực lực, mang ở trên người nàng, người khác sẽ không thể nhìn thấu thực lực của nàng.

Cũng không biết vì sao lại đưa miếng phi thúy này cho nàng, chẳng qua hắn cảm thấy thích đáng về lúc nàng tàn nhẫn bẻ gãy tứ chi Lăng Kỳ Vân, thích nàng linh động giáo hoạt lúc tính toán Lăng Kỳ Liên, miếng phi thúy này nên là của nàng.

Hắn đã quen tự do tàn mạn, nếu trong lòng nghĩ như nào sẽ lập tức làm theo nó, tùy tâm sở dục.

Đứng rất lâu ở đầu giường rách nát, thân hình Đông Phương Linh Thiên thoát một cái, biến mất ở ngoài phòng.

.....

Lăng Kỳ Tuyết tỉnh dậy, tinh thần sáng khoái, sau khi giải độc, tinh thần cực kì tốt!

Nhưng mà trên cổ có thêm một khối phi thúy khi nào vậy, Lăng Kỳ Tuyết vận chuyển tinh thần lực, phát hiện cổ tay nàng lại có thêm một cái vòng tay màu đen!

Dọa nàng giật cả mình, lúc nàng mới xuyên qua thì không có cái vòng tay này đâu đấy!

Vận chuyển tinh thần lực tìm kiếm trong cái vòng tay lần nữa, dò được một cái không gian trắng xóa, trong không gian tràn đầy sương mù, giống như một thế giới hỗn độn.

Nhớ đến một phế vật như nàng lại có thể ở sống ở Lăng phủ nhiều năm như vậy, mặc dù nhận hết lăng nhục, lại có thể bảo vệ tính mạng mà không chết, Lăng Kỳ Tuyết chợt hiểu ra, chắc chắn Lăng Nhạc biết trên người thân mẫu của nàng mang dị bảo, sau khi mẫu thân chết, hắn lập tức đặt chủ ý lên

người nàng.

Khi còn sống mẫu thân cũng là một người cẩn thận, bởi vì Lăng Nhạc, nàng không thể không có hậu chiêu, không thể không để lại vật gì đó cho Lăng Kỳ Tuyết, chỉ do hấn không tìm được thời.

Cho nên hấn giữ Lăng Kỳ Tuyết lại, d.đ.lq.đ hy vọng ở thời điểm quan trọng, huyết mạch của nàng có thể là chìa khóa mở ra cửa chính bảo tàng mẫu thân lưu lại.

Nhưng hấn không hề ngờ đến, bảo vật đang ở trên người nàng, dung hợp thành một thể với nàng, nếu không phải do nàng ngưng tụ ra nguyên lực, chỉ sợ cả đời cũng không thể biết được bí mật này!

Cẩn thận nhớ lại, Lăng Kỳ Tuyết giật mình, do ngưng tụ nguyên lực, tinh thần lực của nàng cũng thức tỉnh theo, hơn nữa tinh thần lực của nàng còn đang ở thời kì đan vương đời trước!

Tinh thần lực cũng được gọi là linh hồn lực, linh hồn xuyên qua, tinh thần lực cũng đâu phải không thể xuyên qua.

Trước đây không thể ngưng tụ nguyên lực, tinh thần lực của nàng cũng trong trạng thái ngủ say, thức tỉnh vào lúc này, sẽ có tài nghệ kiếp trước.

Đây là một việc khiến Lăng Kỳ Tuyết phải nhảy cẫng lên vui sướng!

Xếp chân ngồi dậy ở trên giường, Lăng Kỳ Tuyết thử giống như trước đây, lẩm nhẩm khẩu quyết, bắt đầu gọi chân hỏa.

Nhưng mà nàng thất vọng rồi, nàng chỉ có thể gọi ra lửa bình thường, chân hỏa không hề xuyên tới đây.

Cũng may còn có thể gọi được lửa, là một chuyện tốt, ít nhất sau này mà luyện đan thì không cần đi phá tù làm củi đốt, hơn nữa các loại đan dược luyện chế ra có thể cao thêm một cấp.

Lăng Kỳ Tuyết thư thái rời giường.

Chuyện đầu tiên khi rời giường là chạy mấy vòng quanh viện, làm theo những việc trước kia học tập trong đoàn lính đánh thuê, leo cây lên lên xuống xuống, tránh chướng ngại, nằm rạp, trườn.

Cho đến khi kiệt sức, nàng mới ra khỏi tiểu viện, chuẩn bị làm chuyện như hôm qua, ăn vụng!

Thật lòng không phải do ăn trộm rồi ngại, cũng không phải đã thành thói quen, thật sự là do Lăng phủ quá hà khắc với nàng, mặt trời đã lên cao rồi, còn không đưa cơm, nàng cũng không thể để mình đói bụng đúng không!

Trước lạ sau quen là sự thật.

Có kinh nghiệm ngày hôm qua, Lăng Kỳ Tuyết thuận lợi trộm một đĩa thịt lớn, ăn no.

Ăn uống no đủ, Lăng Kỳ Tuyết bọc lại ba viên giải độc đan còn dư lại tối hôm qua rồi đi ra cửa, điếm đến, hiệu thuốc Lâm La.

Lâm Vĩnh Cửu đã nói, đan dược sau này nàng luyện chế được có thể gửi bán ở chỗ hấn.

Nếu có thể bán ba viên giải độc đan đi đi, nàng có thể dùng tiền kiếm được mua vài dược liệu luyện chế đan dược khác.

Mặc dù bây giờ nàng có thể ngưng tụ nguyên lực, cũng là sơ kỳ thấp nhất, ở trước mặt cao thủ, nàng vẫn bị nghiền ép.

Trên người có thêm lá bài tẩy, nhiều thêm một lần bảo đảm cho sinh mệnh.

Lâm Vĩnh Cửu nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết lấy giải độc đan ra, cực kì phiền muộn, cái này miễn cưỡng có thể gọi là đan thành, là đan dược cấp thấp nhất, không bán được giá tiền tốt.

Lăng Kỳ Tuyết ngồi ở ghế dài, thu hết biểu tình của Lâm Vĩnh Cửu vào mắt, vẻ mặt lạnh nhạt.

Lâm Vĩnh Cửu ghét bỏ đan dược của nàng cũng có lý của nó, ai bảo cấp bậc của đan dược kia lại thấp đến không thể thấp hơn nữa!

Nhưng nàng có đủ tự tin, đan dược đưa đến lần sau, sẽ không còn là cái cấp bậc này nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nói Trước Trả Trước

"Sao vậy, Lâm thiếu chủ hồi hận, không muốn bán đan dược giúp ta?" Lăng Kỳ Tuyết nói thẳng, chỉ cần không phải ký hợp đồng, thường xảy ra chuyện thương nhân tùy tiện bội ước, kiếp trước nàng gặp được nhiều lắm.

"Không..... Không phải." Lâm Vĩnh Cửu sờ sờ đầu, hần biểu hiện rõ ràng như vậy hả?

"Không phải thì bây giờ chúng ta chính thức bàn việc buôn bán." Ngày hôm qua đi vội, nàng chạy về luyện chế Giải Độc Đan, chưa nói chuyện hợp tác cận kề với Lâm Vĩnh Cửu, hôm nay phải nói rõ ràng, về sau mới có thể hợp tác lâu dài.

Ba viên Giải Độc Đan này là do nàng luyện chế lúc vẫn chưa ngưng tụ được nguyên lực, phẩm cấp thấp, sau lần đó tinh thần lực của nàng đã khôi phục, luyện chế ra đan dược chỉ có cao hơn chứ không thể thấp hơn, về sau muốn hợp tác như thế nào, hôm nay phải xem biểu hiện của Lâm Vĩnh Cửu.

Nếu ánh mắt Lâm Vĩnh Cửu đủ kiên quyết, chắc chắn bọn họ sẽ hợp tác vui vẻ, nhưng nếu hần không thức thời, cùng lắm thì giúp hần luyện chế thêm mấy viên đan dược cao cấp, trả lại tình nghĩa hần tặng nạp giới hôm qua, sau này sẽ không thiếu nợ nhau, ai đi đường nấy.

Lâm Vĩnh Cửu đấu tranh một lúc, bất chấp quyết định hợp tác với Lăng Kỳ Tuyết, hần tin tiền đồ của Lăng Kỳ Tuyết sẽ rạng sáng.

"Chúng ta chính thức nói chuyện hợp tác! Trước đây hiệu thuốc Lâm La của ta phân chia lợi ích với luyện đan sư là mười - sáu, nhưng ta nguyện ý chia mười - chín với Lăng đại tiểu thư, không biết ý của Lăng đại tiểu thư là như thế nào?"

"Đồng ý!" Lăng Kỳ Tuyết sáng khoái đồng ý.

Hợp tác là chuyện hai bên cùng có lợi, Lâm Vĩnh Cửu bằng lòng đưa điều kiện ưu đãi như vậy cho nàng, dĩ nhiên nàng cũng sẽ không bạc đãi hần, "Một ngày nào đó ngươi sẽ cảm thấy tự hào vì quyết định đưa ra ngày hôm nay!"

Hai bên ký kết hiệp ước.

Hiệp ước kí kết ở đây không giống hiệp ước Lăng Kỳ Tuyết ký đời trước, hiệp ước ở nơi đây là nói ra ngoài miệng, bắt tay với nhau, đọc khế văn hiệp ước lên, sau đó pháp quy thiên địa sẽ xuất hiện một cái khế ước trận rất lớn, hai người kí hiệp ước được bảo vệ trong đó, nếu một bên vi ước, sẽ phải chịu pháp tắc thiên địa trừng phạt.

Lăng Kỳ Tuyết cảm thấy đúng làm một cái hủ tục tốt!

Một khi có người muốn vi ước, phải nghĩ suy tính toán hậu quả vi ước trước, cứ như vậy, cũng sẽ không có người vi ước, còn đơn giản thô bạo hơn việc lên tòa kiện nhau đời trước.

Một chữ: Được!

Nàng thích!

Khế ước hoàn thành, sau khi khế ước trận biến mất, Lăng Kỳ Tuyết đổi đề tài, nói: "Có thể ứng tiền của ba viên Giải Độc Đan này trước không? Ta cần mua một vài dược liệu để luyện chế đan dược cao cấp hơn."

Hai tay nàng xoa xoa, cực kì gian xảo, "Trong hiệp ước của chúng ta cũng không nói ta không thể được trả trước."

Lâm Vĩnh Cửu cũng biết, được voi đòi tiền mới là tác phong của Lăng Kỳ Tuyết!

Hàm răng bị nghiêng đến vang lên cách cách, mãi lâu sau Lâm Vĩnh Cửu mới nặn ra một chữ: "Thành!"

Có thể không được không?

Đã ký khế ước xong, bọn họ chính là châu chấu buộc cùng sợi dây thừng, nếu Lăng Kỳ Tuyết không thể luyện ra đan dược hay tới gửi bán, nhìn qua thì có vẻ hần cũng không thua thiệt, nhưng nếu bị người có lòng trong gia tộc tra ra hần ký một hiệp ước phân chia nhiều như vậy, lại không sử dụng đến, ắt sẽ chuyện bé xé ra to, đoạt đi vị trí thiếu chủ của hần.

Người buôn bán tính toán tỉ mỉ, giữa trả trước cho Lăng Kỳ Tuyết hay giữ lại, Lâm Vĩnh Cửu quả quyết lựa chọn trả trước.

Chính xác là lấy ra 5 vạn kim tệ còn dư lại trong ngân khố tư nhân của hần, cho Lăng Kỳ Tuyết toàn bộ, để nàng mua dược liệu ở hiệu thuốc Lâm La.

Mặt Lâm Vĩnh Cửu cứng thành một tấm ván rồi, buồn bực nghĩ có phải đời trước hần thiếu nợ Lăng Kỳ Tuyết rất nhiều tiền hay không, nên đời này phải trả nợ, nếu không sao mới biết Lăng Kỳ Tuyết có hai ngày, tiền hần để dành mấy năm lập tức bị nàng móc rỗng, còn tặng đi một cái nạp giới!

"Đừng như vậy mà, nam tử hần đại trượng phu cầm được thì cũng buông được, ngàn vàng tiêu hết rồi lại đến, ngươi sẽ có hồi báo." Lăng Kỳ Tuyết không khách khí nhận lấy 5 vạn tiền vàng mà hần lấy ra đưa cho nàng rồi cất vào trong nạp giới, bắt đầu chọn lựa dược liệu.

Lăng Kỳ Tuyết nhanh chóng chọn xong dược liệu cần dùng, rời khỏi hiệu thuốc Lâm La.

Nàng không dùng tất cả kim tệ để mua được liệu, mà giữ lại một bộ ít để mua y phục, y phục của nàng rách đến độ không dám nhìn thẳng rồi, biện pháp mượn y phục rách nát để lừa gạt Lâm Vĩnh Cửu lần trước, nàng không muốn lặp lại lần nữa, không thể tự làm xấu mặt mình được.

Trừ hai bộ y phục mặc bình thường, Lăng Kỳ Tuyết còn mua hai bộ đồ dạ hành màu đen, hai kiện áo choàng màu đen cỡ lớn, để dễ dàng tìm cơ hội thâm dò hoàn cảnh Lăng phủ, bắt tay vào tìm thông huyết thảo, luyện chế Tủy Tủy Đan.

Không muốn mặc y phục rách rưới nữa, Lăng Kỳ Tuyết là mặc luôn quần áo mới ra ngoài.

Y phục mới là một tầng váy màu đen đơn giản, chỗ eo nhỏ không đủ một nắm có dùng một cái đai lưng màu vàng nhẹ nhàng thắt lại, có vẻ vừa xinh đẹp lại tràn đầy sức sống.

Núp ở phía đối diện tiệm y phục, hai con mắt của Đông Phương Linh Thiên sáng lên, gió nhẹ thổi, tay áo bông bành, thiếu nữ tinh thần toả sáng, như thi như họa.

.....

Ai ai trên đại lục Hoàng Diệc đều có thể tu luyện, vì thế phế vật rất nổi tiếng!

Lăng Kỳ Tuyết đi ra khỏi tiệm quần áo, đã bị một thiếu nữ áo đỏ ngăn cản.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là Lăng Kỳ Vân ngày đó bị Lăng Kỳ Tuyết đánh cho khớp xương toàn thân bị trật.

Đi theo phía sau nàng ta là một nhóm thiếu nữ mặc cẩm y màu đỏ giống nhau, những thiếu nữ này cũng là dòng chính nữ của các đại thế gia La Thành, hơn nữa còn được bồi dưỡng tỉ mỉ trong gia tộc, tu vi cũng không thấp.

Ngày đó Lăng Kỳ Vân bị ôm trở về, Luyện đan sư của Lăng phủ bắt lực, dựa vào Đặng Ngọc Lan chống đỡ, Lăng Nhạc tìm cho Lăng Kỳ Vân một Luyện đan sư có đẳng cấp cao để luyện chế một viên sinh trí đan, khớp xương cả người của nàng ta được nối lại lần nữa, sau khi nghỉ ngơi một ngày đã mạnh như rồng hổ, lúc này đang tụ họp với nhóm tỷ muội thân thiết ra ngoài đi dạo phố.

Nữ nhân đi dạo phố không thể thiếu việc xem quần áo, oan gia ngõ hẹp, Lăng Kỳ Tuyết mới vừa ra ngoài đã bị Lăng Kỳ Vân ngăn lại.

"Đứng lại! Phế vật nguoi lại ra ngoài làm mất thể diện cho Lăng gia!" Lăng Kỳ Vân vung vẩy roi da trong tay, quật tới Lăng Kỳ Tuyết.

Lăng Kỳ Vân giống với mẫu thân nàng ta, vũ khí sử dụng đều là roi da, mẹ nó, tính khí cũng giống nhau, không nói hai lời đã động thủ!

Lăng Kỳ Tuyết cũng không dùng tính tình với Đặng Ngọc Lan để đối xử với nàng ta.

Tay không bắt lấy một đầu roi da Lăng Kỳ Vân vung tới, dùng sức kéo, Lăng Kỳ Vân không hề phòng bị đã bị Lăng Kỳ Tuyết tiếp được roi da của nàng, rời khỏi tay, roi da trong tay Lăng Kỳ Tuyết tùy ý phóng thẳng về phía trước, trước khi nó rơi xuống nàng thoải mái tiếp được đầu kia, tiện tay vung lên, roi da tung ra một đường cung xinh đẹp trên không trung.

"Pằng ——" một tiếng, roi da rơi xuống bên chân Lăng Kỳ Vân, chỉ lệch một bước nữa là đánh lên chân nàng ta!

Lăng Kỳ Vân bị sự việc đột nhiên xảy ra trước mắt dọa cho trắng bệch mặt, trên trán chảy mồ hôi lạnh, cho tới bây giờ nàng cũng không hề nghĩ tới việc phế vật sẽ có lúc lợi hại như vậy.

"Còn không đánh lại được phế vật, thật đúng là không bằng phế vật, chẳng phải ra ngoài rêu rao khắp nơi như vậy càng mất mặt xấu hổ hơn hả!" Lăng Kỳ Tuyết nói xong nhẹ nhàng chuyển động cổ tay, roi da trong tay nàng vể ra từng vòng hoa, đều bị nàng thu lại, cầm roi da, Lăng Kỳ Tuyết lướt qua Lăng Kỳ Vân, nghênh ngang tiêu sái rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Một Chương Đánh Bay

Mấy thiếu nữ đi theo Lăng Kỳ Vân cũng trợn mắt há mồm cả đám, cho đến khi bóng lưng Lăng Kỳ Tuyết biến mất ở đầu đường, cái miệng mở lớn của họ mới chậm rãi khép lại, trộm nhìn mặt nhau, không thể tin nổi.

Chỉ có Lăng Kỳ Vân chột phục hồi tinh thần lại, cảm thấy chuyện này không phải chuyện đùa.

Hôm trước khớp xương toàn thân của nàng cũng bị người ta mạnh mẽ tháo bỏ xuống, nàng vẫn không tin Lăng Kỳ Tuyết có năng lực làm được.

Nhưng hôm nay thì sao?

Lăng Kỳ Tuyết đột nhiên bày ra khả năng kia, lập tức chọc thủng mắt nàng, nàng muốn không tin cũng không được!

"Hay cho một phế vật như ngươi! Nhìn xem trở về ta thu thập ngươi thế nào!" Lăng Kỳ Vân cáo biệt mấy thiếu nữ kia qua loa, vội vã chạy trở về phủ tướng quân.

Nàng phải trở về tố cáo, nói cho mẫu thân nàng biết, chuyện ngày đó có thể do Lăng Kỳ Tuyết làm, để mẫu thân trả thù giúp nàng!

Lăng Kỳ Tuyết cảm roi da của Lăng Kỳ Vân cũng đi thẳng về phủ tướng quân, hôm nay bại lộ thực lực, là do nàng cố ý.

Nếu đã biết thông huyết thảo ở phủ tướng quân, nàng lại muốn nó, lộ ra chuyện mình có thể tu luyện, Lăng Nhạc mới có thể cho nàng có cơ hội tu luyện với những đứa con khác, như vậy có thể tiến gần thêm một bước tới bảo khổ Lăng phủ, cũng dễ dàng trộm thông huyết thảo hơn một chút.

Lăng Kỳ Vân trở lại Lăng phủ sau Lăng Kỳ Tuyết một bước, vừa về tới phủ, nàng đã ồn ào ầm ĩ đi tìm Đặng Ngọc Lan, khóc lóc kể lể sỉ nhục bị Lăng Kỳ Tuyết cướp roi da.

Tối hôm qua Đặng Ngọc Lan đã cảm thấy Lăng Kỳ Tuyết có chỗ không giống trước đây, nhưng bà lại không chỉ ra được khác nhau chỗ nào, bị Lăng Kỳ Vân kể lể, bà liên hệ tất cả mọi chuyện lại, từng có thái độ hoài nghi với chuyện Lăng Kỳ Tuyết có năng lực đã thương Lăng Kỳ Vân, lúc này đã biến thành chắc chắn không thể nghi ngờ.

Được lắm!

Lăng Kỳ Tuyết đánh bạo bôi của bà, bà phải đi gọt ả ta!

Đặng Ngọc Lan mang theo một đám ma ma nha hoàn, giận dỗi đi đến tiểu viện tan hoang.

.....

Bên này Lăng Kỳ Tuyết cẩn thận dùng một sợi dây đỏ xuyên qua nẹp giới để đeo lên, giấu trong quần áo, sợ người khác phát hiện.

Sau khi trở lại Lăng phủ nàng lập tức đi tìm Lăng Nhạc.

Lăng quản gia bên cạnh Lăng Nhạc vừa thấy phế vật trong phủ muốn gặp lão gia, hoàn toàn không nhường đường, d-dĩ"đ cũng không thông truyền, còn châm chọc cười nói: "Đại tiểu thư thật sự coi mình là đại tiểu thư, muốn gặp lão gia là có thể gặp lão gia sao, lão gia một ngày kiếm tỷ bạc, không rảnh gặp một phế vật như ngươi!"

Lăng Kỳ Tuyết lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng quản gia, vẻ mặt im lặng, chỉ là một nô tài thôi, cũng dám phách lối trước mặt nàng!

Đại đa số thời điểm, thái độ của nô tài cận thân chính là thái độ của chủ tử.

Lăng quản gia cùng lắm cũng chỉ là nô tài cao cấp của Lăng gia, có thể vượt lên trên đầu đại tiểu thư con chính thất bao giờ vậy, nói đi nói lại thì chính là do chủ tử Lăng Nhạc kia thôi.

Chủ tử dung túng, nô tài sẽ ngông cuồng.

Việc làm cho Lăng Kỳ Tuyết rất kinh ngạc là từ khi nàng xuyên tới đây, lúc còn chưa ngưng tụ ra nguyên lực, nàng đã có thể nhìn thấu người có cấp bậc Nguyên Vương.

Nàng liếc một cái đã nhận ra tu vi của Lăng quản gia đang ở Nguyên Giả đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào Nguyên Cầm.

Với thực lực ngưng Nguyên sơ kỳ của nàng thì không thể đối phó được tên quản gia này, nhưng nếu cộng thêm kỹ năng nàng học tập ở đoàn lính đánh thuê, cũng không phải không thể đánh bại ông ta!

Phương pháp đơn giản thô bạo như vậy, cũng là phương thức duy nhất có thể dọa sợ Lăng quản gia.

Bình quý thần tốc, đánh úp.

Lăng Kỳ Tuyết không nói hai lời, dùng roi da giành được của Lăng Kỳ Vân trong tay quất đến eo éch của Lăng quản gia, đồng thời trái phải đâm móc, hung hăng đánh tới mặt Lăng quản gia, trên dưới tham chiến, làm cho người ta đỡ cái này mất cái khác.

Trước kia Lăng quản gia đã không ít lần cạy vào thân phận quản gia của mình để ức hiếp Lăng Kỳ Tuyết, nhưng đây là lần đầu tiên ông ta thấy Lăng Kỳ Tuyết động thủ mạnh mẽ như vậy, hoảng hốt, đang muốn thôi động nguyên lực để chống cự, quyền phong của Lăng Kỳ Tuyết đã đến chớp mũi, muốn phản kháng cũng không kịp nữa rồi, ông ta nhanh chóng nhảy về phía sau, tránh thoát công kích của roi da.

Thế nhưng cổ được phía dưới lại bỏ quên phía trên.

Lăng Kỳ Tuyết vừa ra quyền, vừa lăm nhăm khẩu quyết thúc động nguyên lực, làm cho phía trên nắm tay được bao phủ bởi một tầng hào quang màu

xanh lục nhàn nhạt, đập gãy sống mũi Lăng quân gia.

Ngay tức khắc, thân thể Lăng quân gia giống như điều đứt dây, bay về phía sau, đụng vào vách tường, hình thành một chữ đại (大) lớn.

Ông ta còn chưa kịp thu lại biểu cảm, cứ giữ nguyên bộ dạng không thể tin nổi vừa nãy, há hốc miệng.

Cho đến khi đụng vào vách tường, cái ót bị đập, ông ta mới hô một tiếng: "Ai ôi đau quá!"

Đây là lần đầu tiên Lăng Kỳ Tuyết sử dụng nguyên lực từ khi đến dị thế, d,đlq/đ không khỏi có hơi hưng phấn, còn muốn đi đến lấy Lăng quân gia đang dính ở trên tường xuống, đâm một lần nữa.

Lúc này, cái cửa mà Lăng quân gia đang chặn mở ra "Ken két" một tiếng, một vị nam tử hơn ba mươi đi ra.

Trên người nam tử này mặc một bộ cẩm bào đen tuyền thêu viền vàng, mái tóc phiêu dật, bước chân trong gió.

Vừa ra tới cửa, bàn tay đã vung lên phóng thẳng về phía Lăng Kỳ Tuyết, chỉ nhẹ nhàng nhấc tay đã đánh Lăng Kỳ Tuyết ngã sang một bên.

Lăng quân gia còn có thể thờ dốc, nhưng Lăng Kỳ Tuyết chưa kịp phản ứng cái gì đã bị một cuồng phong hung bạo đánh bay sang bên cạnh, lật một vòng mới miễn cưỡng ổn định bước chân.

Có câu nói, không phải người một nhà không vào cùng một cửa!

Người Lăng phủ đều có chung một đức hạnh!

Đặng Ngọc Lan như vậy, Lăng Kỳ Vân cũng vậy, không ngờ Lăng Nhạc này cũng thế!

Đều có thói quen không nói hai lời đã động thủ!

Lăng Kỳ Tuyết còn chưa hưởng thụ vui sướng hành hạ Lăng quân gia xong, chợt bị Lăng Nhạc một cuồng đánh bay, muốn hận, lại không biết hận từ đâu.

Kiếp trước, cả năm cha mẹ nàng đều đi làm ăn ở bên ngoài, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, lại qua đời lúc nàng còn rất nhỏ.

Có lẽ là do nhớ nhung với phụ thân, d'đlq;đ có lẽ là do ý thức cuối cùng còn chưa mất đi của nguyên chủ, trong tiềm thức khi nhìn thấy Lăng Nhạc đi ra, nàng vẫn còn có một chút mong đợi, ông ấy là một vị phụ thân hiền lành yêu con, cũng chỉ vì tình thế bất buộc, không thể không lạnh nhạt với nàng.

Nhưng một cuồng không hề báo trước này, đánh cho sự mong đợi mỏng manh cuối cùng trong tâm Lăng Kỳ Tuyết hóa thành hư ảo.

Giương mắt nhìn Lăng Nhạc lần nữa, cũng chỉ là một người xa lạ thôi.

"Không ở trong tiểu viện của ngươi, chạy tới nơi đây náo loạn cái gì!" Lăng Nhạc rống to, vừa nói ra khỏi miệng đã định 'tội' cho Lăng Kỳ Tuyết.

Trong lòng Lăng Kỳ Tuyết mặc niệm cho nguyên chủ, thì ra nàng nên đợi ở trong tiểu viện, vừa đi ra ngoài đã là gây chuyện, cũng khó trách mặc kệ vào thời gian nào, ở nơi đâu thì những đứa con khác của Lăng gia vừa nhìn thấy nàng đã không nói hai lời cứ đánh một trận trước, bảo nàng làm mất mặt xấu hổ.

Tất cả ngọn nguồn cũng do vị Lăng đại tướng quân Lăng Nhạc này.

Không lúc nào ông ta không phát ra tin tức với mọi người xung quanh: đại nữ nhi của ta rất mất mặt!

Nhưng một cuồng kia, Lăng Kỳ Tuyết lại không cảm thấy khổ sở, trái lại còn có loại cảm giác buông lỏng.

Nếu Lăng Nhạc là người có nỗi khổ tâm, sau này lúc nàng báo thù sẽ mang gánh nặng trong lòng, Lăng Nhạc lãnh tình như vậy, làm cho ý niệm báo thù vì mẫu thân nguyên chủ của nàng càng kiên định.

Lăng Kỳ Tuyết giương mắt, lạnh lùng chống lại ánh mắt Lăng Nhạc, từ từ nói.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phụ Thân Cạn Bã Thiên Vị

"Lăng gia có gia quy, tất cả hài tử có thể ngưng tụ nguyên lực đều có thể đến nơi tu luyện của Lăng gia để cùng tu luyện." Lăng Kỳ Tuyết nói.

Về mặt nàng kiên định, chống lại ánh mắt Lăng Nhạc.

Đây là quy củ Lăng gia, không khác quy củ Lăng gia ở đời trước của nàng lắm, mọi người cùng tu luyện, lại chọn lựa mầm non tốt nhất từ trong đó.

"Mắc mớ gì tới ngươi!" Lăng Nhạc không vui hừ lạnh, vẻ mặt lạnh lẽ, cao cao tại thượng, giống như người đứng trước mặt không phải là con gái của ông ta, mà là một con kiến hôi nhỏ bé bụi bặm.

"Bởi vì tới hôm qua ta đã ngưng tụ ra nguyên lực!" Lăng Kỳ Tuyết nói xong thì vận chuyển khẩu quyết, cùng lúc đó một chùm sáng nguyên lực màu đỏ xuất hiện trong tay, chỉ cần có thể đến gần nội viện tu luyện cùng các thể hệ sau, nàng sẽ có cơ hội đến gần Tầng Bảo Khố, sẽ thêm cơ hội lấy trộm thông huyết thảo.

Thấy nguyên lực trong tay Lăng Kỳ Tuyết, mắt Lăng Nhạc chợt phát ra dị quang, nhưng nhanh chóng che giấu đi, "Hừ, chỉ có tí đạo hạnh này mà còn muốn hưởng thụ tài nguyên của Lăng gia ta, không biết tự lượng sức mình!"

Vung tay lên lần nữa, nguyên lực nâu và đỏ quét về phía Lăng Kỳ Tuyết.

Lần này, Lăng Kỳ Tuyết đã phòng bị, khi Lăng Nhạc ra tay cũng ngưng thần tụ khí, tập trung tất cả tinh lực nhảy sang một bên.

Vừa mới khó khăn tránh thoát đợt công kích thứ nhất của Lăng Nhạc, chương nguyên lực thứ hai đã theo ngay sau, đánh vào vai nàng!

Mẹ nó!

Cổ họng ngai ngái một hồi, Lăng Kỳ Tuyết phun ra một ngụm máu tươi, phun trên vách tường trắng như tuyết phía sau nàng, tạo ra một đóa hoa máu.

Trắng đỏ phân biệt, tươi sáng rực rỡ, yêu dã chói mắt.

Lăng Nhạc không nói nguyên do đã đã thương nàng, đây là việc một phụ thân nên làm?

Lăng Kỳ Tuyết không khóc mà còn cười, không giận không buồn.

Khóe môi còn vương vết máu đỏ tươi hơi nâng lên, vẽ ra nụ cười nhạt giễu cợt.

Ông ta sao? Quả thực là vũ nhục hai tiếng phụ thân thần thánh này!

Mặc dù đời trước nàng rất ít khi ở bên cạnh cha, nhưng nàng nhớ mỗi lần phụ thân về nhà, đều hiền lành dịu dàng nói với nàng, hỏi nàng trong khoảng thời gian này có tiến bộ học tập không, còn dạy nàng rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế.

Trong trí nhớ, phụ thân là một nam nhân cao lớn thương yêu con cái, chứ không phải nam nhân thô bạo không nói được lời nào đã động thủ đánh người.

Người như vậy, vốn không xứng đáng với hai tiếng phụ thân vừa rồi của nàng.

Lăng Kỳ Tuyết giùng giàng bò dậy, lau vết máu ở khóe môi đi, con ngươi trong trẻo lạnh lùng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Lăng Nhạc.

Lăng Nhạc âm thầm kinh hãi, nữ nhi này chỉ là một phế vật, ông chưa bao giờ liếc mắt một cái, trong ấn tượng đứa con này ở trong sân nhỏ lại bại cả ngày, tính tình mềm yếu, người ta đánh má trái của nàng, nàng còn khiếp sợ đưa má phải lên.

Mà hôm nay ông đang thấy một Lăng Kỳ Tuyết hoàn toàn khác với những gì ông nghe được, lúc đối mặt với ông trấn tĩnh tự nhiên, tuyệt đối không cảm thấy hèn nhát.

Lăng Kỳ Tuyết nhìn chằm chằm Lăng Nhạc, thu từng biểu tình rất nhỏ của ông ta vào đáy mắt, d/đlq.đ một đôi mắt sáng rõ như thanh hồ, luôn luôn bình tĩnh như nước, không có gợn sóng, giống như đang nhìn một người xa lạ, không mang theo màu sắc cảm tình.

Lăng Kỳ Tuyết nhìn Lăng Nhạc, Lăng Nhạc cũng quan sát Lăng Kỳ Tuyết, không nói chuyện.

Hồi lâu sau, Lăng Kỳ Tuyết ho ra một búng máu, phun thêm một đóa hoa nhỏ màu đỏ nữa, mới phá vỡ yên tĩnh.

Trong mắt Lăng Nhạc phức tạp, "Không có chuyện thì đừng ra ngoài, cũng đừng nghĩ đến đồ mà ngươi không thể có."

"Ha ha....." Lăng Kỳ Tuyết như đang tự giễu, lại như đang cười nhạo Lăng Nhạc, "Lăng gia chủ cho rằng ta không nên nghĩ cái gì?"

Màu đen, có thể cắn nuốt tất cả, kể cả máu đỏ!

Trừ vết máu chưa được lau sạch ở khóe miệng, hoàn toàn không nhìn ra bóng dáng bị thương trên người Lăng Kỳ Tuyết.

Lăng Kỳ Tuyết dựa tường mà đứng, vẻ ngông nghênh kiên cường, giống như có tạo áp lực lớn hơn nữa cũng không đánh đổ được nàng.

Tâm tư Lăng Nhạc phức tạp, nhìn này đáng người màu đen kia, giống như đang trở lại mười tám năm trước, nàng ấy bị vây khốn trong tay quân địch, dù

một giây kế tiếp có bỏ mạng, nàng ấy cũng không thỏa hiệp.

Trong lúc Lăng Nhạc hoảng thần, Đặng Ngọc Lan mang theo một đám ma ma nha hoàn khí thế hung hăng chạy tới, sau lưng còn có Lăng Kỳ Vân bị Lăng Kỳ Tuyết đoạt roi da đi theo.

Thấy vết máu nơi khoe miệng Lăng Kỳ Tuyết, Lăng Kỳ Vân lập tức giương nanh múa vuốt nhào tới, "Phế vật, ngươi lại dám làm cho ta mất thể diện trước mặt mọi người, xem ta không quật chết ngươi!"

"Dám dă thương con gái của ta, ta quật chết ngươi!" Đặng Ngọc Lan huy động trong tay roi da xông đến.

Lăng Kỳ Tuyết hừ lạnh, nói hai người này không phải hai mẹ con cũng không ai tin, giọng điệu phách lối giống nhau như đúc!

Lăng Kỳ Vân đang ở Ngưng Nguyên hậu kỳ, không đủ gây sợ hãi, nhưng nàng mới vừa bị thương, muốn tránh được Đặng Ngọc Lan kì Nguyên tướng đình phong thì phải cố gắng hết sức rồi.

Lăng Kỳ Vân mang theo một chường nguyên khí màu đỏ đánh tới mặt Lăng Kỳ Tuyết, roi da của Đặng Ngọc Lan cũng cuốn về phía eo của nàng, chính là chếp lại một chiêu Lăng Kỳ Tuyết dùng vừa nãy để đối phó Lăng quân gia.

Nhưng vừa rồi Lăng Kỳ Tuyết một mình làm, còn hai mẹ con bà ta cùng làm.

Phía sau, là vách tường kín rất dày, muốn tránh cũng không tránh được.

Phía trước là mẹ con Lăng Kỳ Vân, d*đ"!qđ chiêu thức tàn nhẫn.

Lăng Kỳ Tuyết nghiêng đầu đi, tránh thoát chường phong của Lăng Kỳ Vân, nhanh chóng di động nửa người sang bên phải, đồng thời tránh thoát roi da của Đặng Ngọc Lan.

Roi da quất vào vách tường, roi da và vách tường dày chạm vào nhau, tạo ra một tia lửa đỏ.

Những người này ở Lăng phủ đều có thuộc tính hỏa, nguyên lực đều là màu đỏ.

Khó khăn lắm mới tránh được công kích Lăng Kỳ Tuyết tiện thể liếc mắt nhìn Lăng Nhạc đang im lặng đứng ở cửa một cái, thấy mặt ông ta không hề thay đổi, lạnh lùng nhìn mọi thứ đang diễn ra, không đếm xỉa đến.

Ngon lửa tức giận không tên vọt lên từ đáy lòng, Lăng Kỳ Tuyết chột hét lên một tiếng, ném roi da cướp được từ trong tay Lăng Kỳ Vân ra, xoay người một cái đẹp mắt, roi da quấn lấy hông của Lăng Kỳ Vân, lôi mạnh lại, kéo Lăng Kỳ Vân đến bên cạnh nàng.

Động tác của nàng rất nhanh, nhanh đến mức chỉ chớp mắt một cái, Lăng Kỳ Vân đã bị nàng bóp cổ, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Đột nhiên, một uy áp cường đại ép tới khiến cho tay chân Lăng Kỳ Tuyết không thể nhúc nhích, d-đ,l/qđ không dùng lực được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lăng Nhạc từ từ đi đến bên cạnh nàng, xách Lăng Kỳ Vân ra, ném về cho Đặng Ngọc Lan.

Lăng Kỳ Tuyết không ngốc, chỉ có Lăng Nhạc mới có thể phát ra uy áp cường đại như thế, nói cách khác, nhìn hai mẹ con Lăng Kỳ Vân đánh một mình nàng, hân lạnh lùng đối mặt, dung túng họ khi dễ nàng.

Nhưng một khi nàng đắc thủ, Lăng Nhạc sẽ đứng dậy, giải cứu Lăng Kỳ Vân.

Thiên vị!

Có cái gì còn đả thương người hơn sự bất công rõ ràng này hả?

Nhưng sự kì vọng cuối cùng của Lăng Kỳ Tuyết đã bị một chường kia đánh tan, vào lúc này, đối mặt với thiên vị của Lăng Nhạc, nàng chỉ khẽ mặc niệm cho nguyên chủ một giây đồng hồ dưới đáy lòng, lập tức bình thường trở lại.

Cũng chỉ là một tên phụ thân cận bã, mong đợi cái gì!

Phụ thân cận bã không cho nàng một cước vào lúc giải cứu Lăng Kỳ Vân đúng là ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lăng Kỳ Tuyết.

Dựa vào đặc tính thiên vị của ông ta, không nên như vậy chứ!

Nhưng mà người ta đã không đánh, mình cần ăn đòn làm gì?

Lăng Kỳ Tuyết nhanh chóng điều chỉnh hô hấp, Đặng Ngọc Lan không thể trơ mắt nhìn nữ nhi của bà ta bị nàng bóp cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chế Tạo Độc Phấn

Mặc dù Lăng Nhạc không ra tay, nhưng không có nghĩa là Đặng Ngọc Lan sẽ bỏ qua cho nàng.

Lăng Kỳ Tuyết ôm ngực, hít sâu, bắt đầu nhanh chóng vận chuyển nguyên khí trong cơ thể.

Như nàng dự đoán, sau khi Đặng Ngọc Lan nhận lấy Lăng Kỳ Vân đã lập tức ném nàng ta cho một ma ma tùy thân mang theo của bà, trách mắng: "Chăm sóc tiểu thư cho tốt!" Sau đó rút roi da ra bỏ tới Lăng Kỳ Tuyết.

Đặng Ngọc Lan là tu luyện giả Nguyên Cầm đỉnh phong, Lăng Kỳ Tuyết cũng không dám tay không tiếp roi da của bà ta, chỉ một mực tránh né, nếu không thể thì sẽ da tróc thịt bong.

Roi da quật liên tiếp, tốc độ tránh né của Lăng Kỳ Tuyết cũng không chậm, trong lúc đó, bụi đất trong sân tung bay, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt.

Lăng Kỳ Tuyết cắn răng một cái, lặng lẽ bay về phía Lăng Nhạc.

Ông muốn nhân rồi xem kịch vui, ta mạn phép không cho ông xem!

Động tác của nàng rất nhanh, dù sao với cấp bậc của Đặng Ngọc Lan, tốc độ ra tay cũng nhanh, bắt chợt lại không thắng được xe, thiếu chút nữa thì roi da đã đánh vào trên người Lăng Nhạc.

Điều này làm cho Lăng Kỳ Tuyết kinh ngạc, với thực lực của Lăng Nhạc, có thể đánh vắng roi da của Đặng Ngọc Lan đi, tại sao ông ta lại đứng bất động.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không nhúc nhích.

Mà bên kia, Đặng Ngọc Lan nhìn thấy bóng dáng vững vàng bất động của Lăng Nhạc thì rốt cuộc cũng biến sắc, trắng bệch vô lực!

Dù bà ta có mạnh như thế nào, thì cũng chỉ là một phu nhân ở Lăng gia, đương gia làm chủ là Lăng Nhạc!

Lăng Nhạc đã nói trước không thể lấy tính mạng của Lăng Kỳ Tuyết.

Nhưng mỗi chiêu của bà đều tàn nhẫn trí mạng, nói bà không muốn giết Lăng Kỳ Tuyết cũng không ai tin!

Lăng Kỳ Tuyết nhảy cảm bắt được biến hóa trên khuôn mặt Đặng Ngọc Lan, thêm dầu thêm mỡ nói: "Vẫn nghe người ta nói rằng Đặng phu nhân là đương gia Lăng phủ, ta còn không tin, hôm nay xem ra là do ta ngây thơ, đương gia của Lăng phủ này sao lại không phải là Đặng phu nhân cơ chứ?"

Nói một hơi, Lăng Kỳ Tuyết hưng hăng hít thở mấy cái, còn phải dựa vào vách tường thở gấp.

Cãi lộn cũng là một việc cần dùng thể lực!

"Lão..... Lão gia, ngài đừng nghe nàng ta nói bậy, thiếp thân không có!" Giọng nói của Đặng Ngọc Lan cũng biến điệu rồi, có thể thấy nội tâm của bà ta sợ hãi Lăng Nhạc.

Thú vị, Lăng Kỳ Tuyết cảm thấy chơi rất vui, d.đlq,đ đây không phải là chuột gặp được mèo, đang trình diễn kịch hay hay sao?

"Đặng phu nhân nói không có là không có, Lăng gia chủ cũng đâu phải là thùng rỗng kêu to, ngoài mặt gọi là gia chủ, trên thực tế Đặng phu nhân mới là người làm chủ chứ nhỉ?" Lăng Kỳ Tuyết mới không sợ bà ta.

Lăng Nhạc không ra tay không có nghĩa là ông ta để mặc chuyện này xảy ra, ngay từ đầu đã như vậy, lúc bắt đầu là do ông ta khinh thường một tí nguyên lực còn con của nàng, bây giờ ông ta đang quan sát nàng, nếu nàng biểu hiện được, có lẽ ông ta có thể cho nàng cơ hội tu luyện với những người khác.

Cái mà đại gia tộc coi trọng nhất chính là tài năng thiên phú.

Đời trước Lăng Kỳ Tuyết đã gặp rất nhiều, để gia tộc phát triển cần nhân tài, ai có thiên phú sẽ được người coi trọng.

Nàng càng cường thế, càng áp đảo Đặng Ngọc Lan, Lăng Nhạc càng coi trọng nàng.

"Người nói bậy!" Giọng Đặng Ngọc Lan sợ hãi kêu lên, "Lão gia ngài đừng nghe nàng ta nói bậy, thiếp thân không có thật mà!"

"Có hay không tự lòng dạ bà biết rõ." Lăng Kỳ Tuyết một mực chắc chắn.

"Không có!"

"Có!"

Hai người đầu đến mặt đỏ tai hồng, rút cuộc Lăng Nhạc cũng lên tiếng ngăn lại, "Đừng tranh cãi nữa!"

Lăng Kỳ Tuyết có chừng có mực, d-đlq,đ Đặng Ngọc Lan đỏ mặt tía tai, Lăng Nhạc cũng chỉ vung tay lên, "Tất cả mọi người trở về đi!"

Mẹ nó!

Lăng Kỳ Tuyết thật sự muốn tấn ông ta một trận, đánh tới bà ngoại ông ta cũng không nhận ra!

Tự nhiên bị ông ta đánh cho một trận rồi nói nàng tự trở về!

Tôi thiếu ông ta cũng phải cho nàng một viên Phục Nguyên Đan chứ!

Thế nhưng đối mặt với cao thủ tùy thời có thể niễn áp nàng như Lăng Nhạc, Lăng Kỳ Tuyết lựa chọn: NHỊN!

Cho dù hôm nay không thể có được cơ hội tu luyện cùng với những đứa trẻ khác trong gia tộc, về sau nàng cũng có thể thường thường đến nơi kia nhảy nhót, nói ra cho oai: ta muốn có cơ hội cùng tu luyện, nên không nhịn được chạy tới nhìn lên.

Như vậy cũng có thể đi bộ đến nơi kia, để dàng quan sát địa hình.

.....

Sau khi Lăng Kỳ Tuyết trở lại tiểu viện, lập tức bắt đầu luyện chế Phục Nguyên Đan cho mình.

Hôm nay bị Lăng Nhạc vỗ bay, nàng cảm thấy Phục Nguyên Đan thật sự quá quan trọng.

Nếu lúc ấy trong tay nàng có một viên Phục Nguyên Đan, cho dù bị đánh, thì cũng có thể phục nguyên tức thì rồi!

Sau hai canh giờ, mùi thuốc nhàn nhạt tràn đầy cả tiểu viện, đan thành.

Lập tức lấy ra một viên nuốt xuống, chữa khỏi vết thương của mình.

Lần này Lăng Kỳ Tuyết luyện chế được tổng cộng mười viên Phục Nguyên Đan, d*đlq,đ còn dư lại chín viên, nàng cẩn thận cất vào một bình sứ nhỏ, ném vào trong nẹp giới.

Hôm nay bị một chưởng của Lăng Nhạc đánh bay khiến cho nàng càng hiểu rõ, thực lực của mình vẫn quá thấp, phải có gì đó đi kèm bên người, mà thứ nàng am hiểu nhất chính là độc dược.

Nhanh chóng lấy ra dược liệu vơ vét được của Lâm Vĩnh Cửu từ trong nẹp giới, Lăng Kỳ Tuyết bắt đầu luyện chế độc phấn.

Phối phương của độc phấn ở trong《cổ y ngàn phương》, đời trước nàng cũng từng xem qua rất nhiều lần, quen thuộc tạo ra mấy loại độc phấn, thời gian lặng lẽ qua đi, màn đêm buông xuống.

Bụng truyền đến một hồi thùng thùng, Lăng Kỳ Tuyết không hề do dự làm ra một chuyện càng ngày càng thuần thục: đến phòng bếp Lăng gia ăn trộm.

Ai bảo không có ai đưa đồ ăn đến cho nàng.

Lăng phủ không hổ là phủ của Đại tướng quân, thủ nghệ của đầu bếp được mời tới cũng không tệ lắm, ít nhất Lăng Kỳ Tuyết đã ăn hai bữa, cảm thấy cũng được.

Có nguyên lực tương trợ, Lăng Kỳ Tuyết ăn trộm càng thuận tay.

Nghĩ thầm: Không được đưa đồ ăn cũng tốt, ít nhất không cần lo đồ ăn đưa tới có độc.

Chẳng qua nghĩ lại: Không phải nàng là đại sư dụng độc sao, chẳng lẽ còn sợ thức ăn có độc?

Nàng thích nhất là việc khiêu chiến độc dược chưa giải được!

Ăn trộm trở về, lòng Lăng Kỳ Tuyết hơi ngứa ngáy, vừa nghĩ tới, đã lấy ra đồ dạ hành từ trong nẹp giới, sau khi che mặt mới chạy ra khỏi tiểu viện.

Trong bóng đêm, d.đ;lq/đ chỉ thấy một bóng người màu đen chột lóc lên, giống như linh báo, di chuyển ở trong màn đêm.

Lăng Kỳ Tuyết thuận lợi chạy tới trước tàng bảo khố Lăng gia, núp trong một bụi cây, ngưng tức nín thở.

Cái thế giới này có chỗ rất tốt, thậm chí vật dày, khắp nơi đều là cây xanh, rất nhiều chỗ ẩn thân.

Trước cửa tầng bảo khố là hai thủ vệ đang đứng, nhìn dung mạo và tư chất đều rất bình thường, nhưng Lăng Kỳ Tuyết biết, cao thủ đều đang ẩn nấp, người lộ diện cũng chỉ là con tôm nhỏ.

Ở cái thế giới này, chỉ cần trong nhà có một ít thế lực, đều làm một bảo khố, chứa bảo vật không dễ có được.

Đời trước Lăng gia cũng có một cái, nàng biết rõ chỗ ảo diệu của nó, lẳng lặng chờ đợi, tính toán thời gian ăn trộm tốt nhất.

Lăng Kỳ Tuyết đầu có biết, màn đêm buông xuống, một bóng dáng màu đen nhảy xuống từ nóc tiểu viện, vẫn luôn đi theo phía sau nàng, lúc này đang ở phía sau nàng cách nàng mười lăm thước.

Khóe miệng Đông Phương Linh Thiên chứa ý cười không rõ, lá gan tiểu nha đầu này thật lớn, lại dám đánh chú ý đến tầng bảo khố của Lăng gia!

Càng ngày càng có ý tứ!

.....

Lăng Kỳ Tuyết đứng hơn nửa buổi tối trên tầng cây, trừ thấy giò tỳ có thủ vệ ra ngoài thay ca, thì chẳng thu hoạch được gì cả, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Phóng tinh thần lực ra ngoài, muốn dò xét bên trong tầng bảo khố, nhưng mà, sức mạnh tinh thần vô hình mới xuyên qua vách tường, đã bị tinh thần cường đại bắn ngược!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đêm Khuya Trộm Bảo Vật

Lăng Kỳ Tuyết ôm đầu, thiếu chút nữa thì ngã xuống cây.

Nàng bị người có tinh thần lực công kích!

Hơn nữa đối thủ hết sức tàn nhẫn, vừa xuất hiện đã ra sát chiêu, muốn diệt nàng, nếu không phải nàng thu hồi tinh thần lực kịp thời, lúc này không chết cũng biến thành ngu dại.

Lấy ra một viên Phục Nguyên Đan, nuốt xuống, hiệu quả không lớn.

Phục Nguyên Đan chỉ trị liệu nội thương, vết thương trên người, chứ không chữa được tinh thần lực bị thương, nhưng có ít còn hơn không, dù sao có cũng hơn không có.

Lúc này, cửa tầng bảo khố mở ra từ bên trong, một lão đầu mảnh khảnh khỏe mạnh đi ra, hung ác cần quét qua rừng cây ngoài cửa.

Lăng Kỳ Tuyết lập tức không dám làm ra một cử động nhỏ nào.

Nàng có thể cảm nhận được uy áp trên người lão đầu này còn mạnh hơn Lăng Nhạc!

Mặc dù Lăng Nhạc xem thường nàng, nhưng cũng sẽ không giết nàng.

Cao thủ này từ lúc mới đầu dưới tình huống còn chưa rõ là ai đã ra sát chiêu, nếu phát hiện nàng trốn ở đây, có lẽ một giây sau nàng sẽ vỡ thành bánh thịt.

Một đợt uy áp cường đại quét tới quét lui ở trên người nàng, nàng ngăn chặn hơi thở trên người mình gắt gao, d.đlq/đ chỉ sợ sơ sẩy một cái là bị lão đầu phát hiện.

Bây giờ không phải là lúc phô trương, giữ được mạng nhỏ mới có tương lai.

Lăng Kỳ Tuyết lặng yên không tiếng động siết một gói dây độc phấn trong tay, cũng đã chuẩn bị chạy đi xong, thực lực lão đầu cách nàng rất xa, sẽ dễ dàng phát hiện nàng, lo trước khỏi hoạ.

Nàng có thể cảm nhận uy áp cường đại này quét một lúc lâu ở chung quanh nàng, giống như đang xác nhận cái gì.

Đang lúc này, nơi mười lăm thước phía sau nàng hơi phát ra một ít động tĩnh, một bóng đen bay vụt ra ngoài giống như liệp báo.

Ngay sau đó lão đầu cũng lao như tên bắn mà đuổi theo, hai bóng dáng biến mất ở trong bóng đêm.

Trước cửa tầng bảo khố, hai thủ vệ vẫn còn đang ngủ mê man.

Lăng Kỳ Tuyết bị một màn bắt thình lình như vậy làm cho đầu óc có hơi mụ mị, nhưng nàng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, thân hình thoăn thoắt nhảy xuống từ trên cây, chui vào trong tầng bảo khố.

Cao thủ không có ở đây, thật là cơ hội tốt ngàn năm có một mà!

Nhìn từ bên ngoài thấy tầng bảo khố chỉ có một tầng, vừa nhìn bên trong đã biết, một giá đồ để bình khí, một giá đồ để thuốc, còn có một giá đồ để dược thảo, ba giá hàng song song thẳng tắp, không đụng tới vách tường.

Lăng Kỳ Tuyết đi thẳng tới giá đồ đựng dược thảo, quét một vòng, nhưng không có thông huyết thảo nàng muốn.

Chẳng lẽ là Lăng Nhạc tự dùng rồi sao, Lăng Kỳ Tuyết chưa từ bỏ ý định quan sát bốn phía tầng bảo khố to lớn lần nữa, phát hiện đan dược bên trong rất ít ỏi, đều là đan dược do luyện đan sư cao cấp luyện chế, không có cả một viên đan dược do cấp bậc Đan Vương luyện chế.

Không khoa học, quá không khoa học rồi!

Cho dù Lăng gia có nghèo hơn nữa thì cũng không thể chỉ có mấy đồ thừa này chứ!

Chắc chắn còn có một nội thất ẩn giấu cất bảo bối tốt hơn!

Nghĩ tới đây, Lăng Kỳ Tuyết quan sát bố cục của nơi này, muốn tìm ra cơ quan từ bên trong.

Nàng bắt đầu chuyển động ở trong tầng bảo khố, bởi vì nơi này là cấm địa, sẽ không có người đi vào quét dọn, nên trên kệ đồ bị tích một lớp bụi bặm.

Nhưng chắc chắn Lăng Nhạc làm gia chủ hoặc cao thủ bảo vệ chỗ này sẽ thường thường mở cơ quan để kiểm tra bảo bối, nhất định chỗ có cơ quan sẽ sạch sẽ hơn những nơi khác.

Nàng bắt đầu di chuyển trong khố, đi qua giá hàng để dược liệu lúc trước, thuận tay ném toàn bộ dược liệu vào trong nẹp giới, nếu đã tiến vào, cho dù không lấy được thông huyết thảo, cũng không thể tay không mà về.

Cuộc đời chưa được làm trộm, mới tới nơi này đã đi ăn trộm ba lần, vào lúc này, nàng càng thấu hiểu đạo lý: chưa từng có tên trộm nào tay không mà về.

Dù sao nẹp giới Lâm Vĩnh Cửu cho nàng cũng rất lớn, không gian lớn tầm hai mét khối, chứa những dược liệu này vẫn còn dư dả, d/đlq.đ không nên phí phạm, đã muốn mà còn chê ít.

Đề phòng dược liệu ở giá đồ trống không, nàng vòng vo hai vòng ở bên trong, cũng không hề phát hiện nơi nào sạch sẽ hơn những nơi khác, cái này thật kỳ quái, chẳng lẽ không có mật thất khác sao? Lăng gia miệng cộp gan thỏ, là một vỏ rỗng hả?

Nhưng Lăng Nhạc đang lúc tráng niên, hàng năm cũng có thể lấy được không ít bảo bối khi đi ra ngoài đánh giặc, cũng lấy được kha khá bảo bối tốt khi được trong cung ban thưởng, làm sao lại có thể không có đồ tốt.

Nhất định đã giấu đi!

Lăng Kỳ Tuyết chưa từ bỏ ý định tiếp tục tìm tòi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Lăng Kỳ Tuyết vẫn không có đầu mối, còn lẽ mề nữa thì tên cao thủ kia sẽ trở lại!

Nhưng nàng không muốn đi, cơ hội khó có được như vậy chỉ có thể gặp không thể cầu, lần sau đi vào, không biết phải đến lúc nào!

Lăng Kỳ Tuyết bắt mình phải tỉnh táo, tỉnh táo, hít sâu.

Tất cả mọi nơi đều tìm qua rồi, còn có nơi nào?

Nhìn ba giá đồ song song, hai mắt Lăng Kỳ Tuyết đột nhiên tỏa sáng, đôi mắt rộng mở, nàng chưa động đến giá đồ này!

Nghĩ tới đây, Lăng Kỳ Tuyết lựa chọn bắt đầu từ giá đồ ở giữa kia, thò tay đi vào, sờ soạng khắp nơi.

Sờ xong rồi cũng chỉ thấy đó là một giá đồ, không có thu hoạch.

Nàng không bỏ cuộc đi đến giá hàng trước mặt, ngồi chồm hồm xuống, đưa tay thò vào, lại mò tới một thứ nho nhỏ tương đương kích với cỡ hạt đậu đang nhô ra.

Hạt đậu tròn bóng, rất nhỏ, nếu không cực kì cẩn thận, thật sự bỏ qua nó, phản ứng đầu tiên của nàng là dè xuống.

Sau đó lập tức nghe được mặt đất truyền đến tiếng xì xì rất nhẹ, giá đồ đầu tiên dịch về hướng vách tường, lộ ra lỗ nhỏ chỉ vừa đủ cho một người thông qua, một hàng bậc thang đi xuống sâu thẳm.

Ước lượng thời gian vị cao thủ kia phải trở về, Lăng Kỳ Tuyết không hề do dự mà nhảy xuống, đi vào.

Lường trước Lăng gia sẽ không thiết kế các cơ quan nhận diện, nếu không chẳng phải rất phiền toái vị cao thủ kia phải kiểm tra bên trong mỗi ngày sao.

Tên đã lên dây thì không thể không bắn, d*đlq,đ cho dù có cơ quan, nàg cũng phải đi vào!

Có thông huyết thảo, sau này nàg có thể trở nên mạnh mẽ!

Đi tầm năm thước, nhìn thấy mật thất nhỏ hơn nhiều so với tầng bảo khố phía trên.

Cả mật thất hiện lên sáng trưng.

Nơi này cũng giống bên trên, ba giá đồ, nhưng mà rõ ràng nhỏ hơn giá đồ phía trên một nửa, thứ tự sắp xếp đồ cũng giống phía trên như đúc.

Tuy giá đồ nhỏ, nhưng vật phẩm đặt vào đều là bảo bối.

Cô động chính là tinh hoa!

Lăng Kỳ Tuyết chạy tới, mục tiêu chủ yếu là được liệu, quả nhiên, tìm được cái hộp đựng thông huyết thảo trong một đồng được thảo.

Mở hộp chứa thông huyết thảo ra, một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, Lăng Kỳ Tuyết nhanh chóng đập cái hộp lại, ném vào trong nàp giới.

Quét sạch toàn bộ được thảo vào trong nàp giới như gió thu cuốn lá vàng, nhảy một cái, nhảy đến trên nóc giá đồ, móm móm viên dạ minh châu ra.

Dạ minh châu bị ném vào trong nàp giới, mật thất mất đi nguồn sáng, một màn đen như mực, Lăng Kỳ Tuyết tiện tay sờ soạng lấy một cái bình khí ném vào nàp giới rồi chạy ra ngoài.

Khe cửa có ánh sáng mỏng manh chiếu vào, bước chân Lăng Kỳ Tuyết nhẹ nhàng, nhanh chóng bước lên tầng trên tầng bảo khố.

Cũng lúc này, nghe thấy một đợt tiếng bước chân nhỏ bé truyền đến từ ngoài cửa.

Nghe tiếng là của một người, từ tốc độ mà gần như không nghe thấy tiếng bước chân có thể phán đoán đối phương là một cao thủ!

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, muốn trốn tránh cũng đã không kịp nữa rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Mạo Hiểm Kích Thích

Nhắm mắt, Lăng Kỳ Tuyết cầm lấy một nắm độc phấn, sau khi trốn đến sau cánh cửa, bóng người vừa hiện ra, độc phấn cũng bị ném ra cùng lúc, nhanh chân bỏ chạy!

Một hơi chạy đến tiểu viện của mình nàg mới dừng lại, nhanh chóng kéo miếng vải đen che miệng xuống, ném bộ đồ dạ hành vào trong nàp giới, nằm chết dí trên cái giường tan tác của mình từ từ bình ổn nhịp tim đang đập kịch liệt, Lăng Kỳ Tuyết nhớ lại tình cảnh vừa rồi.

Mạo hiểm!

Kích thích!

Nhưng mà cái người đến sau kia thật sự là cao thủ thủ hộ tầng bảo khố hả?

Có cảm giác hơi yếu kém, mới dùng một nắm độc phấn đã giải quyết xong.

Quản khi gió hắt là ai, chỉ cần mình trộm được thông huyết thảo, không bị phát hiện là được.

Lăng Kỳ Tuyết thỏa mãn nghĩ rồi ngủ mất.

.....

Thời gian lui về lúc Lăng Kỳ Tuyết đang trốn ở trên cây thì Đông Phương Linh Thiên cũng trốn ở nơi không xa sau lưng Lăng Kỳ Tuyết lẳng lặng nhìn nàng.

Đồ dạ hành thiết kế bó sát người có vẻ khiến cho thân thể gầy yếu của nàng càng nhỏ nhắn hơn, nhưng cũng khiến thân thể nàng càng tinh xảo tỉ mỉ thướt tha.

Mắt nàng rất lớn, rất sáng, giống như minh châu Nam Hải trong suốt, dưới bầu trời đêm tĩnh mịch này, phát ra ánh sáng long lanh.

Nàng nấp ở trên cái cây phía trước hai canh giờ, y ở trên cây cái cây phía sau nhìn hai canh giờ.

Y cũng không ngờ một thiếu nữ có thể hấp dẫn ánh mắt của mình như vậy, giống như là mê muội, không dứt ra nổi.

Y đang nhìn đến mê mẩn thì lại cảm ứng được Lăng Kỳ Tuyết xuất tinh thần lực ra, thử dò xét bên trong tàng bảo khố.

Thầm kêu một tiếng: không ổn.

Sau đó lão đầu trông chừng tàng bảo khố cũng đi ra, y cảm thấy khí tức của lão đầu rất mạnh, ở ngoài phạm vi Lăng Kỳ Tuyết có thể chịu đựng được.

Lúc ấy y cũng không biết mình nghĩ như thế nào, d/dl,qđ không hề nghĩ ngợi đã lấy một cái khăn màu trắng ra che mặt rồi lập tức lao ra ngoài, hấp dẫn sự chú ý của lão đầu.

Trong lòng y có loại cảm giác, nhất định Lăng Kỳ Tuyết sẽ thừa dịp lão đầu không có ở đây mà vào xem thử.

Nên y tận lực quán lấy lão đầu, xem chừng thời gian, mới thoát khỏi lão đầu muốn trở lại xem rốt cuộc nha đầu muốn một vật gì.

Nhưng không ngờ mới vừa bước vào cửa đã bị nàng vấy độc phấn đốt mắt.

Nha đầu thật sự hung ác, nếu không phải vừa đúng lúc trong tay y có Thanh Minh Đan cấp bậc Đan Vương, có lẽ sau này không thể nhìn thấy đáng người mỹ lệ của nàng ấy nữa rồi.

Y mới nuốt Thanh Minh Đan vào, mắt khôi phục, lão đầu trở về.

Lão đầu đã tu luyện tới cấp bậc Nguyên Vương đỉnh phong, chỉ thiếu một cơ hội là có thể thăng cấp, ý vào việc với năng lực của ông thì có đi ngang đi dọc ở đại lục Hoảng Diệc này cũng không thành vấn đề, nhưng không ngờ lại bị một tiểu tử đùa bỡn!

Việc khiến ông thực sự nổi giận là, thực lực của tiểu tử kia cũng không mạnh như ông, nhưng tốc độ chạy trốn thì ông theo không kịp!

Cực kỳ tức giận chạy trở về, thấy Đông Phương Linh Thiên cũng đang ở cửa tàng bảo khố, vô cùng bức bối, vù vù bay đến lập tức vung tay.

Ông phải nghĩ cách bắt được Đông Phương Linh Thiên, buộc y giao ra bộ pháp sở học, chờ sau này ông học xong, ông còn sợ người nào trên đại lục Hoảng Diệc này sao?

Lão đầu khí tráng hùng tâm, d-dl,qđ lại quên mất, năng lực chạy trốn của Đông Phương Linh Thiên rất mạnh, chạy nhanh hơn ông ta, chỉ cần lập tức chạy trốn đã không thấy hình bóng.

Đêm này, Đông Phương Linh Thiên không đi tiểu viện nữa, mà trở lại biệt viện nhỏ của hắn ở một góc La Thành, nghỉ ngơi lấy sức.

Không phải y chạy trốn nhanh, mà là do trong tay có phù chú gia tăng tốc độ, dùng phù chú mới tránh thoát khỏi truy kích của lão đầu.

Vừa rồi vì trốn tránh lão đầu nên dùng hết cả phù chú cầm trong tay rồi, trước mắt phải lập tức bổ sung.

Trở lại biệt viện, Đông Phương Linh Thiên phân phó Lục Sa không được quấy nhiễu, trở về phòng bắt đầu tĩnh tâm vẽ bùa.

.....

Cùng lúc đó, đèn dầu trong sân rộng của Lăng phủ sáng rõ, tất cả mọi người đều tập trung ở nơi này, ai cũng một đầu tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch.

Lăng Nhạc đứng ở trên khối đất nhô cao trong đại viện, hai mắt đỏ như máu, ánh mắt chìm ung giống như súng máy bắn phá đám người phía dưới.

Lúc này Cửu trưởng lão báo lại nói tàng bảo khố bị trộm, còn nói người ăn trộm rõ hoàn cảnh Lăng phủ như lòng bàn tay, nhất định là có nội ứng.

Mỗi đại gia tộc đều có một tàng bảo khố, bên trong đặt tài nguyên và đan dược cho thế hệ trẻ tu luyện, tàng bảo khố bị trộm có ý nghĩa tài nguyên tu luyện cho thế hệ sau sẽ sụt giảm mạnh, d.đ*lqđ thậm chí ảnh hưởng đến vận thế và tương lai của cả một gia tộc!

Động tĩnh lớn như vậy, kinh động đến Đại trưởng lão Lăng gia đang trong lúc bế quan, còn hung hăng mắng ông một trận, thậm chí còn nói muốn đổi người làm gia chủ!

Ngắm xong lại tức giận!

Ông đường đường là đại tướng quân nước Nam Lãng, cũng từng bước chém giết nhau đến sống chết mới có được vị trí gia chủ, bình thường có công thì không ai cảm tạ, mới xảy ra vấn đề lần đầu, đã nói phải đòi gia chủ!

Cố tình, một mình Lãng Nhạc không địch lại tám vị trưởng lão, khiến cho ông tức giận không có xả, giận đến muốn giết người.

Dù sao cũng đã thấm nhuần nhiều năm trong triều đình, tâm tư ông kín đáo, vẫn lấy đại cục làm trọng ép con giận xuống, cứ tra ra nội ứng rồi nói tiếp.

"Mọi người đã đến đông đủ chưa?" Lãng Nhạc hỏi.

Không biết ai kêu lên một tiếng, "Phế vật không có ở đây!"

"Còn chưa nhanh đi gọi!" d.đlq,đ Lãng Nhạc hét lên với gia đình bên cạnh, mặc dù trong lòng ông biết: với chút thực lực và bộ dạng ngu dần kia của Lãng Kỳ Tuyết, cho dù nàng có mở được cửa của tầng bảo khố, thì nàng cũng không trộm đến bảo khố dưới đất được.

Gia đình đến đúng lúc Lãng Kỳ Tuyết đang ở trong trạng thái mơ màng sắp ngủ, nghe thấy tiếng bước chân, giật mình một cái tỉnh dậy.

Kiếp trước có quá nhiều người muốn mạng nàng, nàng chỉ có cẩn thận hơn cẩn thận nữa mới có thể giữ được bình an.

Không dám ngủ sâu cũng là một trong những phản xạ có điều kiện.

Chuyện tối nay, nàng đã nắm chắc trong lòng, nàng rõ ràng vì sao đêm khuya rồi gia đình còn ghé thăm

Làm bộ như ngủ thiếp đi, để mặc cho gia đình gõ cửa được một lúc, Lãng Kỳ Tuyết mới một mồm nói, "Ta ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói!"

Gia đình đâu chịu, chân to đá một cái, phòng nhỏ vốn đã rách nát, vừa đá cửa "rầm" cái đổ xuống đất, tuyên bố sống thọ và chết tại nhà.

"A!" Lãng Kỳ Tuyết thét chói tai, nhanh chóng mò chần lên ôm ngực, "Các người làm cái gì! Lại dám mạo phạm bản đại tiểu thư!"

Gia đình thấy thế, lộ ra nụ cười thô bỉ, Lãng Kỳ Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng trong lòng: Máy đồ gọi là được phủ tướng quân nuôi dưỡng gì đó đều là mấy thứ không tốt!

"Các người lại dám bắt kính với bản tiểu thư, d.đlq*đ nhất định ngày mai ta sẽ tố cáo với đại tướng quân, nói các người có ý đồ đối bất chính với ta! Biết vì sao đại tướng quân phải nuôi một phế vật như ta không? Không ngại nói cho các người biết, đại tướng quân giữ ta lại để kết thân với một trong chư vị hoàng, nếu các người hỏng chuyện của ông ấy!"

Ánh mắt Lãng Kỳ Tuyết bén nhọn nhìn thẳng mấy gia đình, cười lạnh nói: "Không cần ta phải nói kết cục đâu nhỉ, không phải các người biết đại tướng quân là hạng người gì rõ nhất hay sao?"

Về mặt gia đình biến đổi, chỉ đành cung kính hô một tiếng, "Đại tiểu thư, đại tướng quân mời đại tiểu thư đi ra viện chính, tất cả mọi người trong phủ đã đi rồi!"

"Tai bản tiểu thư điếc rồi, không nghe thấy các người nói gì cả!"

Lãng Kỳ Tuyết miễn cưỡng nằm xuống, dù sao cũng nàng cũng không gấp.

Gia đình trộm nhìn mặt nhau, nghĩ có nên tiến lên trực tiếp kéo nàng đi ra ngoài không, lại kiêng kỵ lời Lãng Kỳ Tuyết vừa mới nói, tức thì, tiến lùi đều khó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tinh Thần Bị Phân Liệt

Edit: hongheechan

"Xin đại tiểu thư đến viện chính, tướng quân cho mời!"

"Đại tiểu thư, mong người đừng làm tiểu nhân khó xử." Cuối cùng mấy gia đình lại không dám lỗ mãng.

Rất nhiều cường giả cũng sẽ thích những nữ nhân đẹp dễ nhưng tu vi cực thấp, nạp làm thiếp thất hoặc thông phòng, chỉ cần có thể phục vụ cường giả thư thái, vẫn có thể nhận được rất nhiều chỗ tốt từ tay cường giả.

Lăng Kỳ Tuyết nói không sai, không ai nguyện ý nuôi một phế vật, nếu Lăng đại tướng quân tồn tại tâm tư như thế, vậy thì có thể hiểu vì sao ông ta lại nuôi Lăng Kỳ Tuyết, không để nàng tự sinh tự diệt.

Bình thường bọn họ có thể khi dễ Lăng Kỳ Tuyết, nhưng một khi làm ra chuyện uy hiếp đến danh dự của nàng ta, đại tướng quân sẽ xé xác bọn họ!

Nhìn vẻ mặt rối rắm của mấy gia đình, Lăng Kỳ Tuyết vô cùng sáng khoái, ai bảo người không mời mà đến, còn làm hỏng cửa nhà ta!

Nhưng trên mặt nàng lại lộ ra biểu tình còn khổ sở hơn những người này, d-đlq,đ "Lúc này là do các người làm khó bản tiểu thư!!"

Mấy gia đình tái mặt, bọn họ không có làm khó nàng có được không, cũng chỉ mời đi đại viện một chuyến, làm khó chỗ nào hả, dù có làm khó, cũng là ý của Đại tướng quân, không phải chủ ý của họ mà!

"Chẳng lẽ các người thật sự là người phụ nhân phái tới để phá hỏng thanh danh của ta hả? Có phải các người còn muốn nhìn bản tiểu thư thay quần áo hay không!" Lăng Kỳ Tuyết lạnh lùng quát.

Lúc này gia đình mới vội lui ra ngoài, còn không quên dựng cánh cửa tan tác đang nằm dưới đất lên, nghiêng ngả tựa vào cửa.

Tha cho bọn họ?

Khi bọn họ bắt nạt nàng thì có bao giờ nghĩ đến bỏ qua cho nàng không.

Lăng Kỳ Tuyết lại nằm thêm vài phút nữa, mới miễn cưỡng đứng dậy, y phục trên người vẫn tốt, vốn không cần thay.

Đi ra ngoài thấy gia đình chờ ở ngoài cửa đã lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng cũng không dám nói gì.

.....

Lăng Kỳ Tuyết đến, tất cả mọi người trong viện chính bùng nổ.

"Phế vật kia tới làm gì vậy?"

"Chúng ta đến từ sớm, mà phế vật kia lại dám tới trễ, phải kéo ra ngoài đánh chết!"

"Phế vật! Tránh xa ta ra, đừng có mà lấy khí bản cho ta!"

Các loại câu từ khó nghe lọt vào trong tai Lăng Kỳ Tuyết, nàng chỉ cười cười đi tới trước mặt Lăng Nhạc, d*đlq,đ "Đêm khuya rồi, Đại tướng quân gọi ta đến là có chuyện gì?"

Lăng Nhạc đang nổi nóng, nhìn thấy phế vật chỉ mang đến sỉ nhục cho gia tộc, lại nghe một đồng người khê nghị luận, không khác nào thêm dầu vào lửa.

Hỏa khí chưa thể phát tiết cũng trút lên trên người Lăng Kỳ Tuyết, gior tay lên vỗ đến mặt nàng.

Không nói hai lời đã đánh người, lần trước Lăng Kỳ Tuyết đã được lĩnh giáo phương thức Lăng Nhạc đối đãi với đại nữ nhi, lần này, nàng đã có chuẩn bị từ sớm.

Nhìn bàn tay sắp rơi xuống của Lăng Nhạc, Lăng Kỳ Tuyết đột nhiên hô lên: "Chẳng lẽ đây chính là cách Lăng đại tướng quân đối đãi với nữ nhi ruột thịt của mình sao?"

"Chẳng lẽ Lăng đại tướng quân trạch tâm nhân hậu, uy phong bát diện trong miệng người khác, chỉ dám hung ác trước mặt nữ nhi thôi hả?"

"Vậy ta đã có thể chiêm ngưỡng phong thái của Lăng đại tướng quân rồi!"

"Thật may mà mẫu thân ta mất sớm, nếu không cứ ở lại cái thế giới này, nhìn thấy trượng phu mình yêu nhất lại có thể động thủ với nữ nhi tay trái gà không chặt của mình, không biết phải đau lòng bao nhiêu!"

Lăng Kỳ Tuyết ngoan tâm, đánh liều, "Nói không chừng còn động thủ liều mạng với Lăng đại tướng quân đấy, nhớ ngày đó mẫu thân ta cũng là cao thủ nhất đẳng, cũng bỏ ra bao nhiêu công lao hiền hách vì Lăng gia, khi còn sống không lấy được chút tài nguyên nào của Lăng gia, sau khi chết, Lăng gia còn không muốn nuôi sống nữ nhi duy nhất của nàng."

"Nương ơi, nếu như người trên trời có linh, nhất định không nên phù hộ Lăng gia, phải phù hộ nữ nhi sống sót, không bị phụ thân đánh chết!"

Trong lòng yên lặng thêm một câu: Tốt nhất là diệt vong!

Trong đêm tối yên tĩnh, tiếng Lăng Kỳ Tuyết vang lên, tiêu điều lạnh lẽo, tiếng gào thét có vẻ cực kỳ bi thảm, làm những người ở chỗ này nghe xong không khỏi sợ hãi trong lòng, phảng phất như có lệ quỷ oán khí cực nặng.

Trong lòng Lăng Kỳ Tuyết không khỏi buồn nôn cho mình, lúc nào thì diễn xuất của nàng tiến bộ nhanh như vậy, d-dlqđ cứ luyện tập thêm nữa, không

khéo có thể cảm giải Oscar nữ diễn viên xuất sắc nhất rồi.

Chống lại đôi mắt trong suốt sáng ngời của Lăng Kỳ Tuyết, tay Lăng Nhạc giờ giữa không trung hồi lâu, sừng sốt mãi không hạ xuống.

Lời Lăng Kỳ Tuyết nói, làm ông ta nhớ lại quá khứ.

Lăng Kỳ Tuyết nói đúng, cho dù nàng ta chỉ là một phế vật, cũng chỉ tồn một ít thức ăn cấp thấp, mà khi đó mẫu thân nàng ta chinh chiến bốn phương với ông, mang đến tài nguyên đêm không hết cho Lăng gia, những đồ bà ấy mang về, phế vật như Lăng Kỳ Tuyết tiêu mấy đời cũng không hết.

Lăng Nhạc ông tự thấy bản thân mình cũng không phải một người mềm lòng, khi chống lại đôi mắt thông suốt kia của Lăng Kỳ Tuyết, tay, làm thế nào cũng không thể hạ xuống được.

Chậm rãi thu tay đang giờ lên trời lại, Lăng Nhạc thở dài một cái, "Người đi xuống trước đi!"

Lăng Kỳ Tuyết lại lạnh lùng liếc nhìn Lăng Nhạc một cái, tùy ý đứng trong một góc nhỏ.

Người xung quanh thấy Lăng Nhạc không đánh Lăng Kỳ Tuyết, đều lộ ra vẻ tiếc hận, giống như trời sinh Lăng Kỳ Tuyết nên gặp cảnh khốn cùng, hôm nay nàng không bị khi dễ chính là tồn thất của nàng!

Con người âm trầm quét qua nhóm người, nhanh chóng nhớ kỹ mấy tiểu thư nhà hoàn đặc biệt không vui, những người này xuất hiện trong kí ức nguyên chủ rất nhiều lần.

Ngày khác, nàng cũng sẽ "chăm sóc đặc biệt" những người này!

Lăng Nhạc không đánh Lăng Kỳ Tuyết, Lăng Kỳ Vân không vui, miệng nhỏ vênh lên cao.

Lần trước bị Lăng Kỳ Tuyết bóp cổ, giờ trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, nuốt không trôi con giận này, cũng không dám đơn độc đi tìm Lăng Kỳ Tuyết gây phiền phức, vừa thấy bàn tay Lăng Nhạc nâng lên, sắp rơi xuống mặt Lăng Kỳ Tuyết, d/đlq,đ cũng coi như gián tiếp trả lại mối thù của nàng, tức khắc, trái tim của nàng cực kì hả dạ.

Nhưng không nghĩ đến, mấy câu nói của Lăng Kỳ Tuyết lại làm cho Lăng Nhạc bỏ ý niệm đánh nàng ta đi.

Nàng đã cao hứng hụt một lúc!

Làm sao nàng có thể dằn nổi con giận này.

Huy động nắm đấm, Lăng Kỳ Vân bắt mắt đến chỗ Lăng Nhạc làm nũng nói: "Phụ thân, người nhìn phế vật kia xem gặp người mà không gọi được một tiếng phụ thân, như vậy là bất kính với phụ thân, sao ngài lại bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy chứ?"

Giọng nói uốn éo làm cho Lăng Kỳ Tuyết nghe xong nổi da gà cả người, ở trước mặt nàng hàng này mang hình dáng cộp mẹ, đến chỗ Lăng Nhạc thì điệu ngoan còn hơn mèo nhỏ, thái độ khác nhau một trời một vực. Hai mặt bất đồng, tương phản như vậy, Emma, quả thật là tinh thần bị phân liệt!

Bình thường trong lòng Lăng Nhạc có tính toán chuyện nhóm nữ tử tranh đấu và bắt nạt Lăng Kỳ Tuyết, với lại tranh đấu trong đại gia tộc mới có thể có động lực để tranh cử ra người mạnh nhất, cho nên chuyện những nữ tử tranh đấu gay gắt, chỉ cần không lấy mạng người, ông đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chuyện yêu cầu gia chủ như ông giúp một tay rõ ràng như Lăng Kỳ Vân này, còn chưa xảy ra đâu.

Ông chỉ thích nhi tử, không thích nữ nhi, theo ý ông, nữ nhi đều là công cụ kết thân mang đến chỗ tốt cho gia tộc, chỉ có nhi tử mới là người Lăng gia.

Ông không vui trừng Lăng Kỳ Vân một cái, không để ý tới nàng ta.

Quay lại nói chuyện tàng bảo khố bị trộm tối nay với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ăn Cơm Chùa

Lăng Kỳ Vân ngăn ra, lúc này mới nhớ ra làm nũng với Đặng Ngọc Lan mới có hiệu quả, mà Lăng Nhạc, chẳng qua chỉ là một phụ thân máu lạnh thôi.

Hung ác trừng Lăng Kỳ Tuyết, dường như muốn dùng nhãn đao róc xương lóc thịt nàng ta.

Nàng không dám làm càn ở trước mặt Lăng Nhạc, lại hận Lăng Kỳ Tuyết, nếu không phải Lăng Kỳ Tuyết đột nhiên trở nên lợi hại một chút xiu.

Nàng tuyệt đối không thừa nhận là không chỉ một chút xiu đâu!

Nếu Lăng Kỳ Tuyết ngoan ngoãn bị đánh, Lăng Nhạc cũng sẽ không trừng nàng.

Tất cả là do Lăng Kỳ Tuyết hại nàng bị phụ thân trừng!

Có vài người, vĩnh viễn chỉ tìm khuyết điểm ở trên người khác, lại quên rằng vấn đề xuất hiện ở chính bản thân mình.

Lăng Kỳ Vân chính là người nổi bật trong loại người này.

Lăng Kỳ Tuyết làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt như giết người của Lăng Kỳ Vân trộm liếc qua, mừng rỡ tự tại cười cười với nàng ta.

Lăng Kỳ Vân giận đến mức con ngươi cũng sắp trợn lòi ra rồi, như muốn lập tức giết chết Lăng Kỳ Tuyết!

Làm xong những điều này, Lăng Kỳ Tuyết chuyển ánh mắt sang Lăng Kỳ Liên, vài ngày không gặp, cả người nàng ta đã gầy đi rất nhiều, xem ra thủ pháp điểm huyết của nàng không có suy giảm do thể chất của nguyên chủ, thật đáng mừng mà!

Nàng ta giống như một nữ nhi ngoan ngoãn đứng ở phía xa, thấy Lăng Kỳ Tuyết nhìn mình, còn dịu dàng cười một tiếng với Lăng Kỳ Tuyết.

Đây chính là Bạch Liên hoa, giả bộ!

Qua cả đêm, Lăng Nhạc không tra được gì cả, đành phải để mọi người tản đi.

Lúc này mặt trời đã lên cao, phơi nắng làm cho trán nàng toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nóng đến sắp bị say nắng rồi!

Bụng kêu lên ùng ục, đói đến bụng dán với lưng, vừa rồi toàn bộ người trong phủ đều ở đây, đầu bếp cũng không có thời gian đi nấu cơm, bây giờ mà đến phòng bếp cũng không có đồ ăn, đi thẳng ra ngoài thôi.

Mới đi được mấy bước nàng đã rút trở về, đi sang một hướng khác.

Lúc này nàng cũng không hề xem nhẹ ánh mắt ác độc Lăng Kỳ Vân và Đặng Ngọc Lan lúc nhìn mình, không chừng hai mẹ con kia đang đứng ở một góc nào đó chờ nàng xuất hiện tiếp chiêu.

Hiện tại thực lực của nàng quá thấp, chưa phải lúc vạch mặt, Lăng Kỳ Tuyết đi tới một góc tường tĩnh lặng, leo tường ra ngoài.

Đường cái La Thành người đến người đi, luôn cực kỳ náo nhiệt như vậy, Lăng Kỳ Tuyết chọn một túp lầu thấy thuận mắt, đi vào.

Lập tức có tiểu nhị lên chào hỏi.

Lăng Kỳ Tuyết tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, ăn no trước rồi nói!

"Mang hết các món ăn chiêu bài trong tiệm các người lên đây!" Lăng Kỳ Tuyết ra vẻ đại gia nói.

Tiểu nhị hấp ta hấp tấp đi xuống gọi món, Lăng Kỳ Tuyết giương mắt ngó ra phía ngoài cửa sổ.

Giáo La thành là kinh đô của nước Nam Lăng, là đô thị phồn hoa nhất quốc gia này.

Những kiến trúc ở đây cũng khá giống kiến trúc cổ đại của Trung quốc, nhưng không hẳn vậy.

Lầu các thuần một màu gỗ, mái cong ngói xanh, rường cột chạm trổ, tựa như vùng sông nước Giang Nam tinh nhã uyển chuyển mà hàm xúc, lại hơn vùng sông nước Giang Nam một phần khí thế hùng mạnh.

Nói đến đây, Lăng Kỳ Tuyết vẫn rất thích hoàn cảnh nơi này, không có ô nhiễm, với cả thịt của ma thú còn mỹ vị hơn mấy loại thịt hữu cơ gì đó của hiện đại.

Tiểu nhị nhanh nhẹn bưng những món ăn chiêu bài Lăng Kỳ Tuyết muốn lên, Lăng Kỳ Tuyết động tay, không bao lâu đã quét hết sạch cả bàn đồ ăn.

Cũng không biết đồ ăn ở đây làm bằng nguyên liệu gì, sau khi ăn xong, Lăng Kỳ Tuyết cảm thấy cả người ấm áp dễ chịu, nguyên lực trong cơ thể gần như có xu thế tăng lên.

Nhưng mà tính tiền.....

"Cái gì!" Lăng Kỳ Tuyết kinh hãi, dđlqđ ng mới ăn một bàn đồ ăn đã phải trả 5 vạn kim tệ, còn không bằng giết chết nàng luôn đi!

Hôm qua nàng lừa gạt ở chỗ Lâm Vinh Cửu cũng chỉ còn 5000 kim tệ chưa tiêu, vốn cho rằng chỉ có một bữa cơm, có thể tốn bao nhiêu, chắc một ngàn kim tệ đã đủ.

Ông trời ơi!

Hố chị à!

Tiểu nhị nhìn về mặt Lăng Kỳ Tuyết khẽ biến sắc, cho rằng là một kẻ đến ăn com chùa, vừa cười híp mắt đã nhanh chóng lạnh xuống, "Cũng không nhìn xem đây là đâu, dám đến ăn com chùa, người đâu!"

Lập tức có bốn, năm tên hán tử to lớn tiến lên vây quanh Lăng Kỳ Tuyết.

Tiểu nhị là tu luyện giả Nguyên tướng sơ kỳ, thảo nào lớn lối như vậy, Lăng Kỳ Tuyết quét những hán tử này một vòng, tính toán có thể có mấy phần thắng, thực lực cao nhất trong những người này là Nguyên tướng hậu kỳ, cấp bậc còn thấp hơn Đặng Ngọc Lan một chút.

Một chọi năm, phần thắng không lớn.

"Như vậy đi, không phải ta không có tiền, mà do không mang nhiều tiền như vậy, các ngươi phải một người đến truyền lời cho thiếu chủ Lâm Vĩnh Cửu của hiệu thuốc Lâm La, nói Lăng Kỳ Tuyết thiếu tiền com, để hắn trả trước." Lăng Kỳ Tuyết thử thương lượng.

Tiểu nhị cũng đã nghe ra đầu mối, nàng tên là Lăng Kỳ Tuyết, là phế vật Lăng phủ, khinh thường nhỏ một ngụm, hung thần ác sát, "Ta nhỏ vào, nếu Lâm thiếu chủ sẽ trả tiền hộ một phế vật như ngươi, ta có thể để Cung chủ Thiên Hoa cung rửa chân cho ta!"

Cung chủ Thiên Hoa Cung là ai, Lăng Kỳ Tuyết không biết, nhưng nhìn dáng vẻ của tiểu nhị, hình như rất có tiếng tăm.

Nhưng không có quan hệ gì với nàng, trước mắt, người có thể trả tiền giúp nàng chỉ có Lâm Vĩnh Cửu.

Lúc này chung quanh có không ít người tới đây vây xem. Truyện chỉ đăng duy nhất tại dđlqđ quý đôn

Lăng Kỳ Tuyết đỏ mặt hỏi: Những người này đều rảnh rỗi quá hả? Nàng vừa xuyên qua đã bị vây xem, bây giờ ăn một bữa com cũng bị vây xem.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh đến có thể đóng băng người ta vang lên ngoài cửa tửu lâu, "Hả? Có người muốn ta rửa chân cho hắn?"

Người đến chính là Đông Phương Linh Thiên!

Chỉ thấy trên người y mặc một cẩm bào đen tuyền ẩn tàng vân kim sắc, chân đeo giày da hươu cùng màu, đi vào từ cửa tửu lâu.

Một con gió nhẹ lướt qua, đi đến bên cạnh Lăng Kỳ Tuyết.

Lăng Kỳ Tuyết ngẩng đầu, vừa đứng lúc đối mặt với đôi mắt như ánh sao của y.

Đó là nhan sắc yêu nghiệt vạn nhân mê!

Môi hồng răng trắng, khóe môi hơi nhếch lên, cho dù không cười, cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác tự tiếu phi tiếu.

Khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt sâu xa như biển, giống như mang theo ma lực nào đó, có thể hút người khác vào.

Lăng Kỳ Tuyết cảm thấy nóng mặt, nhanh chóng cúi đầu xuống, không nhìn y nữa.

Hình như bọn họ mới gặp mặt lần đầu tiên mà, dùng có dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy để nhìn nàng chứ.

Xấu hổ sao?

Đông Phương Linh Thiên cười nhỏ một tiếng, tiếng cười khẽ truyền đến, giống như dẫn người ta vào một thế giới tự nhiên chìm đắm hoa thơm, thả mình trong trong đó, dđlqđ cả người thoải mái.

Nhưng mà vào trong mắt Lăng Kỳ Tuyết, nam tử đứng phía sau nàng đẹp như vậy chỉ có thể một là tay ăn chơi, hai là bệnh xà tính.

Ai sẽ không nói lời nào đã đứng phía sau một nữ nhân xa lạ, còn cười quyến rũ với nàng ta.

"Ha ha....." Đông Phương Linh Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía tiểu nhị, "Lúc này ngươi nói muốn bốn tọa rửa chân cho ngươi?"

Tiểu nhị run rẩy, "Cung..... Cung..... Cung chủ tha mạng! Tiểu nhân không dám!" Hắn không biết Đông Phương Linh Thiên, nhưng hắn đã từng gặp Lục Sa đi phía sau Đông Phương Linh Thiên mấy lần, cũng biết hắn thanh cao, không phải người sẽ đi phía sau người khác, trừ khi đó là chủ tử của hắn Cung chủ Thiên Hoa Cung.

"Không cần cũng không dám, bốn tọa sẽ rửa chân cho ngươi!" Đông Phương Linh Thiên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, vừa xòe bàn tay ra, một bát canh nóng bỏng ở cái bàn cạnh Lăng Kỳ Tuyết bay lên, rơi xuống chân của tiểu nhị, đổ hết lên trên.

Tiểu nhị kêu thảm một tiếng, kéo ống quần lên, da trên bắp chân bị phỏng thành một khoảng màu đỏ, vết nước phỏng lớn nhỏ nhanh chóng phồng lên với

tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ăn Không Nói

Những người khác lập tức biến sắc, không dám lên tiếng, sợ sẽ đắc tội vị Cung chủ Thiên Hoa cung này.

Lăng Kỳ Tuyết hô lên: "Cách không thủ vật!"

Thấy thế Đông Phương Linh Thiên thu tay xoay người lại, "Về sau nếu Tuyết nhi tới dùng cơm thì tính vào tên bồn tọa!"

Mẹ nó!

Tuyết nhi, có cần phải gọi thân mật như vậy à!

Chúng ta không quen biết đâu!

Lăng Kỳ Tuyết bĩu môi nói: "Không cần, bản cô nương không thiếu tiền cơm!"

Chờ một lát đi đến hiệu thuốc Lâm La, luyện thêm mấy viên đan dược, bán đi thì có tiền.

Đan dược ở cái thế giới này cực kì đắt đỏ, chỉ cần trong tay nàng có đan dược, thì đồng nghĩa với việc nắm một gốc cây rụng tiền.

Không cần phải để một người xa lạ trả tiền giúp nàng.

Đông Phương Linh Thiên không vui cau mày, "Nếu không thiếu tiền, nàng trả phần kia lại cho ta!"

Lăng Kỳ Tuyết nghe thấy mà không hiểu ra sao, cái gì gọi là phần kia của y, bọn họ cũng đâu biết nhau nhỉ!

Trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không có tin tức về y, d*đlq/đ nam tử này bị bệnh thần kinh hả!

Giá trị nhan sắc cao như vậy lại mắc bệnh thần kinh, lại có bao nhiêu thiếu nữ tan nát cõi lòng thủy tinh đây.

Đông Phương Linh Thiên cúi đầu nói bên tai Lăng Kỳ Tuyết, dùng chỉ có giọng nói chỉ hai người có thể nghe được: "Nếu không phải nhờ ta dẫn đi sự chú ý của lão đầu, nàng có thể đắc thủ dược sao? Làm người phải phúc hậu, đồ phân chia 5:5."

Rầm.....

Đầu óc Lăng Kỳ Tuyết nổ tung.

Nàng cho rằng tối hôm qua người dẫn lão đầu đó rời đi cũng là một thành viên trong những người bảo hộ bảo hộ Lăng gia, nhưng hần ta xui xẻo, gây nên sự chú ý của lão đầu, mà nàng chỉ là người may mắn được kiểm soát chút ít thôi.

Nhưng không hề nghĩ đến đó là Cung chủ Thiên Hoa cung, còn rõ chuyện tối hôm qua như lòng bàn tay, ông trời muốn chơi nàng như vậy à.

Nhưng mà có đạo lý đã ăn vào còn phải nhả ra sao?

"Ta nghĩ đường đường là Cung chủ Thiên Hoa Cung cũng sẽ không thiếu một ít đồ vặt vãnh của Lăng gia chứ." Lăng Kỳ Tuyết miễn cưỡng dựa vào ghế, không hề có ý tứ muốn lấy đồ ra.

Đông Phương Linh Thiên nở nụ cười.

Yêu nghiệt cười một tiếng, cảnh sắc chung quanh đều thành phong màn.

Lăng Kỳ Tuyết tự nhận có năng lực tự kiểm chế rất tốt, vẫn không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

Ai bảo bộ dạng y đẹp đẽ, không nhìn mới lạ.

Nàng luôn từ tế với bản thân.

Lăng Kỳ Tuyết nói thầm trong lòng.

"Nàng phải để chúng ta tính sổ ở chỗ này sao?" Đông Phương Linh Thiên cười xấu xa, tròn mắt rũ xuống, nhìn xuống trước ngực Lăng Kỳ Tuyết.

Hôm nay Lăng Kỳ Tuyết vẫn mặc một bộ váy dài thuần đen, hình thức đơn giản nhưng không mất đi tao nhã.

Cổ áo tròn, trên cổ áo có thêu một đóa hoa mai hồng nhạt, chỗ hoa mai hồng sắc có hình như ẩn như hiện.

Đông Phương Linh Thiên nhận ra, d*đlq=đ đây chính là Phi Thúy y đã cho nha đầu trước đó.

Phi Thúy vẫn còn, tâm tình của y cực tốt.

"Lưu manh! Người nhìn đầu đó!" Lăng Kỳ Tuyết nhận thấy nơi mà tầm mắt Đông Phương Linh Thiên rơi xuống, hai tay lập tức ngưng chuyển, ập đến phía Đông Phương Linh Thiên.

Người xung quanh thấy phé vật Lăng phủ dám bắt kính với Cung chủ Thiên Hoa Cung, sắc mặt vốn trắng bệch càng trở nên giống như cá chết.

Thiên Hoa cung là một truyền thuyết ở nước Nam Lăng.

Truyền thuyết kể rằng tu vi của Cung chủ Thiên Hoa Cung cực cao, thần bí khó lường, điều quan trọng nhất là, giết người như ma, người chết trong tay y không có một vụn cũng đến hàng ngàn.

Truyền thuyết kể không ai biết đường đến Thiên Hoa cung như thế nào, chỉ biết, không nên đi chọc người Thiên Hoa cung, nhẹ thì toàn bộ tu vi bị hủy, nặng thì chết không toàn thây.

Phé vật Lăng gia không chỉ là phé vật, còn cực kì đàn!

Đông Phương Linh Thiên chỉ vung tay lên đã hóa giải thế công của Lăng Kỳ Tuyết, cười hi hi ba hoa, "Tuyết Nhi nghĩ ta đang nhìn chỗ nào?"

Lăng Kỳ Tuyết không nói lời nào, vẩy độc phấn ra, với nàng, khuôn mặt tươi cười của Đông Phương Linh Thiên rất cần ăn đòn.

Thực lực của nàng thấp, không đánh lại, nhưng độc phấn của nàng cũng không phải đồ tượng trưng!

Đông Phương Linh Thiên nhanh chân, bay về phía sau vài mét, hạ xuống một cái bàn khác, "Tuyết nhi nương tay!"

Tối hôm qua, thiếu chút nữa thì y bị độc phấn của nàng độc mù mắt, Đông Phương Linh Thiên không dám khinh thường.

Thừa dịp Đông Phương Linh Thiên lui xuống tạo ra chỗ hổng, Lăng Kỳ Tuyết co cẳng chạy, tiền com linh tinh đều là phù vân, dù sao Đông Phương Linh Thiên cũng đã nói tiền com ghi vào tên y.

Đánh thắng được thì đánh luôn, đánh không lại thì bỏ chạy.

Lục Sa đứng ở cửa ngăn cản bước chân của Lăng Kỳ Tuyết, lớn giọng tàn khốc, "Người lại dám ám kích chủ nhân!"

Thật ra thì Lục Sa đã muốn động thủ với Lăng Kỳ Tuyết từ lâu, nhưng mỗi lần nhắc tới Lăng Kỳ Tuyết thì sắc mặt của hắn lại khó coi, chủ nhân cũng trừng phạt hắn một đợt.

Hắn đã đi theo cạnh chủ nhân rất nhiều năm, chủ nhân đối đãi hắn như huynh đệ ruột, lại vì một nữ nhân không rõ lai lịch mà trừng phạt hắn, không dám oán hận Đông Phương Linh Thiên, Lục Sa lại chuyển oán khí này đến trên Lăng Kỳ Tuyết.

Lăng Kỳ Tuyết phát hiện nàng không nhìn ra cấp bậc của Lục Sa, lập tức biết rằng cấp bậc của hắn ở trên Nguyên Vương.

Mặt nàng như đưa đám, cau mày, vì sao Nguyên Vương lại như rau cải trắng bày bán khắp nơi thế này.

Nhưng mà nàng tin rằng không bao lâu sau, nàng cũng sẽ là một Nguyên Vương!

Lăng Kỳ Tuyết không nói gì, tay phải nắm quyền, trái phải xuất chiêu, bí mật mang theo nguyên khí đỏ rực công kích Lục Sa.

Cái nàng thích nhất là hòa công.

Hòa, là thuộc tính có tính hủy diệt lớn nhất, công kích mạnh nhất, cũng là loại công kích Lăng Kỳ Tuyết thích dùng nhất.

Lục Sa giật mình, ngay sau đó đã phục hồi tinh thần lại, tùy ý tránh né thế công Lăng Kỳ Tuyết.

Sau đó lại không dám có hành động khác, bởi vì con mắt sắc bén của Đông Phương Linh Thiên đang theo dõi hắn sát sao.

Ánh mắt rét lạnh như vậy, nhìn đến mức khiến da đầu hắn tê dại, chỉ đành phải nhường đường.

Lăng Kỳ Tuyết sai bước rời khỏi từ lâu. d.đlq,đ Đông Phương Linh Thiên theo sát phía sau, Lục Sa với vẻ mặt biệt khuất cũng đi theo phía sau.

Đi vài bước, rốt cuộc Lăng Kỳ Tuyết cũng không nhịn được rồi, quay đầu quát thẳng Đông Phương Linh Thiên: "Cuối cùng thì ngươi muốn làm cái gì!"

"Đi theo ngươi!" Đông Phương Linh Thiên nói không hề nghi ngại.

"Vì sao ngươi lại muốn đi theo ta!" Trong giọng nói của Lăng Kỳ Tuyết xen lẫn tức giận, bí mật đã bị người khác biết, y còn rập khuôn đi theo, cảm giác này rất không ổn.

"Vì ta muốn đi theo ngươi thôi!" Đông Phương Linh Thiên lộ ra vẻ mặt chẳng lẽ có cái gì không đúng?

Lăng Kỳ Tuyết giận đến mức muốn dùng một quyền đánh y đến mức phụ mẫu y cũng không nhận ra!

Nhưng nàng không đánh lại người ta!

"Ta nói này Cung chủ Thiên Hoa Cung, đại nhân như ngài không bận rộn hả? Cũng không cần hỏi cung đi xử lý sự vụ sao?" Lăng Kỳ Tuyết cố nén kích động muốn vấy độc phần ra.

Độc phần cũng do chế luyện được liệu, cần phải trả tiền, vậy ra mà không có kết quả cũng quá lãng phí.

"Công việc của ta là đi theo nàng!" Đông Phương Linh Thiên mỉm cười tiêu sái đến gần Lăng Kỳ Tuyết.

Lăng Kỳ Tuyết suy nghĩ một lát rồi xoay người rồi đi, y thích đi theo thì cứ đi theo thôi.

Lấy cấp bậc và bản lĩnh của y, nếu muốn gây bất lợi cho nàng thì đã ra tay trước rồi. Cho nên bây giờ nàng vẫn còn tay chân lành lặn, nhảy nhót trên đường cái, chứng tỏ y không có ác ý.

Cứ xem như mời một hộ vệ miễn phí đi.

Mặc dù nàng không thể đoán trước được liệu nếu nàng gặp nguy hiểm, Đông Phương Linh Thiên có xuất thủ giúp đỡ nàng hay không.

Lăng Kỳ Tuyết đi thẳng đến hiệu thuốc Lâm La, Lâm Vĩnh đã chờ nàng từ lâu.

"Lăng đại tiểu thư!" Nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết, Lâm Vĩnh Cừ hưng phấn đứng lên từ trên ghế dài, vươn tay làm thủ thế mời.

Mới vươn tay, đã bị Đông Phương Linh Thiên vỗ mạnh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tự Móc Hai Mắt

"Bỏ cái móng heo của ngươi ra!" Bộ dạng Đông Phương Linh Thiên lạnh như băng, vẻ mặt người lạ chó đến gần.

So sánh với khuôn mặt tươi cười muốn ăn đánh vừa rồi, thật sự như là một người khác.

Lăng Kỳ Tuyết không thể không cảm thán: thật ra thì tốc độ thay đổi sắc mặt của nam nhân mới đúng là nhanh nhất!

Lâm Vĩnh Cừ bị Đông Phương Linh Thiên vỗ một cái, rút tay về trở về, lúng túng cười nói: "Lăng đại tiểu thư xin mời!"

Lăng Kỳ Tuyết đi tới một bên ghế dài ngồi xuống, Đông Phương Linh Thiên đi theo sát phía sau nàng cũng ngồi xuống.

Lăng Kỳ Tuyết đẩy Đông Phương Linh Thiên một cái, vẫn không nhúc nhích.

"Ngồi dịch ra một chút!"

Đông Phương Linh Thiên lại chen vào gần Lăng Kỳ Tuyết hơn một chút.

Lăng Kỳ Tuyết lặng lẽ vấy độc phần ra, Đông Phương Linh Thiên chưa chuẩn bị, trúng ngay giữa.

Mu bàn tay hần nhanh chóng hiện lên một dải chấm đỏ, vẫn còn đang từ từ khuếch tán.

Kịch độc!

Lòng dạ tiểu nữ tử này thật ngoan độc mà!

Không sợ một khi y mất hứng sẽ bóp chết nàng sao?

Đông Phương Linh Thiên nghĩ muốn bóp chết nàng, nhưng y lại phát hiện vừa đưa tay ra, mình đã không nhận được mà hạ xuống, không nỡ bóp chết nàng.

Không nói được lý do, chỉ là không nỡ

Y chưa bao giờ trải qua cảm giác như thế cả.

Không nhận được muốn nhìn thấy nàng, không nhận được muốn đi theo nàng, không nhận được muốn đến gần nàng.

Nhìn nàng tức giận vì y, y sẽ có cảm giác cực kì thành tựu.

Thật ra Lăng Kỳ Tuyết cũng không biết lòng mình nghĩ như thế nào, vừa cảm thấy y vô cùng đáng ghét, đã vẩy độc phẫn ra rồi.

Cũng không quan hậu quả sẽ như thế nào, nàng chỉ không muốn nhìn thấy vẻ mặt đáng đánh của y.

Cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt Đông Phương Linh Thiên khó chịu, cùng với làn da bị độc lan đến trông thật dữ tợn, nàng mới bắt giác nhận ra: nàng đã làm rồi.

Nếu Đông Phương Linh Thiên tức giận, một chương tới đây, mười người như nàng cũng bị đánh thành mảnh vụn.

Lục Sa thấy thế chạy nhanh về phía Đông Phương Linh Thiên, d/đlq/đ ném một viên đan dược màu đen vào trong miệng y, sau đó ngưng nguyên tụ khí, ngưng tụ nguyên lực xanh lục thành một nắm đấm, ập về phía Lăng Kỳ Tuyết.

Nguyên lực xanh lục rất thuần khiết, sức mạnh rất lớn, Lăng Kỳ Tuyết phản ứng lại trốn sau lưng Đông Phương Linh Thiên.

Đối tượng Lục Sa nhắm đến là nàng, nếu nàng chạy ra xa còn bị chết nhanh hơn, chỉ có núp sau Đông Phương Linh Thiên thì Lục Sa mới kiêng kỵ, sẽ không ra tay.

Lăng Kỳ Tuyết theo bản năng lựa chọn con đường có lợi với mình nhất, mà Đông Phương Linh Thiên lại bị hành động của Lăng Kỳ Tuyết làm cho tâm can rung động.

Cảm giác ‘bị’ nàng cần quá tốt!

Lục Sa thu hồi nguyên lực kịp thời, vẻ mặt đông lạnh, hận thế không thể dùng ánh mắt giết chết Lăng Kỳ Tuyết.

Hắn đã đi theo chủ nhân nhiều năm, trừ những lúc đặc biệt, cũng chưa bao giờ thấy chủ tử phải ăn đan dược.

Lần nào cũng là do nữ nhân này!

Mỗi lần nhìn thấy nữ nhân này, chủ nhân đều bị thương!

Trong lòng Lục Sa cảm thấy không đáng giá hộ Đông Phương Linh Thiên.

Sau khi Đông Phương Linh Thiên nuốt đan dược xong đã hóa giải được triệu chứng, hung hăng trợn mắt nhìn Lục Sa một cái, Lục Sa lập tức không dám can rờ.

Lâm Vinh Cửu giương mắt nhìn nhìn một loạt biến cố xảy ra vừa xong, không thể tin được.

Cũng giống như tiểu nhị, hắn chưa từng gặp Đông Phương Linh Thiên, chỉ từng nghe nói.

Nhưng mà, vị làm hộ vệ của Đông Phương Linh Thiên, d/đlq/đ khuôn mặt của Lục Sa lại thường xuất hiện ở Giáo La thành, Lục Sa được Cung chủ Thiên Hoa cung tin tưởng nhất, tiếng tăm lừng lẫy ở Giáo La thành, không ai không biết không ai không hiểu.

Người có thể trừng mắt nhìn Lục Sa chỉ có một người, chủ nhân của hắn —— Đông Phương Linh Thiên.

Mà hắn đang nhìn thấy cái gì, Đông Phương Linh Thiên lại cười hèn mọn với Lăng Kỳ Tuyết.

Năm nay hắn vẫn còn trẻ vẫn khỏe mạnh, cũng không bị hoa mắt, sẽ không cảm thấy mình bị ảo giác.

Lăng đại tiểu thư vốn là một tồn tại buồn cười ở Giáo La thành, nhưng bất chợt nàng ta lại biết luyện đan, còn trở nên thông minh lớn mật hơn.

Chẳng lẽ nguyên nhân ở trên người Đông Phương Linh Thiên?

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu càn quét qua lại giữa Đông Phương Linh Thiên và Lăng Kỳ Tuyết, trong lòng Lâm Vinh Cửu hoảng sợ: thật may mà ngày đó

đã quả quyết ký hợp đồng với Lăng đại tiểu thư, nếu không, với tính khí và thực lực cao thâm của Cung chủ Thiên Hoa Cung Đông Phương Linh Thiên, không nói đến việc vị trí Thiếu chủ của hân sẽ lung lay, mà ngay cả Lâm gia, cũng có thể gặp nạn.

"Về sau người đừng tới gần ta như vậy, ta sẽ không hạ độc với người." Lăng Kỳ Tuyết trầm giọng nói, "Ta không muốn còn trẻ như thế này đã bị thuộc hạ của người đánh chết!"

Đông Phương Linh Thiên mang bộ mặt sa sầm trừng Lục Sa lần nữa, "Trở về bế quan, không có mệnh lệnh thì không được ra ngoài!"

"Chủ nhân!" Lục Sa cực kì uất ức, liếc Lăng Kỳ Tuyết một cái: nữ nhân xấu xa!

"Còn trừng nữa thì tự móc hai mắt đi!" Đông Phương Linh Thiên lạnh giọng nói.

Lục Sa đành phải không cam lòng rời đi, còn cẩn thận đi một bước lại dùng ánh mắt uất ức nhìn về phía Đông Phương Linh Thiên, hi vọng chủ nhân của hân có thể đổi chủ ý.

Đáng tiếc, đôi mắt trong trẻo của Đông Phương Linh Thiên vẫn luôn quanh quẩn ở trên người Lăng Kỳ Tuyết, Lục Sa đang lãng phí về mặt vô ích rồi.

Sau khi Lục Sa rời đi, Đông Phương Linh Thiên xoay người kéo tay Lăng Kỳ Tuyết để nàng ngồi xuống, bị Lăng Kỳ Tuyết hát ra.

Đông Phương Linh Thiên cũng không buồn, ngồi trên ghế dài sát Lăng Kỳ Tuyết, an tĩnh ngoan ngoãn như một đứa trẻ, nhưng trước hết phải quên đi bàn tay không đứng đắn muốn kéo Lăng Kỳ Tuyết ngồi xuống của y, mỗi lần Lăng Kỳ Tuyết hát tay y ra, y lại như là kẹo mè xừng, tự động dính trở lại.

Lâm Vĩnh Cửu kinh ngạc nhìn động tác giữa hai người, cảm thấy dũng khí linh tính đều chạy trốn tra khỏi ngực hân, thất lạc mất rồi.

Lăng Kỳ Tuyết hát mấy lần, tay Đông Phương Linh Thiên vẫn có thể dính trở lại, lập tức tặc mao, "Một là yên lặng ngồi, tay chân đừng hoang, hai là cắt đi!"

Đông Phương Linh Thiên: "....."

"Nữ hài tử không thể thô lỗ như thế được, d*đlq/đ sẽ dọa hồng phu quân tương lai đấy!" Y nhỏ giọng thầm thì một câu.

Vì hai người ngồi rất gần, Lăng Kỳ Tuyết nghe thấy, xem thường, "Người của ta sẽ thích ta thô lỗ như vậy, trái lại người đó, không có việc gì thì đừng lại gần ta như thế, làm tổn hại danh tiếng của ta, sẽ hại ta không ai thèm lấy đấy!"

Nàng chỉ nói bấy linh tinh, hi vọng thoát khỏi khối kẹo mè xừng này.

Đông Phương Linh Thiên lại tiếp nhận lời nàng nói: "Không ai thèm lấy thì ta phụ trách!"

Phụ trách em gái người ấy mà phụ trách, nàng chỉ cần y cắt đi thôi!

Nam nhân này, có cái mặt trắng đẹp như vậy, bệnh xà tinh!

Nàng cảm thấy cứ đầu vô miệng với lại the Đông Phương Linh Thiên nữa thì tất cả chính sự hôm nay đều bị trễ nãi!

Quyết định không nhìn y nữa, nói thẳng với Lâm Vĩnh Cửu: "Lâm thiếu chủ, không biết đan dược bán chạy nhất ở hiệu thuốc là gì, đan dược gì có giá cao nhất?"

Chứng bệnh ở thế kỉ 21 kỳ kỳ quái quái, không quá giống cái thế giới này, nàng không tìm ra được đan dược bán chạy nhất.

Lâm Vĩnh Cửu đắm chìm trong hình thức ở chung của Lăng Kỳ Tuyết và Đông Phương Linh Thiên vẫn chưa hồi thần, Lăng Kỳ Tuyết đột nhiên nói chuyện với hân, một lúc lâu sau hân mới lại phản ứng, "Đan dược để bán tất nhiên là Phục Nguyên Đan chữa thương, còn có một vài đan dược phụ trợ thăng cấp, ví dụ như Thăng Nguyên Đan Lăng đại tiểu thư có nói qua lần trước, đan dược đắt giá nhất thì dù ta không nói ta cũng tin rằng Lăng đại tiểu thư đã nắm chắc trong lòng."

"Vậy cũng được, ta cần một nơi an tĩnh để luyện đan, Lâm thiếu chủ có thể cung cấp không?" Lăng Kỳ Tuyết đi thẳng vào vấn đề.

"Tuyệt nhiên, nàng muốn một nơi an tĩnh để luyện đan thì đến chỗ ta là được, tìm hân làm gì!" Đông Phương Linh Thiên như một hộ vệ, phòng bị nhìn Lâm Vĩnh Cửu.

Lâm Vĩnh Cửu dờ khóc dờ cười, hân vô tội mà!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Không Có Quan Hệ

Cho hấn một trăm lá gan hấn cũng không dám giành nữ nhân với Cung chủ Thiên Hoa Cung!

Trong tiềm thức, Lâm Vĩnh Cửu coi Lăng Kỳ Tuyết là nữ nhân Đông Phương Linh Thiên nhìn trúng,

"Ta nghĩ Đông Phương Cung chủ hiểu lầm rồi, ta và Lăng đại tiểu thư chỉ có quan hệ hợp tác bình thường." Lâm Vĩnh Cửu vội vàng giải thích.

"Còn ta với y lại chẳng có quan hệ gì cả!" Lăng Kỳ Tuyết hiểu suy nghĩ của Lâm Vĩnh Cửu, hất móng vuốt lại đến thăm hỏi một lần nữa của Đông Phương Linh Thiên, bật thốt lên.

Mới thấy qua mặt tên bệnh thần kinh này một lần, ai có quan hệ với hấn chứ.

Vừa nói ra khỏi miệng, đã nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ của Đông Phương Linh Thiên giăng đầy mây đen, giống như bão táp sắp tới.

Đông Phương Linh Thiên không hiểu rốt cuộc mình bị làm sao.

Y vẫn luôn không phải là một người làm theo cảm tính, thậm chí rất nhiều người biết y đều từng nói, y bình tĩnh đến mức làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

Nhưng, đối mặt với vấn đề liên quan Lăng Kỳ Tuyết, y đã phá vỡ thói quen cư xử của mình nhiều lần.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết ở trên đường cái, y đã lọt vào dòng nước xoáy kì lạ này, không thể tự kiềm chế.

Đông Phương Linh Thiên nghĩ, có lẽ y đã bị bệnh rồi, còn bị bệnh rất nghiêm trọng, nếu không làm sao thần kinh sẽ thác loạn như thế.

Nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, y muốn đi lên sờ sờ, nhéo một cái, xem có mềm mại trắng nõn như trong tưởng tượng không.

Bị nàng hất ra, không chỉ không tức giận, còn cảm thấy nàng rất đáng yêu, thậm chí cảm thấy đùa giỡn với nàng như vậy cũng là một loại vui thú.

Khi nàng nóng lòng nói với Lâm Vĩnh Cửu rằng bọn họ không có quan hệ thì y thấy cực kì tức giận, vô cùng tức giận.

Tức giận đến muốn một chương vỗ chết Lâm Vĩnh Cửu!

Y cho rằng Lăng Kỳ Tuyết vì Lâm Vĩnh Cửu mới khẩn trương nóng lòng giải thích quan hệ giữa y và nàng.

Bất tri bất giác, trong tiềm thức của Đông Phương Linh Thiên đã tạo ra quan hệ cho mình và Lăng Kỳ Tuyết, nghe thấy Lăng Kỳ Tuyết phủ nhận, lòng ngực của y bị lửa giận đốt cháy, lại đẩy tất cả hỏa khí lên người Lâm Vĩnh Cửu.

Trong không khí bị đè ép, ép tới Lăng Kỳ Tuyết cảm thấy hít thở không thông, ném bình nhỏ chứa Phục Nguyên Đan hôm qua mới luyện chế xong lên người Lâm Vĩnh Cửu, nói: "Lâm phiến Lâm thiếu chủ rồi, sau khi bán đi ta sẽ trở lại lấy phần của mình, bây giờ ta cần tìm một nơi an tĩnh để luyện đan, hai người từ từ trò chuyện."

Nhìn sắc mặt Đông Phương Linh Thiên biến thành màu đen, Lăng Kỳ Tuyết cười ha ha, đứng lên, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Lâm Vĩnh Cửu thầm kêu khổ, Lăng đại tiểu thư này thật sự là khắc tinh của hấn, chưa có lần nào gặp mặt mà không lừa hấn cả!

Dược liệu, lò luyện đan, kim tệ, còn cái hồ lần này chính là an toàn của hấn đó!

Cung chủ Thiên Hoa cung, một thiếu đông gia được thương như hấn thật sự không chọc nổi!

"Cung chủ. Tại hạ cũng đi." d/đlq/đ Lâm Vĩnh Cửu cũng nhanh chóng đứng lên muốn chạy, ánh mắt Đông Phương Linh Thiên nhìn hấn sát khí quá nặng, hai người đơn độc ở lại chỗ này, hấn sẽ bị hù dọa ra bệnh tim.

Mới đi mấy bước đã bị Đông Phương Linh Thiên cắt ngang, chính xác mà nói là Đông Phương Linh Thiên hô to với Lăng Kỳ Tuyết, "Chờ ta một chút, ta dẫn nàng đến một nơi an tĩnh!"

Đông Phương Linh Thiên đuổi theo chạy ra, hiệu thuốc lại trở nên yên lặng, Lâm Vĩnh Cửu mới cảm bình sứ Lăng Kỳ Tuyết ném xuống lên, vỗ ngực một cái, đáng về vẫn còn sợ hãi.

Quá nguy hiểm!

Chờ tiểu nhị tới đây hỏi hấn, Lâm Vĩnh Cửu mới bừng tỉnh, nơi này không phải địa bàn của hấn hả? Hấn muốn đi đâu nữa! Hấn không phải là hạng người nhất gan, vì sao phải sợ đầu sợ đuôi ở trước mặt Đông Phương Linh Thiên như vậy!

Buồn bực!

.....

Lăng Kỳ Tuyết mới ra khỏi hiệu thuốc được mấy bước đã bị Đông Phương Linh Thiên kéo tay, "Ta dẫn nàng đến một nơi an tĩnh!"

Không cho Lăng Kỳ Tuyết có cơ hội phản kháng, cánh tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, bay bổng lên, nhảy lên mái hiên.

Lăng Kỳ Tuyết muốn tránh thoát, nhưng Đông Phương Linh Thiên ôm quá chặt, nàng như là một con kiến lay đại thụ!

Xác định mình sẽ không té xuống, nàng lập tức thương thức cái loại nóc nhà phía dưới chân, muôn ngàn hình trạng kiểu cách, dù sao cũng không tránh được, thay vì lãng phí hơi sức, còn không bằng ngắm phong cảnh.

Nhìn từng nóc nhà nhanh chóng vụt qua, lòng nàng nâng lên một cảm giác rất kỳ quái: nam nhân này sẽ không để cho nàng bị thương.

Khoảng mười phút sau, dường như dọc theo đường ở Giáo La thành, hai người dừng lại trên nóc một tòa lầu các.

Đông Phương Linh Thiên không có ý buông tay, muốn ôm Lăng Kỳ Tuyết đi xuống, bị Lăng Kỳ Tuyết bỏ vào một chường.

Tên háo sắc, vừa rồi trên không trung không có cơ hội, bây giờ nàng cũng không sợ hắn.

Đông Phương Linh Thiên không phòng bị, đã bị Lăng Kỳ Tuyết đánh lùi về sau mấy bước, thiếu chút nữa là ngã xuống từ trên nóc nhà.

Sau khi ổn định thân hình, y lập tức hung hăng trừng Lăng Kỳ Tuyết: Không có lương tâm, y tốt bụng mới dẫn nàng tới nơi này!

Lăng Kỳ Tuyết không cảm kích, hung hăng trừng trở về.

Hai người không ai nhường ai, cứ nhìn chăm chăm đối phương như vậy, cho đến Lục Sa đi ra từ trong lầu các, hét lớn: "Ai dám can đảm xông vào địa bàn Thiên Hoa cung!"

Lông mày sắc bén héch lên, Đông Phương Linh Thiên không vui liếc Lục Sa một cái, Lục Sa thảm nói: xong rồi xong rồi, chủ tử gọi hắn trở về bế quan, hắn chẳng những không chủ động đi bế quan, còn quấy rầy chủ tử bồi dưỡng tình cảm với nữ nhân kia.

Mặc dù hắn không thích nữ nhân kia, d*đlq'đ nhưng chủ tử thích!

"Ta lập tức đi bế quan, chủ tử cứ tiếp tục!" Lục Sa bị lửa thiếu cong mông chạy.

Lăng Kỳ Tuyết biết hắn hiểu lầm, chỉ thờ dài một tiếng, không giải thích gì, hơn nữa, cho dù muốn giải thích cũng phải thấy người chứ, Lục Sa ở dưới uy quyền của chủ tử, đâu còn thấy bóng sáng.

"Chẳng lẽ đây chính là nơi an tĩnh mà ngươi nói?" Lăng Kỳ Tuyết lên lút liếc qua nóc nhà ngồi lưu ly màu đỏ.

"Khụ khụ, đi theo ta!" Đông Phương Linh Thiên đi ở phía trước.

Lăng Kỳ Tuyết theo phía sau, nàng cần một nơi yên tĩnh để nhanh chóng luyện chế Tủy Tùy Đan, không trông cậy được vào Lăng phủ, Lâm Vĩnh Cửu còn phải khảo chứng, mặc dù nàng cũng không quen Đông Phương Linh Thiên, nhưng nàng muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc trực giác trong lòng mình, nam nhân này sẽ không thương tổn nàng.

Đông Phương Linh Thiên đi tới nơi giống như ống khói trên nóc nhà, nhẹ nhàng gạt một cái, lộ ra một lối vào lớn.

Lăng Kỳ Tuyết im lặng, có cửa không đi mà lại đi ống khói, quả nhiên người bình thường không theo kịp tiết tấu của loại bệnh thần kinh này.

Không ngờ, phía dưới lỗ hổng mở ra từ ống khói lại là một đoạn cầu thang bằng gỗ đàn hương, đi trên cầu thang, đàn hương kích người, có loại cảm giác không đi con đường bình thường, cảm thấy nơi này thật phi thường!

Đi hết cầu thang là đến lầu ba, bọn họ tới một gian phòng rộng rãi, "Chính là chỗ này!"

Lăng Kỳ Tuyết có thể cảm thấy không khí nơi này cực kì trong lành, hít thở sâu một hơi, nguyên khí trong cơ thể lưu động, sợ hãi than: đúng là một nơi tu luyện tốt!

Tên bệnh thần kinh này thật biết hưởng thụ mà!

Lăng Kỳ Tuyết không khách khí lấy một lò luyện đan từ trong nạp giới ra, vận hành nguyên lực thuộc tính hỏa, cuối cùng phóng đến phía lò luyện đan.

Nàng chuẩn bị luyện chế mấy viên Thăng Nguyên Đan bình thường trước, sau đó mới luyện chế Tủy Tùy Đan.

Sau hai canh giờ, mùi thuốc trong phòng thấm vào mũi, Thăng Nguyên Đan luyện thành công.

Lăng Kỳ Tuyết lấy bình nhỏ ra cất vào, bắt đầu lấy dược liệu luyện chế Tủy Tùy Đan ra, lò luyện đan đang ở lúc nhiệt độ thích hợp lúc đưa tất cả dược liệu vào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thăng Cấp

Cả quá trình luyện đan, Đông Phương Linh Thiên ngồi yên lặng ở bên cạnh quan sát.

Thấy trán Lăng Kỳ Tuyết rỉ ra những giọt mồ hôi nhỏ, y mới rón rén rời đi, lúc trở về, cầm một chén trà hoa, thấy Lăng Kỳ Tuyết thu lại tất cả dược liệu vào trong nắp giới thu, kỳ quái hỏi, "Sao vậy?"

"Cấp bậc lò luyện đan của ta không đủ, không thể luyện đan." Lăng Kỳ Tuyết nói, nàng sẽ không nói cho Đông Phương Linh Thiên biết đan dược nàng luyện chế là Tây Tựu Đan.

Đặt loại đan dược này ở chỗ nào cũng là một thứ nghịch thiên, dù trong lòng nàng cảm thấy Đông Phương Linh Thiên sẽ không hại nàng, nhưng vẫn giữ lại vài điều với y.

Đã trải qua việc bị Mục Tề và Lăng Kỳ Liên phản bội, nàng sẽ không tin tưởng bất kì kẻ nào nữa.

Phòng bị rất chặt, phản ứng rất nhạy bén.

Đông Phương Linh Thiên đặt trà hoa xuống, "Trước uống một ngụm trà rồi nghĩ biện pháp tiếp, ta biết một số nơi có lò luyện đan cao cấp hơn."

Lăng Kỳ Tuyết gật đầu, nàng không sợ Đông Phương Linh Thiên hạ độc, nhân cơ hội cướp đi Thăng Nguyên Đan nàng vừa luyện chế xong, bản thân nàng là Độc Vương, tự thân thấy nơi này không có độc nào mà nàng không dò ra được.

Trà hoa tản ra mùi hoa lải nhải, còn xen lẫn mùi thơm tương tự như mùi cây kim ngân còn có mùi của rất nhiều loại hoa khác, Lăng Kỳ Tuyết bị cuốn hút để chén trà lại gần người một cái, bên trong có mùi vị của không dưới 30 loại hoa, đều là những loài hoa dưỡng sinh trứ danh.

Trà ngon!

Nhưng mà, trà thì ngon thật đó, nhưng bộ chén trà này thì không lý tưởng như vậy rồi.

Nếu ở đời trước, nàng sẽ dùng ấm tử sa cao cấp nhất, lấy nước tinh khiết nguyên thủy nhất ở núi Trường Bạch vận chuyển bằng máy bay đến chỗ nàng, châm một chén trà Long Tỉnh, trà Lão Thụ đặc hoặc nhạt.

Nơi này không phải đời trước, không có nhiều điều kiện để có thể kén cá chọn canh như vậy, năng lực thích ứng của Lăng Kỳ Tuyết rất mạnh, nâng lên chén sẽ uống trà.

Khi tay chạm đến thành chén bên thì nàng mới giật mình, cái này chén không phải kiểu chén bình thường!

Nàng có thể cảm nhận được có một sợi linh khí nhàn nhạt đang lưu động trong chén.

Nhanh chóng uống một ngụm lớn, tư vị trong veo lập tức tràn ngập ở trong khoang miệng, nguyên khí ấm áp phủ khắp dạ dày nàng, chảy cả vào đan điền, vận chuyển lưu động theo huyết dịch trong thân thể.

Lăng Kỳ Tuyết nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ sợi linh khí này lưu chuyển ở trong người, dần dần, nàng thấy được trước nguyên khí tồn thất vì luyện đan trước đó đã khôi phục trở lại.

Lăng Kỳ Tuyết không để ý hình tượng thực nữ đã tổn hại hoàn toàn, cầm chén giữa đầu một hơi, uống hết trà vào bụng.

Một lượng nguyên khí lớn hơn di chuyển trong người, liên tục đánh thẳng vào đan điền.

Rồi sau đó, Lăng Kỳ Tuyết nghe thấy đan điền của nàng "Bùm" một tiếng, nổ tung, bên trong đan điền, năm điểm sáng vậy lượn chung quanh một điểm đen lớn gấp đôi, tốc độ chuyển động đều đặn.

Thăng cấp!

Nàng thăng cấp từ sơ kỳ đến Ngưng Nguyên trung kỳ!

Lăng Kỳ Tuyết không thể tưởng tượng nổi nhìn cái chén màu trắng tằm thường trong tay mình, mấy ngày này nàng cố gắng tu luyện vậy mà lại kém uống một chén trà.

Nàng nên cảm thấy bi thương hay nên cảm thấy may mắn đây!

Lăng Kỳ Tuyết lựa chọn vui vẻ.

"Cám ơn!" Lăng Kỳ Tuyết trả lại chén trà cho Đông Phương Linh Thiên, lập tức ngồi tại chỗ bắt đầu điều chỉnh hô hấp, củng cố cấp bậc vừa bước lên.

Trong mắt Đông Phương Linh Thiên xẹt qua vẻ kinh ngạc, dĩ nhiên biết tác dụng của cái chén này, cũng vì vậy hắn mới cảm cái chén này để rót trà cho Lăng Kỳ Tuyết..., nhưng, có thể uống một chén trà đã lên một cấp bậc, vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy.

Nhưng suy nghĩ một chút y lập tức bình thường trở lại, lần đầu tiên y nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết, trên người nàng không có tí nguyên lực nào, lần thứ hai, chính là lần kia.

Trên mặt Đông Phương Linh Thiên hiện ra vẻ mất tự nhiên, chính là cái lần không nên nhìn đó, y phát hiện ra Lăng Kỳ Tuyết đã ngưng tụ được nguyên lực, còn là thiên tài toàn thuộc tính. Tư chất nhà đầu này bất phàm, chắc chắn sau này sẽ có thành tựu.

Đang suy nghĩ, Lăng Kỳ Tuyết đã tỉnh khỏi nhập định, dần dần mở hai mắt.

"Đi thôi! Chúng ta đi đến phòng đấu giá xem, nói không chừng có thể có vận khí tốt mà chộp được một cái lò luyện đan dùng được."

Đông Phương Linh Thiên không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy đan dược Lăng Kỳ Tuyết muốn luyện chế mà lò luyện đan bình thường không thể luyện được.

.....

Phòng đấu giá lớn nhất Nam Lăng quốc nằm ở phía Đông Giáo La thành, là sản nghiệp của hoàng gia.

Từ Khi Đông Lai, phòng đấu giá này được tuyên chí? Coi trọng thật đó.

Trên tấm bảng cực lớn được đề chữ vàng "Phòng đấu giá Hoàng gia", vừa lúc giữa trưa, ánh mặt trời chiếu vào tấm bảng, phản chiếu ra kim quang lấp lánh.

Theo Đông Phương Linh Thiên biết, vừa trùng hợp chiều hôm nay có một hội đấu giá lớn được cử hành.

Vừa đi đến cửa phòng đấu giá, đã bị thủ vệ trông giữ ở nơi đó ngăn cản.

"Buổi đấu giá đã bắt đầu, xin hai vị trở lại lần sau!"

Vì an toàn tuyệt đối của buổi đấu giá, một khi buổi đấu giá bắt đầu, cửa chính chỉ có thể ra mà không thể vào, đây là một trong những quy củ của phòng đấu giá hoàng gia.

Mí mắt Đông Phương Linh Thiên không động, giọng nói rõ ràng, "Gọi người có thể nói chuyện của các ngươi ra!"

Một thủ vệ trong đó còn muốn nói gì đó, một thủ vệ khác lại kéo hắn, cười xòa nói: "Kính xin công tử giờ cao đánh khẽ, không phải muốn gặp chủ tử chúng ta là có thể gặp!"

Ngụ ý, các ngươi vẫn nên trở về, đừng làm khó chúng ta.

Nhưng hắn nói uyển chuyển hơn thủ vệ kia một chút.

"Nói người của Thiên Hoa cung đến rồi!" Đông Phương Linh Thiên vẫn nhàn nhạt.

Lăng Kỳ Tuyết đứng ở bên cạnh y, không nói một lời, đời trước nàng đã tham dự rất nhiều buổi đấu giá, nhưng đều là một vài buổi đấu giá từ thiện, không giống buổi đấu giá ở nơi này.

Nghe thấy ba chữ Thiên Hoa cung, sắc mặt của thủ vệ cũng thay đổi!

Thiên Hoa cung ở Nam Lăng quốc là một tôn tại đặc thù, tu vi Cung chủ Thiên Hoa Cung khó lường, ngay cả người trong hoàng tộc đều có chỗ kiêng kỵ!

Về mặt một tên thủ vệ trong đó hốt hoảng chạy vào, không lâu sau đó một nam tử trung niên phúc hậu đi ra, hình như là quản gia nơi này, bước chân hắn vội vã, chấp hai tay lại thi lễ, cung kính hành lễ với Đông Phương Linh Thiên: "Cung chủ Thiên Hoa Cung đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa, mong thứ tội!"

Đông Phương Linh Thiên không tới để gây sự, y còn muốn vào nhìn một lát trước khi buổi đấu giá kết thúc, cũng không nói thêm điều gì, để nam tử trung niên chuẩn bị chỗ ngồi, đưa tay kéo Lăng Kỳ Tuyết đi vào.

Lăng Kỳ Tuyết nhẹ nhàng lắc mình một cái, né tránh móng vuốt Đông Phương Linh Thiên đưa tới, đi vào trước hắn một bước.

Nàng còn khăn trương hơn cả Đông Phương Linh Thiên!

Lò luyện đan rất quan trọng đến việc Tẩy Tủy Đan có thể luyện thành hay không, Tẩy Tủy Đan cực kì liên quan đến việc về sau con đường nàng tu luyện có xa hay không!

Đông Phương Linh Thiên nhìn bàn tay trống không, thờ dài một tiếng rồi đi theo.

Quần gia rất khách khí mời bọn họ đến một bao gian được trang hoàng sang trọng, lại dâng trà bưng điểm tâm, mới dè dặt nói: "Cung chủ có chuyện gì thì mong phân phó, tiểu nhân sẽ ở ngoài cửa hầu hạ." Sau đó khom lưng lui ra ngoài.

Trước đó, thái độ của tiểu nhị với Đông Phương Linh Thiên, cũng làm cho Lăng Kỳ Tuyết nhìn ra thân phận của y không đơn giản, nhưng mà có thể để người trong hoàng tộc cũng cung kính nịnh hót, thân phận Đông Phương Linh Thiên này cũng dẫn đến hứng thú của nàng.

"Rốt cuộc người là ai?" Lăng Kỳ Tuyết ngồi xuống ghế dài xa hoa, tiện tay cầm một miếng điểm tâm ném vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thẳng Thắn

Ta chính là Cung chủ Thiên Hoa Cung!" Đông Phương Linh Thiên nghiêm mặt nói.

Y cho rằng ở Nam Lăng quốc này, cho dù không biết mặt Đông Phương Linh Thiên y, tên của y cũng sẽ như sấm bên tai, thế mà nha đầu này lại lộ ra dáng vẻ không biết gì cả.

Chẳng lẽ nàng chưa nghe từng nghe đến tên của y?

"Ta có nghe nói, nhưng mà ở đất nước này Thiên Hoa cung là một tồn tại như thế nào?" Tồn tại khiến cho người trong hoàng tộc cũng nhường y ba phần.

"....." Đông Phương Linh Thiên cầm nín, từ trước đến giờ chưa có ai hỏi y như thế, người ta nhìn thấy y, một là sợ đến không kịp tránh né, hai là muốn bầu vịu lấy y, nịnh hót các loại.

Nhưng nha đầu này, lại xem y như một người bình thường.

"Có vấn đề gì sao?" Lăng Kỳ Tuyết không hiểu.

"Không phải, ta chỉ ngạc nhiên vì nàng chưa từng nghe nói về ta." Đông Phương Linh Thiên hơi ủ rũ, cảm giác cực kì mất mát xông lên đầu.

Tối giờ y chưa từng có cảm giác như thế, cảm thấy không được một người coi trọng, trong lòng rất khổ sở.

"Ta phải nghe nói về người hả?" Sắc mặt Lăng Kỳ Tuyết càng kinh ngạc, trước đó nàng không ở cái thế giới này có được không!

"Vậy bây giờ ta trình trọng nói cho nàng biết, ta tên Đông Phương Linh Thiên, Đông Phương Linh Thiên, Đông Phương....."

"Ngừng!" Lăng Kỳ Tuyết có thể tưởng tượng được những lời y định nói tiếp rồi, "Nói ở Nam Lăng quốc người trâu bò như thế nào là được!"

Đông Phương Linh Thiên: "....."

Đôi mắt nàng ấy là ánh sao trong suốt sáng ngời, khuôn mặt mềm mại của nàng còn giữ vẻ non nớt hồn nhiên, nhưng mà lời nàng nói..... Cực kì thô bạo!

Đông Phương Linh Thiên không khỏi hô to ở trong lòng: ai nói tướng từ tâm sinh, hoàn toàn vô nghĩa!

Một mặt của căn phòng được chế luyện từ cửa chớp, có thể nhìn rõ cảnh tượng phòng đấu giá ở bên dưới.

Lăng Kỳ Tuyết không truy vấn Đông Phương Linh Thiên nữa, nàng bị vật bán đấu giá hấp dẫn.

Người đấu giá lấy ra một lò luyện đan màu tím, bắt đầu giới thiệu: "Lò luyện đan này do chính tay gia chủ Trịnh gia, thế gia của Bắc Việt quốc luyện ra..... Có thể luyện chế ra đan dược cấp bậc Đan Vương, giá khởi đầu là mười vạn kim tệ!"

Lăng Kỳ Tuyết hít vào một hơi, mười vạn kim tệ, nàng mới có năm nghìn kim tệ thôi đó, sớm biết vậy thì vừa nãy nên vót thêm ít kim tệ ở chỗ Lâm Vĩnh Cửu, vào lúc này, nàng nên lấy cái gì để đấu giá tới cùng với người ta, cho dù không có ai giành với nàng, nàng cũng không mua nổi với cái giá khởi đầu này!

Hình như nhìn ra Lăng Kỳ Tuyết đang lúng túng, Đông Phương Linh Thiên lấy một cái thẻ vàng kim ra đưa cho Lăng Kỳ Tuyết, "Chắc đủ mua lò luyện đan rồi!"

Y không thể không bội phục vận khí Lăng Kỳ Tuyết quá tốt, thứ như lò luyện đan không phải muốn có là có, như y biết, phòng đấu giá hoàng tộc đã ba tháng liên tục không có lò luyện đan đấu giá rồi, Lăng Kỳ Tuyết vừa đến, đã bày ra một cái lò như vậy, thật sự là làm theo yêu cầu của nàng!

Lăng Kỳ Tuyết không do dự nhận lấy thẻ vàng, bây giờ không phải là lúc sĩ diện, nàng cần kim tệ, cần lò luyện đan, cùng lắm thì sau này luyện chế thêm mấy viên đan để bán, rồi trả lãi cho y.

Phía dưới đã bắt đầu đấu giá, người chủ trì mới kêu giá, ngay sau đó có người ra giá, giá tiền nhanh chóng tăng đến hai mươi vạn.

Mịa, Luyện Khí Sư đúng là một nghề nghiệp thô hào mà!

Lăng Kỳ Tuyết cảm thán Luyện Khí Sư thô hào lại không hề nhớ ra Luyện đan sư còn thô hào hơn cả Luyện Khí Sư!

Khi đang do dự, giá tiền đã nâng đến ba mươi vạn.

Thấy Lăng Kỳ Tuyết vẫn không ra giá, Đông Phương Linh Thiên không nhẫn được, nói ra ngoài: "Bốn mươi vạn!"

Y không hiểu rốt cuộc mình bị làm sao, rõ ràng Lăng Kỳ Tuyết mới cần lò luyện đan, vậy mà y lại cảm thấy mình không thể không có lò luyện đan này!

Vừa ra giá bốn mươi vạn, lập tức bớt đi khá nhiều người tranh cùng, nhưng mà, một quốc gia lớn như Nam Lăng quốc, luôn có mấy tài đại khí thô.

"Năm mươi vạn!" Giọng nói được truyền ra từ bao gian đối diện họ.

Đông Phương Linh Thiên không hề yếu thế, "Sáu mươi vạn!"

"Ngu ngốc!" Lăng Kỳ Tuyết đập tay xuống bàn mắng ra, "Làm gì mà người thêm nhiều như vậy, không phải tiền này đều do ta vay à! Đợi lát nữa người đừng nói, để ta tăng giá!"

Quả nhiên bao gian đối diện ra bảy mươi vạn.

Lăng Kỳ Tuyết không hề hoang mang, "Bảy mươi vạn là một trăm!"

Nàng tăng thêm một trăm rồi, không keo kiệt!

Đông Phương Linh Thiên giật mình, ngay sau đó ôm bụng cười nghiêng ngả, Lăng Kỳ Tuyết độc!

Người ở bao gian đối diện cũng dừng lại, rõ ràng cũng không ngờ Lăng Kỳ Tuyết ở bên này sẽ không trả giá như bình thường, dĩ nhiên cho đến khi người chủ trì hô lên, "Bảy mươi vạn là một trăm lần một!"

Hắn mới phục hồi tinh thần lại, vội tăng giá, "Tám mươi vạn!"

"Tám mươi vạn là một trăm!" Lăng Kỳ Tuyết thoải mái nhàn nhã, nàng tăng giá là được, cũng đâu có quy định một lần không thể chỉ thêm một trăm.

"Không có tiền thì cũng đừng đòi giành với bốn vương!" Phía trước truyền tới một giọng nói nóng nảy, tiếng cực lớn, làm những người quan sát phía dưới của phòng đấu giá lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Không phải đây là giọng nói của Tam hoàng tử Nam Lăng quốc Nam Cung Ngọc sao?

Tuy nói là phòng đấu giá hoàng tộc, nhưng vật phẩm bán đấu giá đều thuộc về quốc chủ, dù là đồ mà hoàng tử, phi tử muốn, chỉ cần quốc chủ không ban cho, bọn họ cũng không thể cầm đi, mà phải đi đấu giá giành giật!

Nghe nói trong số các hoàng tử trẻ tuổi của Nam Lăng quốc, thái tử Nam Cung Kinh cực kì có thiên phú trong việc tu luyện, cũng chính là con cả của quốc chủ.

Mà nhị hoàng tử Nam Cung Ngộ lại là Luyện đan sư có thiên phú cao nhất trong nhóm Luyện đan sư.

Chỉ có Tam hoàng tử Nam Cung Ngọc, thiên phú tu luyện bình thường, tuy nói có thể luyện đan, nhưng đan được luyện chế ra được chỉ có thể coi là cấp bậc nhập môn, cho dù quốc chủ bỏ ra nhiều tiền bạc mời sư phụ Nam Cung Ngộ dạy hắn luyện đan, thì hắn vẫn không có tiến bộ.

Sau đó, quốc chủ thấy tư chất hắn bình thường, nên bỏ qua việc bồi dưỡng hắn, trừ tài nguyên bình thường, không hề đặc biệt chăm sóc hắn nữa, càng về sau, có càng nhiều hoàng tử có thiên phú cao hơn hắn cười nhạo chế nhạo hắn, cười hắn là một tên bất tài không dậy nổi, không cần luyện đan nữa mà mau rời khỏi Giáo La thành tìm nơi có thể ăn no, ngồi ăn rồi chờ chết đi.

Lại nói tư chất tu luyện và luyện đan của vị Tam hoàng tử này chỉ thường thường, nhưng thiên phú buôn bán cực cao, dĩ nhiên không đi khỏi Giáo La thành lại làm mấy vụ mua bán, tiền kiếm được cứ thế chảy vào.

Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định với việc luyện đan, phần lớn tiền kiếm được cũng dùng vào việc học luyện đan, nhưng ông trời như không thấy, tiền hắn cực khổ kiếm được cũng tụt nước, kỹ thuật luyện đan vẫn không có tiến bộ.

Nghe thấy lời giới thiệu của Đông Phương Linh Thiên về Tam hoàng tử, Lăng Kỳ Tuyết thờ dài cảm thấy như có một loại đồng bệnh tương liên, Nam Cung Ngọc này cũng giống nguyên chủ, đều là kẻ đáng thương không có thiên phú bị gia tộc vứt bỏ.

Nhưng mà thương hại hắn thì không có nghĩa là nàng sẽ tặng lò luyện đan cho hắn!

Sau khi Nam Cung Ngọc bạo khởi hết giá tiền lên đến chín mươi vạn, Lăng Kỳ Tuyết lạnh nhạt tặng thêm một trăm kim tệ.

Một cái lò luyện đan có thể lên đến 90 vạn kim tệ, cũng không phải là tuyệt vô cận hữu(*) trong lịch sử bán đấu giá ở Nam Lăng quốc, may là như vậy, người phía dưới còn chưa hết bình tĩnh đưa ánh mắt đến cửa chớp, muốn nhìn xem rốt cuộc là thần thánh thổ hào ở phương nào dám khiêu chiến với Tam hoàng tử.

(*)tuyệt vô cận hữu: chưa từng xảy ra, có một không hai

Nhưng cửa chớp được chế tạo từ chất liệu đặc biệt, người bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng người bên ngoài không thể thấy được bên trong, cả tinh thần lực cũng không thể xuyên thấu.

Cuối cùng Nam Cung Ngọc cũng tăng giá tiền lên đến một trăm vạn, mặc dù hắn có dự cảm Lăng Kỳ Tuyết sẽ ra giá lò luyện đan là một trăm vạn lẻ một trăm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Xao Trá Lặc Tác (Dọa Dẫm Vơ Vét)

Nằm ngoài sự dự liệu của hắn, Lăng Kỳ Tuyết không ra giá nữa, không phải do nàng không muốn, mà do nàng nhìn ra được Nam Cung Ngọc nhất định phải có được cái lò luyện đan này, dù nàng có tăng giá tiền lên, Nam Cung Ngọc cũng sẽ tăng lên, đến lúc đó giá tiền lò luyện đan ắt sẽ lên tới một độ cao làm người ta sợ hãi.

Muốn lò luyện đan, nàng có phương pháp.

Không phải Nam Cung Ngọc muốn học luyện đan sao? Nàng có thể dạy hắn mấy chiêu, có thể làm cho tài luyện đan của hắn bước lên một độ cao mới, dĩ nhiên, cái giá là một lò luyện đan có đủ cấp bậc để luyện chế Tẩy Tủy Đan.

Người đầu giá dứt khoát, Nam Cung Ngọc lấy giá tiền một trăm vạn kim tệ mua được lò luyện đan.

Lăng Kỳ Tuyết ra khỏi bao gian, đứng ở cửa phòng đấu giá, chờ Nam Cung Ngọc.

Đông Phương Linh Thiên đoán được đại khái ý đồ của Lăng Kỳ Tuyết, thầm nói: Thông minh!

Bình tĩnh đứng ở cạnh nàng.

Lúc này thân thể Lăng Kỳ Tuyết vẫn còn trong trạng thái dinh dưỡng không đầy đủ, không nẩy nở, kẻ vai đứng với Đông Phương Linh Thiên, rất có dáng vẻ của một ca ca lớn mang theo tiểu muội muội đang chờ người.

Đội trong chốc lát, không chờ được Nam Cung Ngọc, nhưng chờ được một kẻ Lăng Kỳ Tuyết chán ghét nhất —— Lăng Kỳ Liên!

Chỉ thấy nàng ta lại mặc bạch y toàn thân cùng với quần dài, làn váy bông bành, trên mặt mang nụ cười ôn uẩn, phong cách bạch liên hoa được bày ra đến tinh tế vô cùng.

Lại nhìn thấy bên cạnh nàng ta, là một nam tử mặc cẩm bào đen tuyền, vẻ mặt nam tử lạnh lùng, đôi mắt như chim ưng phóng ra lạnh lùng lại không thiếu khí phách.

Không cần phải nói, có thể làm cho bạch liên hoa rạp khuôn như vậy, chắc chắn là thái tử Nam Lăng quốc Nam Cung Kinh.

Nhìn thấy Lăng Kỳ Tuyết, Lăng Kỳ Liên cười khanh khách chào hỏi, "Tuyết tỷ tỷ làm sao tỷ lại tới nơi này, cũng đến tham gia buổi đấu giá sao? Nhưng mà....."

Lăng Kỳ Liên nhìn như đấu tranh một hồi mới nói ra, "Nhưng mà, thể chất của tỷ, dường như đi chợ bán thức ăn thì hợp hơn đó!"

Đề nghị nghe được lắm, thực tế nàng ta còn đang âm thầm nhắc nhở mọi người, Lăng Kỳ Tuyết chính là một phé vật, không có tư cách đến phòng đấu giá!

Lăng Kỳ Tuyết cười lạnh, Lăng Kì Liên này am hiểu nguy trang, ở trước mặt mọi người luôn bày ra dáng vẻ tiên nữ có tấm lòng Bồ Tát, nói ra như vậy thì mọi người cũng cho rằng nàng ta đang quan tâm tỷ tử mà thôi, nếu không phải trước đó trong trí nhớ nguyên chủ có kí ức nàng ta luôn giả vờ tốt bụng rồi bắt nạt nàng, nàng đã bị lừa rồi!

Nhưng có đôi lời gọi là không làm không chết, nếu nàng ta chủ động tới chọc giận nàng, thì cũng đừng trách nàng không khách khí!

Lăng Kỳ Tuyết giống như không hề nghe thấy lời Lăng Kì Liên, tiến lên kéo tay của nàng ta, "Liên muội muội, rốt cuộc muội cũng đi ra rồi, không phải muội đã bảo hôm nay sẽ cho ta một vạn kim tệ để đi chợ mua đồ ăn sao? Tỷ tới đây rồi, đi đi mau cho tỷ đi, tỷ đói rồi, muốn đi mua đồ ăn!"

Giọng nói Lăng Kỳ Tuyết mềm mềm nhẹ nhẹ, mang theo ý làm nũng, Lăng Kì Liên nghe thấy mà nghiêng rằng, nàng nói muốn đưa tiền lúc nào thế!

Nhưng Đông Phương Linh Thiên vẫn luôn đi theo Lăng Kỳ Tuyết giống như cái đuôi lại cảm thấy, nếu Lăng Kỳ Tuyết cũng dùng giọng điệu này nói chuyện với y, tư vị kia, chắc chắn cực kì..... Mất hồn!

Nam Cung Kinh nghe thấy lời Lăng Kỳ Tuyết nói, như có điều suy nghĩ, hẳn thấy giọng nói này rất giống nữ nhân đấu giá với Tam hoàng tử, mặc dù cuối cùng nàng ta không theo tiếp, nhưng mà có thể kiên quyết đấu giá với Tam hoàng tử, ở Nam Lăng quốc này, trừ người trong hoàng gia, thật lòng thì cũng không nhiều lắm, Lăng Kỳ Tuyết này không đơn giản.

"Liên muội muội, làm sao muội lại có thể nói chuyện không giữ lời, ta còn tưởng rằng muội sẽ khác những người kia, sẽ không bắt nạt ta, nhưng không ngờ muội cũng theo chân bọn họ, cũng bắt nạt ta!"

Lăng Kỳ Tuyết khóc nước nò lác lác tay áo Lăng Kì Liên, lác đến mức Lăng Kì Liên cảm thấy da đầu tê dại, cho đi, quá oan uổng, không cho, nàng ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của thái tử, trong lòng hoảng hốt, hình tượng bao năm không thể vì vậy mà bị hủy hoại.

Cần rằng một cái, đành phải bắt chấp, lấy nạt giới ra, "Không phải muội muội không bỏ được, mà do một vạn kim tệ cũng không phải là con số nhỏ, tỷ tử có thể mang được sao?"

"Không nhọc muội muội lo lắng, y sẽ mang hộ ta!" Lăng Kỳ Tuyết chỉ chỉ Đông Phương Linh Thiên cách đó không xa.

Lăng Kì Liên nhìn theo đầu ngón tay Lăng Kỳ Tuyết, bóng lưng Đông Phương Linh Thiên thẳng đứng, trên người mặc cẩm bào đen tuyền đón gió tung bay, đứng ở chỗ cửa lấp lánh kim quang, cực kì bắt mắt.

Cẩm bào dài bao gọn toàn thân, lộ ra dáng người thon dài của y, qua lớp quần áo, đường cong hoàn mỹ như ẩn như hiện.

Nếu như nói thái tử khí phách, vị nam tử này sẽ là tôn quý, trong tôn quý có một loại ôn nhu giống như tiên nhân giáng trần, nhưng không làm mất khí khái nam tử nên có!

Đúng là một nam tử hoàn mỹ!

Lăng Kì Liên không nhịn được mà hô lên kinh ngạc, vừa đúng lúc chạm đến ánh mắt không vui của Nam Cung Kinh, nàng ta mới giật mình luống cuống.

"Khụ khụ, thái tử điện hạ, ta....." Lăng Kì Liên nói không ra lời, đúng là vừa rồi nàng hơi luống cuống.

Trong lòng không khỏi thầm mắng Lăng Kỳ Tuyết, d*đq"đ đều do phé vật này, nếu không phải do sự xuất hiện của nàng ta, nàng cũng sẽ không gặp được nam tử tuyệt mỹ kia, cũng sẽ không thất lễ trước mặt thái tử!

Không thể không nói, đúng là Lăng Kì Liên và Lăng Kì Vân do một mẫu thân dạy dỗ, thoải mái dẫy sai lầm tới trên người khác cũng giống nhau như đúc!

Thái tử không vui quay người đi, Lăng Kì Liên muốn đuổi theo, bị Lăng Kỳ Tuyết kéo vạt áo, "Muội muội đưa kim tệ cho ta trước đã, đừng để cho thái tử điện hạ thấy về mặt không giữ lời của muội chứ!"

Lăng Kì Liên muốn thổ huyết, cái gì là đừng để cho thái tử điện hạ thấy chứ, rõ ràng Lăng Kỳ Tuyết muốn chửi bới nàng trước mặt thái tử điện hạ!

Nhưng không cho, thái tử điện hạ vẫn chưa đi xa, hẳn sẽ cho rằng mình nói mà không giữ lời, chẳng phải sẽ uổng phí những cố gắng trước mặt thái tử của nàng trước đó sao!

Cuối cùng, Lăng Kì Liên hung hăng trừng Lăng Kỳ Tuyết một cái, không cam lòng đổ ra một đồng kim tệ trên mặt đất, đuổi theo thái tử.

Nhìn đồng...kim tệ lấp lánh trên đất, Lăng Kỳ Tuyết lộ ra nụ cười gian xảo, móc nẹp giới vợ vét được ở chỗ Lâm Vĩnh Cửu ra, hơi chuyển động suy nghĩ một cái, kim tệ lập tức biến mất.

Nhưng Lăng Kỳ Tuyết kinh ngạc, kim tệ không vào trong nẹp giới của nàng!

Kim tệ đi đâu rồi, nàng đang muốn điều tra, Đông Phương Linh Thiên nhắc nhở, "Nam Cung Ngọc ra rồi!"

Lăng Kỳ Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, một nam tử chừng hai mươi mặc bạch y đi ra từ phòng đầu giá, cấp bậc của hắn không cao, mới đến Ngung Nguyên hậu kỳ.

Tài nguyên của Hoàng tộc rất phong phú, tất nhiên tài nguyên tu luyện cho các hoàng tử cũng nhiều hơn trẻ con trong gia đình bình thường, cho nên nói, một hoàng tử hai mươi tuổi mới Ngung Nguyên hậu kỳ, không khác một phế vật trong gia đình bình thường lắm.

Cũng khó trách Nam Cung Ngọc sẽ bị những hoàng tử, công chúa khác chèn ép!

Lăng Kỳ Tuyết chú ý rằng, lúc thái tử đi ra mặc mặc bào tượng trưng cho thái tử, nhưng trên người Nam Cung Ngọc chỉ mặc cẩm bào tơ lụa những người phú quý thường mặc.

Xem ra người trong hoàng tộc rất khác với vị hoàng tử này nha!

Lăng Kỳ Tuyết đi trước, khẽ khom người thi lễ, "Lăng Kỳ Tuyết Lăng phủ tham kiến Tam hoàng tử!"

Nam Cung Ngọc cũng là một người hiền hoà, "Đứng lên đi, cô nương tìm bốn vương vì chuyện gì?"

"Có thể kiếm một chỗ để nói chuyện không?" Tạm thời Lăng Kỳ Tuyết vẫn chưa muốn để người khác biết chuyện nàng có thể luyện đan.

Nam Cung Ngọc liếc mắt nhìn Lăng Kỳ Tuyết, hắn không biết tên nữ tử này...

Bạn đang đọc truyện *Thần Vương Độc Phi: Thiên Tài Luyện Đan Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.